Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2017 Τῶν ἐν Κυζίκῳ 9 Μαρτύρων, Μέμνονος Ὁσίου τοῦ θαυματουργοῦ, Αὐξιβίου Ὁσίου | ΕΤΟΣ ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2162

Ἔκκλησις διὰ ἑνότητα - Συγκρότησις κοινοῦ μετώπου

Γράφει ***ὁ κ. Παναγιώτης Κατραμάδος,*** *θεολόγος*

Ἤδη ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα ὁ κατὰ σύμβασιν χρόνος μετρᾶ ἀντιστρόφως πρὸς τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπου θὰ ἀκούσωμεν τὸ «εἰς ἑνότητα πάντας ἐκάλεσε». Ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὸ Ἑβραϊκὸν Πάσχα συνεδέετο ἀρρήκτως μὲ τὴν Ἑβραϊκὴν Πεντηκοστήν, ὅπου ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ὡδηγήθη ἀπὸ τὴν λύτρωσιν εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ Νόμου. Μὲ τὴν παράδοσιν αὐτὴν κατέστη πράγματι λαὸς τοῦ Θεοῦ. Ἥνωσε δι' αὐτοῦ πνευματικῶς τὰ μέλη ἑνὸς λαοῦ, τὰ ὁποῖα ἕως τότε συνέδεαν μόνον δεσμοὶ αἵματος. Ὁ Νόμος ἐπέβαλε καὶ διὰ τῶν διατάξεών του τὴν ἑνότητα, ἀλλὰ εἰς τὴν καινὴν περίοδον τῆς χάριτος διὰ ποῖον λόγον χρειάζεται ἡ Πεντηκοστή; Δὲν ἦτο ἀρκετὴ ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ ἔχουν ἑνότητα οἱ μαθηταί;

Προκαλεῖ ἀπορίαν ὅτι ἡ λέξις «ἑνότης» εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην ἐμφανίζεται μόλις δύο φοράς! Αὐτὸ φανερώνει ἀπουσία ἑνότητος; Βεβαίως, μελετῶν κανεὶς τὴν Κ.Δ. παρατηρεῖ ὅτι ὑπῆρχον καὶ διαφωνίαι μεταξὺ τῶν Ἀποστόλων, ὅμως δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος ποὺ ἀπουσιάζει ἡ λέξις. Παρὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτῆς ἡ ἑνότης ὑπῆρχεν ἢ καλύτερα ἡ ἑνότης προϋποτίθεται ἤδη ὡς βιουμένη πραγματικότης, ὅταν τὰ Εὐαγγέλια καὶ αἱ Ἐπιστολαὶ συγγράφωνται εἰς χρόνον, ὡς εἶναι γνωστόν, μεταγενέστερον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ Παρακλήτου. Ὑπῆρχεν ἤδη ἑνότης, διότι αὐτὴ εἶναι δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὑπάρχει ὅμως ἑνότης σήμερα;

Γενικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπάρχει κοινωνία πίστεως ἀλλὰ ὄχι ἑνότης, καθὼς ὁ Οἰκουμενισμὸς ἔχει διχάσει τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ εἶναι γνωστόν. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ προέκυψεν ἐσχάτως εἶναι ἡ διαίρεσις εἰς ὅσους ἀντιστρατεύονται τὰ σχέδια ἐκείνων ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ κλονίσουν τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ ἀγὼν διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν σήμερον πάσχει, σταυροῦται καὶ ὁδηγεῖται εἰς τὴν ἀποκαθήλωσιν. Παρὰ τὴν πρὸς καιρὸν «ἀνάστασιν» τοῦ ἀγῶνος, καθὼς ἀρκετοὶ ἁπλοὶ χριστιανοὶ ἀφυπνίσθησαν ἐκ τοῦ ληθάργου λόγῳ τῶν γεγονότων τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὁ ἀγὼν δὲν ἔχει ἀνταμώσει ἀκόμη μὲ τὴν ἰδικὴν του «πεντηκοστήν». Θὰ ἐρωτοῦσε κανείς: Μά, εἶναι δυνατὸν νὰ πρόκειται δι' ἀγῶνα πίστεως καὶ νὰ ἀπουσιάζῃ ὁ Παράκλητος; Εἴμεθα ὥσπερ οἱ ἐθνικοί; Βεβαίως καὶ δὲν ἀπουσιάζει τὸ Πανά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὸ μέλλον τῆς στελεχώσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θὰ κρίνουν αἱ ἀποφάσεις διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐκπαίδευσιν!

ΦΛΕΓΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Βαρυσήμαντος ἐπιστολὴ ἀπὸ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς δέτει ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἥλων ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ ἐλλοχεύουν.

Ὁ Σεβ. Κομοτηνῆς Παντελεήμων ἐτέλεσεν ἁγιασμὸν εἰς τοὺς Λάϊονς! Βλέπε εἰς τὴν 8ην σελ.

Ὁ Ο.Τ. δημοσιεύει σήμερον ἐπιστολὴν **ὀκτὼ Συλλόγων Διδασκόντων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν** πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς:

Πρός:

Τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον

Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμον καὶ

Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κρήτης κ.Εἰρηναῖον καὶ

Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης

Παναγιώτατε,

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

Εἶναι κοινὴ ἀντίληψη ὅτι τὰ τελευταῖα ἕξι περίπου χρόνια ἕνας νέος ἄνεμος πνέει στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευση. Ὅσοι Ἐπίσκοποι ἔχουν στὴν ἕδρα τους Ἐκκλησιαστικὸ Σχολεῖο γνωρίζουν ὅτι τὰ ἐκκλησιαστικὰ σχολεῖα πρωταγωνιστοῦν σὲ δράσεις μὲ πανελλήνια ἐμβέλεια, σὲ διακρίσεις καὶ πρωτιὲς σὲ πανελλήνιους καὶ διεθνεῖς μαθητικοὺς διαγωνισμούς. Ὁ τοπικὸς τύπος κάθε σχολῆς ἐγκωμιάζει τὶς προσπάθειες αὐτές.

Εἶναι εὐλογία νὰ ἀνακαλύπτει κανεὶς σήμερα μέσα στὴν μιζέρια τῶν μικροσκοπιμοτήτων, τέτοιες ὁάσεις δροσιᾶς, νὰ βλέπει νὰ ἀνθίζουν ἡ δημιουργικότητα καὶ ἡ ζωντάνια, νὰ προβάλλει ἡ Ἑλλάδα τοῦ μόχθου καὶ τῆς προκοπῆς. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, σύννεφα ἔρχονται νὰ σκιάσουν τὸ τοπίο σὰν τὰ σύννεφα τοῦ 2006.

Τότε, μὲ τὴν ἴδια ὑπόσχεση τῆς Ἀναβάθμισης τῶν Σχολείων μᾶς ὁδηγήθηκαν στὸ κλείσιμο ὀκτὼ ἀπὸ αὐτά, χάθηκε ἡ Δ΄ τάξη Λυκείου - ἡ κατ' ἔξοχὴν παραγωγικὴ τάξη τοῦ σχολείου-, ἀποδιοργανώθηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ χρηματοδοτοῦνται ἐλλιπῶς τὰ οἰκοτροφεῖα. Ἀποδείχθηκε μάλιστα ὅτι οἱ περισσότερες ὑποσχέσεις ἀναβάθμισης ἦταν ἀντισυνταγματικές.

Ἡ προγραμματισμένη συζήτηση τοῦ θέματος στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ προφορικὲς πληροφορίες γιὰ ἐπικείμενο νομοσχέδιο σαρω-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Σύστασις, Ἀξία καί Λειτουργία τοῦ Προσώπου

Τοῦ ***κ. Μάρκου Ὀρφανοῦ(†),*** *τ. Προέδρου τοῦ Δ.Σ. τῆς ΠΕΘ*

1ον

Εἰσαγωγὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ἠλία Δ. Μπάκου

Ὕστερα ἀπὸ παράκληση τοῦ μακαριστοῦ Βασιλείου Δεντάκη, Προέδρου **«τοῦ Μετοχίου τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, Νικολάου καὶ Φωτίου ἐν Κυψέλῃ Ἀθηνῶν»** ὁ Μακαριστὸς καὶ διακεκριμένος καθηγητὴς Μᾶρκος Ὀρφανὸς ἀνέλαβε καὶ παρουσίασε στὴν αἴθουσα τοῦ ἀνωτέρω Μετοχίου τρεῖς εἰσηγήσεις γιὰ **«Τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας»**. Ὁ τίτλος αὐτὸς συνάγεται ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῶν τριῶν ἐντίτλων εἰσηγήσεων. Ἡ πρώτη εἰσήγηση φέρει τὸν τίτλο: **«Ἔννοια τοῦ Ὅρου Πρόσωπον καὶ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὴν φύσιν καὶ ἐνέργειαν» (Κοινωνία 3, 2003).** Ἡ δεύτερη εἰσήγηση τιτλοφορεῖται: **«Σύστασις, ἀξία καὶ λειτουργία τοῦ προσώπου» (Κοινωνία 4, 2003)** καὶ ἡ τρίτη εἰσήγηση δημοσιεύεται μὲ τὸν χαρακτηριστικὸ τίτλο: **«Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου» (Κοινωνία 1, 2004).**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἔμπονος κραυγή Κελλιωτῶν Πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὄρους

1ον

Ἀπὸ τὶς 27 Ἰουνίου 2016 ἔχουν εἰσέλθει εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ζωὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας αἱ ἀποφάσεις τῆς συνόδου εἰς τὸ Κολυμπάριον Κρήτης. Τὰ κείμενα τῶν ἀποφάσεων ποὺ ἐδημοσιεύθησαν, κατ' ἐντολὴν πρέπει νὰ ἔχουν «πανορθόδοξον κῦρος» (Κανονισμὸς ὀργανώσεως... Ἄρθρον 13, §2).

Ὅμως, κατὰ τούς παρελθόντας ἤδη ἐννέα μῆνας, αἱ ἀποφάσεις αὐταὶ ἔχουν γίνει «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» καὶ αἴτιον σφοδρᾶς διαμάχης. Ἔχουν δημοσιευθῆ πολλὰ σημαντικὰ ἐπικριτικὰ κείμενα ἀπὸ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερὰς Συνόδους Ἐκκλησιῶν. Ἐπειδὴ τὰ κείμενα τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου ἅπτονται τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, ἡ ὁποία εἶναι ἡ βάσις καὶ τὸ θεμέλιον καὶ τῆς ἡμετέρας ἀσκήσεως ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καὶ τῆς ὅλης ἀφιερώσεως τῆς ζωῆς ἡμῶν εἰς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐπειδὴ μᾶς ἐπιβάλλονται ὡς ἔχοντα πανορθόδοξον κῦρος, διὰ τοῦτο μετὰ προσοχῆς καὶ προσευχῆς τὰ ἐμελετήσαμεν. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσπερασθοῦν μὲ ἀδιαφορίαν καὶ νὰ παραβλεφθοῦν, διότι δὲν εἶναι ἁπλαῖ «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» προσωπι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ Πίστις ὡς βίωμα

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΧΩΡΙΣ νὰ μένουμε ἀδιάφοροι ἀπέναντι στούς ἀνθρώπους πού γεμίζουν τούς ἱερούς ναούς μας τίς Κυριακές καί τίς γιορτές, πρέπει νά δοῦμε κατάματα μιά πραγματικότητα, ἡ ὁποία δέν εἶναι εὐχάριστη. Ἀπό τούς ἀνθρώπους πού διατηροῦν κάποια σχέση μέ τήν Ἐκκλησία, πόσοι εἶναι συνειδητοί χριστιανοί; Πόσοι στοχάζονται καθημερινά τό Θεό καί προσεύχονται; Πόσοι μετανοοῦν καί πόσοι ἐκδηλώνουν ἔμπρακτη ἀγάπη πρός τόν πλησίον; Πόσοι ἐπιθυμοῦν τή βασιλεία τῶν Οὐρανῶν; Πόσοι ἐντρυφοῦν στήν Ἁγία Γραφή καί τά πνευματικά βιβλία, γιά νά τονώνονται πνευματικά καί νά γίνεται ὁ πνευματικός τους ἀγώνας ἀποτελεσματικότερος; Πόσοι βιώνουν τήν καλή ἀλλοίωση τῶν ψυχῶν τους;

Στά ἐρωτήματα αὐτά δέν εἶναι δύσκολο νά ἀπαντήσουμε. Προφανῶς εἶναι λίγοι καί δυσεύρετοι. Δέν εἶναι ὑπερβολική ἡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὅσα γίνονται «πίσω ἀπὸ τὶς βαριὲς κουρτίνες»

Ἐπηρεάζει ἡ Μασονία τοὺς Ἄρχοντας καὶ τὴν πορείαν τῆς «φωτισμένης» Εὐρώπης μας;

Ὀνόματα ἡγετῶν καὶ ἐνέργειαι αὐτῶν...

1ον

Ὑπῆρχε ἤδη, ἀπὸ τὸν ιθ΄ αἰώνα, «παράδοση» στὴν Εὐρώπη, ὁποὺ ἡ πνευματική της πορεία -καὶ ὄχι μόνο- νὰ καθορίζεται ἐν πολλοῖς ἀπὸ τοὺς κύκλους τοῦ ἀδιαφανοῦς παρασκηνίου. Ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ δηλαδὴ μυστικῶν Ὀργανώσεων, τῶν ὁποίων οἱ διδασκαλίες εἶναι ἀσυμβίβαστες πρὸς ἐκεῖνες τῆς χριστιανοσύνης, ἀλλὰ καὶ ποὺ οἱ νόμοι, οἱ ρυθμίζοντες τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, νὰ πηγάζουν ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις αὐτές, εἰδικῶς ἀπὸ τὶς Στοὲς τῶν τεκτόνων, εἰδικότερα ἀπὸ τὸ μεγάλο τμῆμα τῆς ἄθεης Γαλλικῆς Μασονίας, τὸ ἀποκαλούμενο **«Μεγάλη Ἀνατολή»!** (Μεγάλη Στοά = Τεκτονικὴ Ἀρχή).

Αὐτὸ φαίνεται τὸ ἐγνώριζε -πνευματικῷ τῷ τρόπῳ- ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς νεώτερους, τοὺς σημερι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Διάλογος περὶ Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας

Ἐρώτημα κ. Ἐμμανουὴλ Περσυνάκη

Νέα Μουδανιὰ 20 Ἀπριλίου 2017

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά.

Στὸ ὑπ' ἀριθμ. 2156 φύλλο τῆς 10ης Μαρτίου τρέχοντος ἔτους τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» καὶ εἰδικότερα στὸ ἄρθρο τοῦ κ. Γεωργίου Καραλῆ διάβασα μὲ ἔκπληξη ὅτι: «Αὐτὰ ποὺ γράφει ὁ π. Σωφρόνιος σὲ κάποια σημεῖα δὲν εἶναι οὔτε ὀρθόδοξα, οὔτε πατερικά. Ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως γιὰ παράδειγμα μὲ τὸν Γρηγόριο Παλαμᾶ καὶ τὶς πανορθόδοξες συνόδους τῆς ἐποχῆς του, γράφοντας ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι actus purus, καταλύοντας μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν διαχωρισμὸ οὐσίας καὶ ἐνεργειῶν στὸν Θεό ποὺ εἶναι μία σημαντικὴ διαφορά μας μὲ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴ θεολογία» (σ. 5).

Δὲν εἶμαι εἰδικὸς στὴν δογματικὴ θεολογία, ὅπως φαίνεται νὰ εἶναι ὁ Διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γένοβας κ. Καραλῆς. Διαβάζοντας ὅμως ὡς καλόπιστος ἀναγνώστης τὸ σχετικὸ σημεῖο, στὸ ὁποῖο ἀναφέρεται προφανῶς ὁ κ. Καραλῆς, εἶδα ὅτι ὁ π. Σωφρόνιος γράφει τὰ ἑξῆς: «Ὡς �part ἐν Ἑαυτῷ καὶ Οὐσία ἐν Ἑαυτῇ, τὸ θεῖο Εἶναι ὑπερβαίνει ὁποιονδήποτε προσδιορισμὸ καὶ ἀποκλείοντας κάθε θεογονικὴ διαδικασία παρουσιάζεται στὰ κτιστὰ πνεύματα ποὺ τὸ βλέπουν ὡς Καθαρὸ Δεδομένο. Ὡς Ὄν ἀπολύτως πραγματοποιημένο, ἄρα ὡς πραγματικότητα ἀπόλυτη ἢ τέλεια ἔκφραση τῆς Οὐσίας τὸ θεῖο Εἶναι ἀποκλείει τὴν παρουσία μέσα Του δυνατοτήτων μὴ πραγματοποιημένων καί, ἑπομένως, μπορεῖ νὰ ὁρισθεῖ ὡς Καθαρὰ Ἐνέργεια» (Ἀρχιμ. Σωφρονίου, Ἄσκηση καὶ θεωρία, Ἔσσεξ Ἀγγλίας 2010, σ. 132).

Τί ἄλλο ἔπρεπε νὰ πεῖ ὁ π. Σωφρόνιος, γιὰ νὰ πεισθεῖ ὁ κ. Καραλῆς ὅτι ὅτι δὲν καταλύει τὸν διαχωρισμὸ Οὐσίας καὶ Ἐνεργειῶν στὸν Θεό; Ἢ μήπως σφάλλει ὁ π. Σωφρόνιος ποὺ δὲν ἀναγνωρίζει τὴν παρουσία δυνατοτήτων μὴ πραγματοποιημένων στὸ θεῖο Εἶναι;

Παρακαλῶ γιὰ τὴν δημοσίευση τοῦ παρόντος, ὥστε νὰ γίνει γνωστὴ ἡ θέση τοῦ πατρὸς Σωφρονίου καὶ νὰ ὁδηγηθοῦν οἱ ἀναγνῶστες τῆς ἐφημερίδας σας σὲ ὀρθὰ συμπεράσματα.

Ἀπάντησις κ. Γεωργίου Καραλῆ

Ἀξιότιμε κύριε Περσυνάκη σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐρώτηση ποὺ ὑποβάλλετε, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας μὲ ἐκπλήσσει. Καταλαβαίνω ὅτι δὲν εἶστε εἰδικὸς ἐπὶ τοῦ θέματος, ἀλλὰ ἡ ὀρθόδοξος πίστη μας δὲν χρειάζεται εἰδικούς, χρειάζεται ἀνθρώπους ποὺ πρωτίστως ἔχουν μελετήσει τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἔχουν κατανοήσει μὲ σωστὸ τρόπο, ὥστε νὰ μὴ ἀπομακρύνονται ἀπὸ αὐτούς. **Τὰ κείμενα τοῦ π. Σωφρονίου σᾶς πληροφορῶ ὅτι εἶναι πιὸ δυσνόητα ἀπὸ τοὺς Πατέρες.** Δὲν δικαιολογεῖται ἕνας ἄνθρωπος νὰ ἔχει διαβάσει κείμενα καὶ ἔργα τοῦ Σωφρονίου καὶ νὰ μὴ ἔχει διαβάσει Ἅγ. Μάξιμο Ὁμολογητὴ καὶ Ἅγ. Γρηγόριο Παλαμᾶ. Πρῶτα μελετᾶμε τὰ ἔργα τῶν πατέρων καὶ μετὰ μποροῦμε νὰ διαβάσουμε τὰ κείμενα θεολόγων καὶ φιλοσόφων τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Ἂν δὲν γίνει αὐτὸ τότε ἀπαραιτήτως θὰ πέσουμε σὲ αἵρεση, γιατί δὲν θὰ εἴμαστε σὲ θέση νὰ καταλάβουμε τοὺς Πατέρες καὶ τὴν Ὀρθοδοξία.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι θεολόγος, ξεκινῶ ἀπὸ πρακτικὲς σπουδές. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἔχω μελετήσει μὲ προσοχὴ καὶ ἀπὸ τὴν παιδική μου ἡλικία τὰ κείμενα τῶν Πατέρων. Οἱ πρακτικὲς σπουδὲς μὲ δίδαξαν ὅμως ὅτι ὅταν δίνω ὁρισμὸ καρδιᾶς δὲν ἐννοῶ ἐγκέφαλο. Ἂν κάνω κάτι τέτοιο σημαίνει ὅτι χάνω κάθε ἐπιστημονικὴ ἀξιοπιστία. Ὁρισμένοι θεολογικοὶ κύκλοι στὴν Ἑλλάδα δυστυχῶς μπερδεύουν πολλὰ πράγματα, γιατί δὲν διαθέτουν ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια πιστοποιεῖ ὅτι ὁ ὁρισμὸς ποὺ δίνει ὁ Ἀκινάτης γιὰ τὸ Actus Purus εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τοῦ π. Σωφρονίου καὶ σημαίνει σαφέστατα ταυτότητα οὐσίας καὶ ἐνέργειας ἐπὶ Θεοῦ. Γιὰ νὰ τὸ καταλάβετε, ἂν δὲν γνωρίζετε λατινικὰ θὰ σᾶς πῶ πρωτίστως ὅτι Actus Purus στὰ ἑλληνικὰ μεταφράζεται Καθαρὴ Ἐνέργεια. Θὰ σᾶς παραθέσω τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ Ἀκινάτου καὶ παραπομπὲς, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ ἐπαληθεύσετε. Βέβαια ὁ Ἀκινάτης εἶναι πιὸ ἐπεξηγηματικὸς ἀπὸ τὸν Σωφρόνιο, ὁ ὁποῖος ἁπλῶς ἀντιγράφει τὴν θέση του. Στὸ δεύτερο μέρος θὰ δοῦμε τί λένε οἱ Πατέρες, γιὰ νὰ καταλάβει ὁ κόσμος ποιὲς εἶναι οἱ διαφορές.

Θωμᾶς Ἀκινάτης

Γιατί λοιπὸν ὁ Ἀκινάτης χρησιμοποιεῖ τὸν ὅρο Καθαρὴ Ἐνέργεια;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΤΟ ΧΑΙΡΕ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Τὴν Β΄ Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡ Ἐκκλησία μας ἐπιτελεῖ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν.

Ἀπολυτίκιον

Ταῖς μυροφόροις γυναιξί, παρὰ τὸ μνῆμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἔβοα· τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγάσατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τό ζήτημα τῆς οὐσιαστικῆς ἐλευθεροθρησκείας

Τοῦ ***κ. Ἰωάννου Ρεντζίδη,*** *θεολόγου*

Βλέπε εἰς τὴν 5ην σελ.

ἐπιφυλλίδες τοῦ ὀρθοδόξου τύπου

Ἡ ἀλήθεια διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀρχαίων μνημείων

Τοῦ ***κ. Διοδώρου Ράμμου,*** *Ἱστορικοῦ – Ἀρχαιολόγου*

1ον

Πρόλογος

Κάθε φορὰ ποὺ ἐπισκεπτόμαστε κάποιον ἀρχαιολογικὸ χῶρο στὴν Ἑλλάδα, συνήθως ἀντικρύζουμε ἐρείπια καὶ ἀναρωτιόμαστε πῶς καὶ γιατί καταστράφηκαν τὰ μνημεῖα τοῦ παρελθόντος. Ἡ ἀπάντηση δὲν εἶναι ἴδια, κάθε χῶρος καὶ κάθε μνημεῖο ἔχουν τὴ δική τους πορεία στὸν χρόνο καὶ τὰ αἴτια καταστροφῆς μπορεῖ νὰ ποικίλλουν. Ἀκόμη καὶ στὸν ἴδιο χῶρο ἐνδέχεται νὰ ὑπάρχουν διαφοροποιήσεις. Γιὰ παράδειγμα, σὲ ἄλλη ἐποχὴ καταστράφηκαν τὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας στὴν περιοχὴ τῆς ἀρχαίας Ἀγορᾶς καὶ σὲ ἄλλη τὰ μνημεῖα πάνω στὴν Ἀκρόπολη.

Ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις, ὅπου δὲν εἴμαστε σίγουροι γιὰ τὸν τρόπο καὶ τὸν χρόνο καταστροφῆς, ὁπότε κάνουμε ὑποθέσεις μόνο. Ἕνα εἶναι τὸ αἴτιο ποὺ μποροῦμε νὰ ἰσχυριστοῦμε ὅτι κρύβεται πίσω ἀπὸ ὅλα, ὁ πανδαμάτωρ χρόνος, ἡ φυσικὴ φθορά, τὴν ὁποία ἐλάχιστες ἀνθρώπινες κατασκευὲς κατάφεραν νὰ ὑπερνικήσουν!

Δυστυχῶς, τὶς τελευταῖες δεκαετίες στὴν Ἑλλάδα πληθαίνουν οἱ φωνὲς ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ μνημεῖα καταστράφηκαν ἀπὸ Χριστιανούς, ὅτι ἡ Ἐκκλησία κατέστρεψε τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸ πολιτισμό, ὅτι προκάλεσε σφαγὲς καὶ ὁλοκαυτώματα ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καὶ ἄλλες θεωρίες, οἱ ὁποῖες προκαλοῦν φρίκη καὶ μόνο στὸ ἄκουσμα.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ψευδοεπιστημονικὴ θεωρία δημιουργεῖται καὶ σφυρηλατεῖται ἀπὸ σκοτεινὰ κέντρα παραθρησκευτικῶν ὀργανώσεων, ποὺ ὀνομάζονται νεοπαγανιστὲς ἢ νεοειδωλολάτρες, οἱ ὁποῖοι δὲν διστάζουν νὰ ποῦν καὶ τὰ πιὸ αἰσχρὰ ψεύδη, προκειμένου νὰ συκοφαντήσουν τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Καὶ ἀντίστοιχα, πίσω ἀπὸ τὸ φαινόμενο τῆς προσπάθειας ἀναβίωσης τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας κρύβονται ἀκόμη πιὸ σκοτεινὰ κέντρα, ἀλλὰ καὶ ἀόρατα μαζί, ποὺ ὀνομάζονται Ροδοσταυρίτες (Rosicrucians), οἱ ὁποῖοι ἦταν μασόνοι ποὺ στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰώνα ἵδρυσαν μυστικὲς παραθρησκευτικὲς ὀργανώσεις, μὲ σκοπὸ νὰ ἐπαναφέρουν τὸν πολυθεϊσμὸ στὴν Εὐρώπη.

Ἀντίστοιχα, προστάτης καὶ χρηματοδότης τῶν Ροδοσταυριτῶν εἶναι ὁ διεθνὴς Σιωνισμός, ὁ ὁποῖος μισεῖ θανάσιμα τόσο τὸν Χριστιανισμό, ὅσο καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἀξίζει νὰ γνωρίζουμε ὅτι ὁ Χίτλερ καὶ οἱ Ναζὶ ἀνῆκαν σὲ ἕνα παρακλάδι αὐτῶν τῶν ἐγκληματικῶν – παραθρησκευτικῶν ὀργανώσεων, ποὺ εἶχαν ἱδρύσει οἱ Ροδοσταυρίτες στὴ Γερμανία!

Ἡ δράση αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ἀναμφίβολα, ἔχει δηλητηριάσει τὴ σκέψη ἀρκετῶν Ἑλλήνων, ποὺ παρασύρονται ἀπὸ τὰ ψευδεπιστημονικὰ προσωπεῖα καὶ τὰ ψευδεπιχειρήματα ποὺ χρησιμοποιεῖ αὐτὸ τὸ σύστημα. Ἐμεῖς ὅμως, τόσο ὡς Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι, ὅσο καὶ ὡς Ἕλληνες, ἔχουμε χρέος νὰ προστατεύουμε καὶ νὰ διακηρύξουμε τὴν ἀλήθεια, ὥστε νὰ σταματήσει ἡ συκοφαντία καὶ ἡ λασπολογία νὰ μολύνουν τὴν ἱστορία μας.

Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Θρησκεία

Ἂς ξεκινήσουμε μὲ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ θρησκεία. Στὴ συνείδηση τῶν περισσοτέρων ἡ θρησκεία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ταυτίζεται μὲ τοὺς δώδεκα θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου, ὅπως ἀπεικονίζονται στὰ ἔπη τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Ἡσιόδου. Αὐτὴ ἡ εἰκόνα τοῦ Δωδεκαθέου πράγματι ἦταν ἡ ἐπίσημη θρησκεία τῶν ἑλληνικῶν πόλεων-κρατῶν γιὰ αἰῶνες, ἀλλὰ δὲν ἦταν οὔτε ἡ πάτρια θρησκεία τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ψευδῶς ἰσχυρίζονται οἱ σύγχρονοι παγανιστές, οὔτε ἡ θρησκεία ποὺ ξερίζωσε ὁ Χριστιανισμός.

Συνοπτικά, μόνο, θὰ ἀ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

Αἱ Ἅγιαι Μυροφόροι καὶ ἡ ἐν Χριστῷ καταξίωσις τῆς γυναικός

Η ΤΡΙΤΗ Κυριακὴ ἀπὸ τοῦ Πάσχα ὀνομάζεται Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων καὶ εἶναι ἀφιερωμένη στοὺς ἡρωικοὺς καὶ εὐσεβεῖς ἄνδρες καὶ γυναῖκες Μυροφόρους, οἱ ὁποῖοι, μόνοι αὐτοὶ ἔμειναν πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι στὸν παθόντα νεκρὸ Κύριο καὶ ἀνάλαβαν τὴν κήδευσή Του. Ὅταν ὅλοι Τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ κύρια οἱ μαθητές Του καὶ κρύφτηκαν, «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων», ἐκεῖνοι Τοῦ παραστάθηκαν καὶ Τὸν κήδευσαν μὲ τὶς μεγαλύτερες δυνατὲς τιμές, ὅπως ταίριαζε στὸν ὑψηλὸ νεκρό. Ἰδιαίτερα τιμῶνται αὐτὴ τὴν ἡμέρα οἱ γυναῖκες Μυροφόρες, οἱ ὁποῖες θεώρησαν ὅτι δὲν Τὸν περιποιήθηκαν δεόντως κατὰ τὴν βεβιασμένη, λόγω τοῦ ἐπικείμενου Πάσχα, καὶ γι' αὐτὸ ἔσπευσαν στὸ μνημεῖο «τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων», «ὄρθρου βαθέος», γιὰ νὰ μυρώσουν ἔτι περισσότερο τὸ ἀκήρατο σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἀλλὰ αὐτὴ ἦταν ἕνα τόλμημα ἐπιβράβευσής τους, διότι ἀξιώθηκαν πρῶτες νὰ δοῦν κενὸ τὸ μνημεῖο καὶ τὸν Κύριο ἀναστάντα. Αὐτὲς οἱ ταπεινὲς καὶ καταφρονεμένες, ἀπὸ τὴν ἀνδροκρατούμενη κοινωνία, ἀξιώθηκαν νὰ γίνουν οἱ πρῶτες μάρτυρες τῆς ἀναστάσεως. Στὰ τιμημένα πρόσωπα αὐτῶν τῶν ἁγίων καὶ ἀφοσιωμένων στὸν Κύριο γυναικῶν τιμᾶται ἡ γυναικεία φύση, τὴν ὁποία ἡ προμήτορα Εὔα, μὲ τὴν παρακοή της, τὴν εἶχε ἀπαξιώσει καὶ οἱ ἄνδρες τὴν εἶχαν θέσει στὸ ἀπόλυτο περιθώριο. Ὅμως ἦρθε ὁ Χριστός, ὁ Ὁποῖος γκρέμισε κάθε στεγανό, ποὺ διαχώριζε τὰ ἀνθρώπινα πρόσωπα καὶ μαζὶ ἦρε τὴν ἀπαξίωση τῆς γυναίκας, ἀνάγοντάς την σὲ πραγματικὸ ἀνθρώπινο ὄν. Ἡ γυναίκα ἀπέκτησε τὴ χαμένη τιμή της ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ καταξιώνεται πραγματικὰ στὴν Ἐκκλησία μας καὶ ὄχι στοὺς ψευδοφεμινισμοὺς τοῦ κόσμου!

Ἀπίστευτος καινοφανὴς οἰκουμενιστικὴ ὁμιλία

ΟΙ ΔΙΑΠΡΥΣΙΟΙ κήρυκες τοῦ οἰκουμενισμοῦ εἶναι δυστυχῶς ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν πανεπιστημιακῶν θεολόγων καθηγητῶν. «Ντύνουν» μὲ ὀρθόδοξο μανδύα τὴν οἰκουμενιστικὴ παναίρεση καὶ τὴν παρουσιάζουν, μὲ τὶς μεγαλοστομίες τους καὶ τὴν αὐθεντία τῆς ἰδιότητάς τους, ὡς δῆθεν ὀρθόδοξη. Ἕνα πρόσφατο παράδειγμα εἶναι ἡ ὁμιλία τοῦ καθηγητῆ τοῦ Α.Π.Θ. κ. Π. Ὑφαντῆ στὴν Ὀρθόδοξη Ἀκαδημία Κρήτης, τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας. Δεῖτε τί εἶπε, ὅπως τὸ ἀποκάλυψε καὶ τὸ σχολίασε ὁ ἀγωνιστὴς θεολόγος κ. Β. Χαραλάμπους: «"Ἡ Ὀρθοδοξία δὲν περιμένει οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ νὰ μεταστραφοῦν καὶ νὰ γίνουν μέλη της", ἀνέφερε σὲ ὁμιλία του ὁ καθηγητὴς κ. Παναγιώτης Ὑφαντῆς, ποὺ τιτλοφορεῖτο "Ὀρθοδοξία καὶ δεκτικὴ οἰκουμενικότητα", στὴν Ὀρθόδοξη Ἀκαδημία Κρήτης τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, μὲ παραπομπὴ σὲ παλαιότερο κείμενό του ἀπὸ τὸ Π.Σ.Ε. (1975). Καὶ πρόσθεσε ὅτι "ἐπιθυμία τῆς (Ὀρθοδοξίας) εἶναι νὰ ἀγωνιστοῦν ὅλοι στὶς δικές τους ἐκκλησίες καὶ παραδόσεις, ὥστε νὰ κατανοήσουν σὲ βάθος τὴν πληρότητα τῆς ἀποστολικῆς πίστης, ἡ ὁποία ἐνυπάρχει στὴν πληρότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς"» (Ἱστ. Ἀκτῖνες)! Ἀπίστευτες καὶ ἀπόλυτα ἀντορθόδοξες θέσεις ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς καθηγητῆ τῆς Θεολογίας! Καινοφανεῖς ἀπόψεις, ἀπόλυτα ἀντίθετες μὲ τὴν ἄποψη τῶν ἁγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι καλοῦσαν ἀνέκαθεν τοὺς αἱρετικοὺς σὲ μετάνοια καὶ ἐπιστροφὴ στὴν Ὀρθοδοξία, τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ! Δυστυχῶς!

Ὀχετὸς ὕβρεων κατὰ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ!

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ πλέον μισητὰ πρόσωπα τῶν χριστιανομάχων εἶναι καὶ ὁ Ἱερομάρτυρας καὶ Ἐθνομάρτυρας ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός. Ἰδιαίτερα μισητὸς εἶναι στοὺς νεοπαγανιστές, οἱ ὁποῖοι τὸν βρίζουν στὰ δημοσιεύματά τους μὲ πρωτοφανεῖς ἀπαξιωτικὲς ὕβρεις καὶ συκοφαντίες. Πρόσφατα ὁρισμένα σωματεῖα τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος ἔστειλαν ἐπιστολὴ στὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας νὰ μετονομαστεῖ ἡ «Ἰόνια Ὁδός», σὲ «Ὁδὸς Ἁγίου Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ». Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τοὺς ἐξόργισε καὶ ἔστειλαν δική τους ἐπιστολή, μὲ τὴν ὁποία ζητοῦν τὴ μὴ ἱκανοποίηση τοῦ αἰτήματος. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔγραψαν: «Ὁ γνωστότατος καὶ πολυδιαφημισμένος ἀγιορείτης μοναχὸς Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἢ "Πατροκοσμᾶς" (1714 - 1779), τὸν ὁποῖο τὸ "ἑλληνοχριστιανικὸ" κατεστημένο ἐμφανίζει σὰν τάχα διαφωτιστὴ τῶν ραγιάδων ("Δάσκαλο τοῦ Γένους"), ἐνῷ παράλληλα ἡ θεοκρατία ἔχει φροντίσει νὰ τὸν ἀνακηρύξει "ἅγιο", στὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα δὲν ἦταν παρὰ - ἕνας στρατευμένος σκοταδιστής. […] Κήρυκας ἀντιευρωπαϊσμοῦ καὶ μισαλλοδοξίας -κήρυκας τῆς ἀναφανδὸν ὑποταγῆς στοὺς Ὀθωμανούς. […] Ὑπηρέτης τῆς πονηρῆς ἰδέας τοῦ λεγομένου "Γένους", ποὺ στὴν ὁρολογία τῶν ὀρθόδοξων θεοκρατῶν σήμαινε, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ σημαίνει, ἁπλῶς τὸ ὀθωμανικὸ "Ροὺμ μιλλέτ". […] περιηγήθηκε ὅλες σχεδὸν τὶς περιοχὲς τῶν ἑλληνόφωνων ρωμιῶν κάνοντας ἀρχὴ ἀπὸ τὴν Αἰτωλία, κηρύσσοντας τὴν θεοφοβία, τὴν ἁπλοϊκότητα καὶ τὴν δεισιδαιμονία, τρομοκρατώντας μὲ ἀπίθανες κατάρες ὅσους ἤγειραν ἀκόμα καὶ τὶς ἐλαχιστότατες ἐνστάσεις στὶς προτροπές του» (Ἱστ. ΥΣΕΕ)! Ἰδοὺ πὼς βλέπουν κάποιοι νεοέλληνες τὸν μεγαλύτερο Ἕλληνα μετὰ τὴν ἅλωση! Ἂς βγάλει ὁ καθένας τὰ συμπεράσματά του!

Γέρων Νίκων: Ἡ «εὐχή» εἶναι πυρηνικὴ βόμβα διὰ τὸν διάβολον!

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ ἕνα καταπληκτικὸ λογύδριο τοῦ π. Νίκωνα τοῦ Ἁγιορείτη, σχετικὰ μὲ τὴ δύναμη τῆς «Εὐχῆς», δηλαδὴ τῆς νοερᾶς προσευχῆς: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλό». Ἐρωτηθεὶς εἶπε: «Τὸ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησέ με, δὲν εἶναι ἁπλῶς ὅπλο ἐναντίον τοῦ διαβόλου.

Μεθοδικὴ διάβρωσις τῶν θεολόγων ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμόν!

ΙΔΟΥ πῶς δημιουργοῦν «θεολόγους – γιαλαντζί», ἤτοι ἐμποτισμένους «μέχρι τὸ κόκκαλο» μὲ τὸν οἰκουμενισμό, γιὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸ διαβρωτικὸ πανθρησκειακὸ ἔργο τους. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Κόπτες, Λατῖνοι καὶ ὀρθόδοξοι ἀγίασαν τοὺς νέους χώρους μὲ τὸ ὄνομα "Ἅγιος Εἰρηναῖος" στοὺς ὁποίους θὰ φιλοξενοῦνται ὀρθόδοξοι φοιτητὲς στὸ Παντεμπορν τῆς Γερμανίας. Ἐκεῖ οἱ φοιτητές, ποὺ θὰ φιλοξενοῦνται θὰ ἔχουν καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν τὸ Ἰνστιτοῦτο "οἰκουμενικῆς θεολογίας" καθὼς καὶ τὶς ἄλλες "Ἐκκλησίες". Τοὺς χώρους τοὺς "δῶρισε" ἡ παπικὴ ἐπισκοπή. Τίποτα δὲν δίνουν οἱ Λατῖνοι χωρὶς ἀντάλλαγμα. Σὲ αὐτοὺς ἰσχύει do ut des, δίνω γιὰ νὰ δώσεις. Ἔτσι αὐτοὶ ἔδωσαν χώρους καὶ παίρνουν "συλλειτουργα". Τοὺς Ὀρθόδοξους ἐκπροσώπησε ὁ Ρουμάνος ἐπίσκοπος Σοφιὰν» (Ἱστ. Πατερικὴ Παράδοση)! Νὰ διευκρινίσουμε πὼς ἐκεῖ δὲ θὰ «γνωρίσουν τὸ Ἰνστιτοῦτο "οἰκουμενικῆς θεολογίας" καθὼς καὶ τὶς ἄλλες "Ἐκκλησίες"» ἁπλά, ἀλλὰ θὰ πειστοῦν ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι μία ἀπὸ τὶς «πολλὲς Ἐκκλησίες», ἡ ὁποία δὲ δικαιοῦται νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἀποτελεῖ τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία! Ὅτι δὲν πρέπει νὰ διδάσκουν ὡς θεολόγοι ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ καλοῦμε τοὺς ἑτερόδοξους νὰ ἐνταχτοῦν στὴν Ὀρθοδοξία, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἀφήνουμε στὴν πλάνη τους, ἀφοῦ γι' αὐτοὺς εἶναι «ἐκκλησία»! Δυστυχῶς ἐκεῖ φτάσαμε!

Προσέξετε, εἶναι πυρηνικὴ βόμβα. Τινάζει τὸν διάβολο, τὸν ἐξαφανίζει. Εἶναι μία τρομερὰ συμπυκνωμένη, εἶναι μία τρομερὰ δυνατὴ εὐχή. Μέσα της κλείνει ὅλες τὶς προσευχές, ξέρετε γιατί; Εἶναι ἕνα μυστήριο, λέει ἡ Γραφὴ ὅτι ὅταν θὰ γίνει ἡ δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐμφανισθεῖ στὸν οὐρανὸ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐνώπιον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ (λέει), πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων, ἐπιγείων καὶ καταχθονίων. Αὐτὸ εἶναι ἕνα μυστήριο, τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Θὰ γονατίσει μπροστὰ στὸ ὄνομα αὐτὸ τὸ γόνατο τῶν ἐπουρανίων, οἱ ἄγγελοι θὰ γονατίσουν οἱ ἄνθρωποι θὰ γονατίσουν, καὶ τῶν ὑποχθονίων καὶ οἱ διάβολοι θὰ λυγίσουν μπροστὰ σὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Λέει ἡ γραφὴ (πάλι ὁ Ἀπόστολος): "Δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖο θὰ σωθοῦμε", καὶ ἐμεῖς τί κάνουμε; Λέμε αὐτὸ τὸ ὄνομα!»! Ὄντως ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες ἔτσι εἶναι. Ἡ «Εὐχὴ» εἶναι ἡ ἀδιάλειπτος προσευχή, ποὺ μᾶς συνιστᾶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α΄ Θεσ. 5,17). Εἶναι ἡ προσευχὴ τῶν ἡσυχαστῶν, μέσῳ τῆς ὁποίας βλέπουν τὸ ἄκτιστο φῶς τοῦ Θεοῦ. Καὶ βέβαια ἡ «Εὐχὴ» δὲν εἶναι ἀποκλειστικότητα τῶν μοναχῶν, ἀλλὰ κάθε χριστιανοῦ. Ἂς ἀσκηθοῦμε ὅλοι μας σὲ αὐτὴ καὶ ἂς ἀποτελέσει τὸ μεγάλο ὅπλο μας κατὰ τοῦ ψυχοκτόνου διαβόλου!

Ἡ σύγχρονος ἀθεΐα εἶναι ἀπότοκος τοῦ Παπισμοῦ!

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ ἕνα ἐπιτυχημένο σχόλιο ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τῆς Νομικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θράκης κ. Νικήτα Ἀλιπράντη, ὁ ὁποῖος ἀποδεικνύει ὅτι ὁ παπισμὸς εἶναι ἡ μήτρα τοῦ σύγχρονου ἀθεΐσμοῦ. «Ἐντύπωση κάνει ὅτι ὀρθόδοξοι θεολόγοι, ὅταν γίνεται λόγος γιὰ τὶς διαφορὲς ὀρθοδοξίας καὶ ρωμαιοκαθολικισμοῦ, συνήθως ἀναφέρονται μόνο στὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα καὶ τὸ Φιλιόκβε. Καὶ αὐτὸ γιατί τὰ ζητήματα αὐτά, χωρὶς νὰ παραγνωρίζεται ἡ σημασία τους εἶναι ἡ ὁρατὴ πλευρὰ τοῦ παγόβουνου. Μεγάλη πέτρα τοῦ σκανδάλου, ἡ ὁποία συνήθως δὲν ἐπισημαίνεται εἶναι ὅτι ἡ ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησία ἔχει αὐτοανακηρυχθεῖ ἐδῶ καὶ αἰῶνες (καὶ) σὲ πολιτικὴ ἐξουσία, παραθεωρώντας τὴ θεμελιώδη διάκριση τοῦ Χριστοῦ μεταξὺ Θεοῦ καὶ Καίσαρος. Καὶ ἂν σήμερα εἶναι ἕνα ἁπλῶς συμβολικὸ κράτος-χάρις στὴν ἐπέμβαση τῶν Ἰταλῶν ἐπαναστατῶν τοῦ 19ου αἰώνα, ἔχει διατηρήσει ἀκέραια τὴν κρατική της ἰδεολογία. Εἶναι προφανὲς ὅτι χριστιανικὴ Ἐκκλησία μὲ μία διάκριση καίσαρος, ὄχι μόνο ἐκκλησιαστικὰ εἶναι ἀδιανόητη καὶ ἀντιφατικὴ ἀλλὰ καὶ παραμορφώνει τὴν χριστιανικὴ συνείδηση... Ἂς μὴ πλανώμεθα. Ἡ ἀθεΐα στὴ Δύση εἶναι ἀπότοκος κυρίως τῶν τραγικῶν ἀλλοιώσεων τῆς χριστιανικῆς πίστης» (Ἱστ. Πατερικὴ Παράδοση)! Συμφωνοῦμε. Ὁ παπισμός, μὲ τὶς πλάνες καὶ τὶς πρακτικές του, εἶναι ἡ αἰτία τῆς σύγχρονης κακοδαιμονίας ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου! Εἶναι τὸ θεμέλιο τῆς δυτικῆς κουλτούρας, ἡ ὁποία ὅζει ἀπὸ τὶς ἀπάνθρωπες ἰδεολογίες καὶ πρακτικές! Ὅποιος ἀμφιβάλλει ἂς τὸ ψάξει!

Ἡ σύγχρονος γενοκτονία κατὰ τῶν Χριστιανῶν

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ τοῦ σύγχρονου, ἐντὸς καὶ ἐκτός, ἐμπολέμων περιοχῶν, τυχαίνει νὰ εἶναι κατὰ κανόνα Χριστιανοί. Δεῖτε τὴν ἀποκαλυπτικὴ εἴδηση: «Οἱ Χριστιανοὶ εἶναι ἡ κύρια θρησκευτικὴ ὁμάδα στὸν κόσμο ποὺ διώκεται παγκοσμίως μὲ περισσότερους ἀπὸ 90.000 νεκροὺς μόνο μέσα στὸ 2016,ἐξαιτίας τῆς πίστης τους, ἀναφέρει ὁ βρεττανικὸς τύπος . Μιλώντας στὸ ράδιο-Βατικανό, ὁ Massimo Introvigne, διευθυντὴς τοῦ Κέντρου Μελετῶν Θρησκευμάτων (CESNUR), εἶπε ὅτι πάνω ἀπὸ 60.000 χριστιανοὶ σκοτώθηκαν φέτος ἢ δολοφονήθηκαν σὲ φυλετικὲς συγκρούσεις στὴν Ἀφρική. Ἰσχυρίστηκε δὲ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ θάνατοι συχνὰ ἐπέρχονται ὅταν οἱ Χριστιανοὶ ἀρνήθηκαν νὰ πάρουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ σκοτώσουν ἀθῴους γιὰ λόγους θρησκείας καὶ συνείδησης. […] Περίπου μισὸ δισεκατομμύριο Χριστιανοὶ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ ἐκφράσουν ἐλεύθερα τὴν πίστη τους, σύμφωνα μὲ τὸν κ. Introvigne, ἂν καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ἀναμένεται νὰ διατηρήσει τὴ θέση του ὡς ἡ μεγαλύτερη θρησκεία στὸν κόσμο» (Ἱστ. Πενταπόσταγμα)! Γιὰ τὴν δραματικὴ αὐτὴ κατάσταση τί κάνουν οἱ ἰσχυροὶ ἡγέτες τῶν δυτικῶν «χριστιανικῶν» κρατῶν; Τίποτε! Μᾶλλον, κάνουν ὅ,τι μποροῦν, γιὰ νὰ σβήσει ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τὴν ἱστορία τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ, βοηθώντας μὲ κάθε τρόπο τοὺς σφαγεῖς τῶν Χριστιανῶν! Οἱ ποταμοὶ τῶν αἱμάτων τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ στὴν Ἀφρικὴ τοὺς ἀφήνουν παγερὰ ἀδιάφορους. Μόνη ἐξαίρεση καὶ ἀναφαινόμενη ἐλπίδα, ὁ νέος «πλανητάρχης» Ντ. Τράμπ, ὁ ὁποῖος μίλησε γιὰ σφαγὲς ἀθῴων χριστιανῶν καὶ δήλωσε ὅτι θὰ ἐξαφανίσει τὰ καλόπαιδα τοῦ Ἀλλάχ! Μένει νὰ δοῦμε ἂν δὲν θὰ μείνουν ἁπλὲς ἐξαγγελίες!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΕΜΝΩΝ

ΣΤΙΣ 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μέμνονος, τοῦ θαυματουργοῦ. Ὁ ἅγιος Μέμνων, ἐπειδὴ εἶχε μεγάλη ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριο, ἀπαρνήθηκε τὸν κόσμο καὶ τὰ τοῦ κόσμου καὶ ἔγινε μοναχός, ὅπου ζοῦσε μὲ μεγάλη ὑπακοὴ καὶ ὑποταγὴ καὶ μάλιστα ἀξιώθηκε νὰ γίνη καὶ ἡγούμενος λόγω τῶν πολλῶν ἀρετῶν του. Καὶ ὁ Κύριος μεταξὺ τῶν πολλῶν χαρισμάτων πού τόν στόλισε ἦταν καὶ ἐκεῖνο τῆς θαυματουργίας. Ἔτσι μία φορά ὅταν ἔπεσαν στά χωράφια τοῦ μοναστηριοῦ σμῆνος ἀκρίδων καί τά κατέστρεφαν ὁ ἅγιος Μέμνων μέ τήν προσευχή του τίς ἔδιωξε, σάν νά εἶχε πέσει φωτιά καί μάλιστα τίς ἔπνιξε σέ ἕνα παρακείμενο ποταμό. Κάποτε πάλι μετά ἀπό προσευχή ἀξιώθηκε νά ἀναβλύση νερό σέ περιοχή πού ἦταν πολύ ἄνυδρη. Μία ἄλλη φορά διέσωσε κάποιους ναυτικούς ἑνός πλοίου, τό ὁποῖο βρισκόταν σέ θαλασσοταραχή καί μάλιστα τούς ὁδήγησε ἀβλαβεῖς σέ κάποιο λιμάνι. Ἔτσι, ἀφοῦ εὐαρέστησε ὁ ἀοίδιμος Μέμνων τόν Κύριο μέ τούς ἀγῶνες του, τίς προσευχές του καί χαρίζοντας τήν προστασία του σέ ὅσους τόν ἐπικαλοῦνταν, ἐξεδήμησε πρός τήν οὐράνια Βασιλεία ἔχοντας πλούσια τήν χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀλήθεια διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀρχαίων μνημείων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

συγκεκριμένα ὁ Ζεύς, ἡ Ἥρα, ὁ Ποσειδῶν, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ Διόνυσος.

Ἀντίθετα, ἄλλες θεότητες ἦταν ξενόφερτες καὶ ὅπως φαίνεται ἐπιβλήθηκαν μὲ τὴ βία στοὺς Ἕλληνες, ὅπως ὁ Ἀπόλλων, ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία κατὰ τὴν ὑπομυκηναϊκὴ ἐποχή, δηλαδὴ μετὰ τὸ 1200 π.Χ. Ὁ Ἀπόλλων, ὁ ἀγαπημένος θεὸς τῶν σημερινῶν νεοπαγανιστῶν, ἦταν ὁ θεὸς – προστάτης τῆς Τροίας καὶ προφανῶς ἦταν θεότητα τῶν μὴ ἑλληνικῶν, μικρασιατικῶν φυλῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Χαλκοῦ (οἱ Χετταῖοι τὸν ὀνομάζουν Appalliunas). Ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ δίδυμη ἀδελφή του, ἡ Ἄρτεμη, ἦταν ἕνα ἀπαίσιο δαιμονικὸ ζεῦγος ποὺ διψοῦσαν γιὰ ἀνθρώπινο αἷμα, ὅπως φαίνεται παντοῦ στὴν ἑλληνικὴ μυθολογία.

Στὴν Ἰλιάδα ὁ Ἀπόλλωνας εἶναι ἐχθρὸς καὶ φονιὰς τῶν Ἀχαιῶν Ἑλλήνων καὶ ὅταν μετὰ τὴν ἅλωση τῆς Τροίας ἦρθαν στὴν Ἑλλάδα πολλοὶ Τρῶες αἰχμάλωτοι, ἔφεραν καὶ τὴ λατρεία του μαζί. Σταδιακὰ καὶ μὲ βίαιο τρόπο, ὅπως φαίνεται στοὺς μύθους, ὁ Ἀπόλλων ἐκτόπισε πολλὲς ἀπὸ τὶς ὧς τότε λατρευόμενες ἑλληνικὲς θεότητες (στοὺς Δελφούς, στὴ Δῆλο καὶ ἀλλοῦ) καὶ ἐπιβλήθηκε σὰν ἑλληνικὸς θεὸς καὶ τελικὰ θεωρήθηκε καὶ θεὸς τοῦ Ὀλύμπου.

Αὐτὴ ἡ εἰσαγωγὴ μᾶς βοηθᾶ νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι μιλώντας γιὰ ἀρχαία Ἑλλάδα πρέπει νὰ σταματήσει νὰ πηγαίνει τὸ μυαλὸ μας ἀποκλειστικὰ στὴν Ἀθήνα τοῦ Περικλῆ ἢ ἔστω στὰ λεγόμενα κλασσικὰ χρόνια, δηλαδὴ στὸν 5ο καὶ 4ο αἰ.π.Χ. Ἀρχαία Ἑλλάδα ἦταν καὶ ἡ μινωικὴ Κρήτη καὶ τὰ μυκηναϊκὰ βασίλεια καὶ ἀκόμη νωρίτερα, κατὰ τὴν ταπεινή μας πάλι γνώμη, καὶ ἡ Πρωτοελλαδικὴ περίοδος, ἀπὸ τὸ 2700 π.Χ. καὶ ἔπειτα.

Ἐπιπλέον, ὅταν μιλᾶμε γιὰ ἀρχαία ἑλληνικὴ θρησκεία, ὀφείλουμε νὰ θυμόμαστε ὅτι τὸ Δωδεκάθεο τοῦ Ὀλύμπου ἦταν ἕνα τμῆμα τῆς θρησκείας, τὸ ὁποῖο ὅπως θὰ δοῦμε στὴ συνέχεια, δὲν ἦταν οὔτε ἡ ἀρχικὴ θρησκεία, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἡ τελικὴ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων, πρὶν ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουμε αὐτὴ τὴν εἰσαγωγὴ στὸ θέμα μας, διευκρινίζουμε ὅτι στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ἱστορία ἔχουμε μία χρονολογία-τομή, μετὰ τὴν ὁποία ἔχουμε σχεδὸν μία ἀλλιώτικη ἀρχαία Ἑλλάδα, τὸ ἔτος 323 π.Χ., δηλαδὴ τὸ ἔτος ποὺ πέθανε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Δυστυχῶς, δὲν διδασκόμαστε τί τελικὰ συμβαίνει στὴν ἱστορία μας μετὰ τὸν Ἀλέξανδρο. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἦταν τὰ νομίσματά μας ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια. Ἀπὸ τὴ μία βλέπαμε μορφὲς τῶν κλασσικῶν χρόνων, ἀπὸ τὴν ἄλλη τῶν ἡρῴων τοῦ 1821!

Χρειάστηκε νὰ αὐτοονομαστοῦν τὰ Σκόπια ὡς Μακεδονία, γιὰ νὰ ξυπνήσουμε καὶ νὰ βάλουμε καὶ τὸν Μεγαλέξανδρο στὰ νομίσματά μας! Αὐτὴ τὴν παράλογη θεώρηση τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας τὴν κληρονομήσαμε ἀπὸ τὸν Κοραῆ καὶ τοὺς Δυτικοευρωπαίους ψευδοδιαφωτιστές, δηλαδὴ ὅτι Ἑλλάδα εἶναι ἀπὸ τὴ μία ἡ Ἀθήνα τοῦ Περικλῆ, ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Καραϊσκάκης. Καὶ ἐρωτᾶται κανείς. Ἐνδιάμεσα δὲν ὑπάρχει Ἑλλάδα; Ἢ μήπως ἀπὸ τὸ 323 π.Χ. ἔσβησε ἡ Ἑλλάδα καὶ ξαναγεννήθηκε τὸ 1821; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς εἶναι αἰώνια καὶ ἀδιάκοπα λαμπρός, ἔστω καὶ ἂν σὲ κάθε ἐποχὴ ὑπῆρχαν σκοτεινὲς στιγμές, ὅπως στὸν ἑλληνικὸ οὐρανό, ποὺ εἶναι αἴθριος καὶ ἡλιόλουστος σχεδὸν ὅλο τὸν χρόνο, μὲ λιγοστὲς ἡμέρες συννεφιᾶς.

Ἂς ἐπανέλθουμε στὸ θέμα τῆς ἀρχαίας θρησκείας. Ἐλάχιστα γνωστὸ εἶναι ὅτι ἡ θρησκεία τῶν Θεῶν τοῦ Ὀλύμπου ἄρχισε πολὺ νωρὶς νὰ ἀμφισβητεῖται ἀπὸ τοὺς ἴδιους τούς ἀρχαίους Ἕλληνες. Ἡ ἀρχὴ ἔγινε μὲ τὴν ἐμφάνιση τῆς φιλοσοφίας καὶ τοῦ ὀρθολογισμοῦ, καταστάσεις ποὺ γεννιοῦνται τὸν 6ο π.Χ. αἰώνα στὶς ἑλληνικὲς πόλεις τῆς ἀλησμόνητης Ἰωνίας, καὶ ὄχι στὴ Γαλλία τοῦ 18ου αἰώνα, ὅπως ἀκόμη καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ἀγωνίζεται νὰ μᾶς πείσει, μέσῳ τῶν σχολικῶν βιβλίων.

Στὸ μνημειῶδες ἔργο του, Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Θρησκεία, ὁ Walter Burkert σχολιάζει σχετικὰ «Μὲ τὴν ἀνατολὴ τῆς φιλοσοφίας, τοῦ πιὸ πρωτότυπου ἐπιτεύγματος τῶν Ἑλλήνων στὴν πνευματικὴ παράδοση τῆς ἀνθρωπότητας, προκαλεῖται φαινομενικῶς ὁριστικὸς κλονισμὸς καὶ ἀναμόρφωση τῶν στατικῶν δομῶν τῆς ἑλληνικῆς θρησκείας». (σ.616). Οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι ἀρχίζουν σταδιακὰ νὰ ἀμφισβητοῦν τὴν πίστη στοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι στρέφονται στὴν ἀθεΐα, ὅπως οἱ σύγχρονοι φιλόσοφοι.

Τὸν 5ο αἰώνα ἡ ἀντίθεση φιλοσοφίας καὶ θρησκείας παίρνει μορφὴ ἀνοικτοῦ πολέμου, μὲ κορύφωση τὴν καταδίκη τοῦ Σωκράτη γιὰ ἀθεΐα καὶ εἰσαγωγὴ καινῶν δαιμονίων στὴν πολιτεία καὶ τοὺς ἔμμεσους ἢ ἄμεσους διωγμοὺς τῶν σοφιστῶν. Ἀνάμεσα στὶς φωνὲς τῶν Ἑλλήνων ποὺ ἐγείρονται καὶ τολμοῦν νὰ ἐλέγξουν ἢ καὶ νὰ ἀπορρίψουν τὴ θρησκεία τοῦ Δία, εἶναι ἀναμφίβολα αὐτὴ τοῦ Εὐριπίδη, τοῦ μεγάλου τραγικοῦ ποιητῆ ποὺ δὲν δίστασε νὰ διασύρει τοὺς ὀλύμπιους θεούς, μέσα ἀπὸ τὶς τραγῳδίες του, καὶ νὰ δώσει τὸ μήνυμα ὅτι οἱ θεοὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνήθικοι καὶ κακοί.

Ἡ θρησκεία τοῦ Δία εἶχε τότε ὅμως ἕνα ἰσχυρὸ σύμμαχο, τὶς ἑλληνικὲς πόλεις. Καὶ μιλοῦμε γιὰ πόλεις, διότι στὴν ἀρχαιότητα ποτὲ οἱ Ἕλληνες δὲν κατάφεραν νὰ συστήσουν ἕνα κράτος, ἀλλὰ ἦταν διαιρεμένοι στὶς λεγόμενες πόλεις-κράτη. Ἡ θρησκεία ἐκεῖνα τὰ χρόνια δὲν ἦταν εὐαίσθητο προσωπικὸ δεδομένο, ὅπως ἐπιχειρεῖ τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ κρατικὴ ἐξουσία νὰ μᾶς ἐπιβάλει, ἀλλὰ ἡ κορυφαία ὑπόθεση τοῦ κράτους, τῆς πόλης.

Ἂν περιγράψουμε τὴ σχέση τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας στ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

«Οὐχ ὁ Θεός κολάζει τινά ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι;»

*Γράφει ὁ **κ. Παναγιώτης Ν. Γκουρβέλος,** Καθηγητής- Θεολόγος*

«Δικαιοσύνη καί ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στήν παγκόσμια Κρίση»: Ἔτσι ἐπιγράφεται τό τέταρτο καί τελευταῖο κεφάλαιο τοῦ λαμπροῦ βιβλίου τοῦ πανοσιολογιωτάτου ἀρχιμανδρίτου Ἀστερίου Χατζηνικολάου, μέ τόν τίτλο: «Μέλλουσα Κρίση καί Αἰωνιότητα»[1]. Στό ἐν λόγῳ συγγραφικό ἔργο παρατίθεται ἡ φράση τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ: «Ὁ Θεός οὐ κολάζει τινά ἐν τῷ μέλλοντι (αἰῶνι)»[2]. Ὁπότε εὔλογο ἀνακύπτει τό ἐρώτημα: Ἡ ρητή ἀναφορά τοῦ μεγάλου Δογματικοῦ Θεολόγου τῆς Ἐκκλησίας μας ὅτι ὁ Θεός κανένα δέν τιμωρεῖ, δέν προσκρούει στήν πίστη τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας περί Μελλούσης Κρίσεως καί ἑπομένως περί τῆς ἀμοιβῆς τῶν δικαίων καί τῆς τιμωρίας τῶν μέχρι τέλους ἀμετανόητα ἁμαρτωλῶν;

1) Ὅταν ὁ ἱερός Δαμασκηνός γράφει πώς ὁ Θεός κανένα δέν τιμωρεῖ, δέν ἀρνεῖται τή δίκαια κρίση, τήν ἀνταπόδοση δικαιοσύνης ἀπό τόν Παντοκράτορα Κύριο σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους, ζῶντας καί νεκρούς, κατά τήν Δευτέρα Του ἔνδοξη Παρουσία, ἀλλά θέλει νά ὑπερασπιστεῖ τήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, νά διαδηλώσει πώς ἕνας Θεός (Μία Ἀρχή- Μοναρχία) τῶν ὄντων ὑπάρχει καί αὐτός ὁ ἕνας Θεός, ἡ Ἁγία Τριάδα εἶναι ἀγαθός. Κατά τῶν Μανιχαίων δηλαδή, πού διασποῦσαν τόν ἕνα Θεό σέ δύο Θεούς (Δύο Ἀρχές- Δυαρχία), ὑποστηρίζοντας ὅτι ὁ ἕνας Θεός πού εἶναι ὁ Δημιουργός τῶν πνευματικῶν ὄντων εἶναι ἀγαθός, ἐνῶ ὁ ἄλλος, ὁ δεύτερος Θεός πού εἶναι ὁ Δημιουργός τῆς ὕλης καί τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων εἶναι πονηρός, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὑπεραμύνεται τῆς ἀπόλυτης ἀγαθότητας τοῦ Θεοῦ, φθάνοντας μέχρι τοῦ σημείου νά ἰσχυριστεῖ ὅτι αὐτός ὁ ἕνας καί φιλάνθρωπος Πατέρας, ἡ Ἁγία Τριάδα δηλαδή, ποτέ δέν τιμωρεῖ[3]. Πρόκειται, νομίζω, γιά ἕνα σχῆμα ὑπερβολῆς τοῦ ἱεροῦ Πατρός, πού πηγάζει ἀπό τό ζῆλό του νά ἀποδείξει, κόντρα στούς Μανιχαίους, τήν ἄπειρη ἀγαθότητα τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτό καί σέ ἄλλα σημεῖα τοῦ συγγραφικοῦ του ἔργου ἀπερίφραστα ὑποστηρίζει πώς ὁ Θεός τιμωρεῖ[4].

Μάλιστα ἡ τιμωρία τοῦ Θεοῦ («ἡ ἐγκατάλειψις») εἶναι δύο εἰδῶν: Τιμωρία σέ τούτη τή ζωή, τήν ὁποία ὁ ἅγιος Δαμασκηνός χαρακτηρίζει «ἐγκατάλειψιν τοῦ Θεοῦ οἰκονομικήν καί παιδευτικήν» καί ἡ ὁποία παραχωρεῖται ἀπό τόν Θεό «πρός διόρθωσιν καί σωτηρίαν τοῦ πάσχοντος (δηλ. αὐτοῦ πού τιμωρεῖται) ἢ τῶν ἄλλων (τῶν συνανθρώπων του)», καί τιμωρία στήν ἄλλη, τήν αἰώνια ζωή, τήν ὁποία ὀνομάζει «ἐγκατάλειψιν ἀπογνωστικήν (ἀπελπιστική) πρός τελείαν κόλασιν». Ἡ διπλή αὐτή τιμωρία τοῦ Θεοῦ, «πρός διόρθωσιν καί σωτηρίαν» ἀφ' ἑνός, καί «πρός τελείαν κόλασιν» ἀφ' ἑτέρου, συνιστᾶ τό κατά παραχώρησιν ἢ ἐπόμενον (στήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία) θέλημα τοῦ Κυρίου. Διότι βέβαια τό ἀρχικό (τό «προηγούμενον») ἢ τό κατ' εὐδοκίαν θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι τό «πάντας σωθῆναι καί τῆς Βασιλείας αὐτοῦ τυχεῖν». Ἐπειδή ὅμως ἁμαρτήσαμε, «θέλει κολάζεσθαι δικαίως»[5]. Συμπερασματικά, ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, πού σημαίνει ἡ βράβευση τῶν δικαίων καί ἡ καταδίκη τῶν μέχρι θανάτου ἀμετανόητων ἁμαρτωλῶν, ἀσφαλῶς καί συμβιβάζεται μέ τήν ἀγάπη Του.

2) Ἀπό τήν ἴδια ἀπολογητική διάθεση κινούμενος ὁ ἱερός Δαμασκηνός, διατείνεται πώς τό κακό δέν εἶναι (ἔχει) οὐσία, παρά εἶναι μή ὄν[6]. Θέλει καί πάλι νά ἀντιτάξει στούς Μανιχαίους ὅτι τό κακό ἦταν ἀπόν, δέν ὑφίστατο στήν ἀρχική λίαν καλή δημιουργία τοῦ Θεοῦ[7]. Ἂς μή κατηγοροῦν λοιπόν οἱ Μανιχαῖοι τόν παναγαθο Πατέρα γιά τήν ὕπαρξη τοῦ κακοῦ μέσα στόν κόσμο, ἀλλ' ἂς ἀναζητοῦν ἀλλοῦ τήν αἰτία τῆς παρείσφρυσης τοῦ κακοῦ στή λίαν καλή κτίση τοῦ Θεοῦ: στήν κακή χρήση (κατάχρηση ἢ παράχρηση) τῆς ἐλευθερίας ἀπό τόν ἄνθρωπο[8].

3) Τό ἴδιο ἰσχυρό ἀντιμανιχαϊστικό σκεπτικό ὑποκρύπτεται καί ὅταν σημειώνεται πώς τό σῶμά μας, δέν εἶναι κατώτερο, ἀλλά εἶναι ἰσότιμο μέ τήν ψυχή[9]. Ἡ πρόθεση καί στήν περίπτωση αὐτή εἶναι νά καταδειχθεῖ ὅτι ὄχι μόνον ἡ ψυχή μας, ἀλλά καί τό σῶμα εἶναι κτίσμα τοῦ ἑνός καί βεβαίως ἀγαθοῦ Θεοῦ. Ἔχουμε δηλαδή καί ἐδῶ μιά ἔκφραση ὑπερβολῆς: Τό σῶμά μας ὄχι μόνο δέν εἶναι κάτι τό βδελυρό καί ἀπόβλητο, ἀλλ' ἀπεναντίας εἶναι τόσο καλό, ὥστε νά θεωρεῖται ὡς ἰσάξιο μέ τήν ψυχή.

4) Τέλος, παρατηρεῖται συχνά τό φαινόμενο σήμερα, ὅταν τονίζεται ἡ ἀξία τῆς ὕλης καί τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος (σωστά!), νά ἀτονεῖ ἡ σημασία τοῦ χριστιανικοῦ ἀσκητικοῦ ἀγώνα (λάθος). Τό ἀκριβῶς ἀντίθετο συνέβαινε πολλές φορές στό παρελθόν: Ἡ προβολή τῆς ἀξίας τῆς Ὀρθόδοξης χριστιανικῆς ἀσκησης ἀπό τούς παλιότερους θεολόγους (ὀρθῶς!), τούς συμπαρέσυρε σέ ὑποτίμηση τοῦ σώματος καί τῆς ἐγκόσμιας ζωῆς (κακῶς). Μέ ἄλλα λόγια, ἡ πολεμική κατά τοῦ Μανιχαϊσμοῦ καί ἡ συνακόλουθη ὑπεράσπιση τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, μπορεῖ ἀσυναίσθητα νά ἐκτραπεῖ πρός τήν ἐκκοσμίκευση, τή νόθευση δηλαδή τοῦ χριστιανικοῦ ἤθους ἀπό τό ἁμαρτωλό φρόνημα τοῦ παρόντος κόσμου (Α΄ Ἰω. 5, 19). Καί ἀντίστροφα, ἡ ὑπεράσπιση τοῦ Ὀρθόδοξου πνευματικοῦ ἀγώνα ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας, ἐνδέχεται νά διολισθήσει, ἂν δέν προσέξουμε, σέ θέσεις μανιχαϊστικές, ἀπαισιόδοξες καί ἀρνησίκοσμες.

Σωστά λοιπόν τονίζεται ἀφ'ἑνός, ἡ ἀξία τῆς ὑλικῆς δημιουργίας καί τοῦ σώματος καί ἐξ ἴσου ὀρθῶς προβάλλεται ἀπ' τήν ἄλλη μεριά, ἡ σημασία τοῦ Χριστιανικοῦ ἀσκητικοῦ ἀγώνα. Ἀρκεῖ βέβαια, τήν κάθε φορά, νά μή ἐκτρεπόμαστε πρός τό ἀντίθετο ἄκρο: Εἴτε πρός τήν ἐγκατάλειψη τῆς αἱματηρῆς προσπάθειας γιά τήν τήρηση τῶν ἁγίων ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, πρᾶγμα πού σημαίνει ἐκκοσμίκευση, ὑποδούλωσή μας στό ἁμαρτωλό πνεῦμα τοῦ παρόντος αἰῶνος (Β΄ Τιμόθ. 4, 10), εἴτε πρός τήν περιφρόνηση καί τήν ἀπόρριψη τοῦ σωματικοῦ- ὑλικοῦ- ἐπίγειου κόσμου, πού ἰσοδυναμεῖ μέ Μανιχαϊσμό. Ἑπομένως, ἡ ὑπερβολική ἔμφαση σέ μερικές χριστιανικές ἀλήθειες εἶναι παραδεκτή καί σεβαστή, ἐφ' ὅσον τήν ἴδια στιγμή δέν ἀποσιωπῶνται καί δέν ὑποβαθμίζονται κάποιες ἄλλες, τουτέστιν οἱ ὑπόλοιπες χριστιανικές ἀλήθειες!

Ὁποιαδήποτε λοιπόν προσπάθεια γιά νά ἐξαρθεῖ εἴτε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σέ βάρος τῆς δικαιοσύνης Του, εἴτε ἡ δικαιοκρισία Του σέ βάρος τῆς ἀγαθότητάς Του, ἀναπόφευκτα καταλήγει στίς αἱρέσεις τῆς Ἀποκατάστασης τῶν πάντων ἢ τοῦ ἀπόλυτου Προορισμοῦ, ἀντίστοιχα. Ἡ μέση καί βασιλική ὁδός τῆς Ἐκκλησίας μας, τήν ὁποία καί ἀκολουθεῖ ὁ π. Ἀστέριος Χατζηνικολάου, μᾶς προφυλάσσει τόσο ἀπό τήν ἀδυσώπητη δικαιοσύνη (κρίση) τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποία διακηρύσσουν οἱ σκληροί καί ἀτεγκτοι ἄνθρωποι, ὅσο καί ἀπό τήν ἀφελῆ, τήν «ἀγαθιάρικη» ἀγάπη Του, τήν ὁποία ἐστερνίζονται οἱ ὑπερευαίσθητοι συνάνθρωποί μας[10]. Ἐξ ἄλλου, αὐτό ἀκριβῶς δέν κάνουν οἱ αἱρετικοί; Ἀπολυτοποιοῦν τό σχετικό, υἱοθετοῦν καί προβάλλουν μόνο τήν μισή ἀλήθεια, ἡ ὁποία μισή ἀλήθεια εἶναι χειρότερη κι' ἀπό τό ψέμα. Τελικά ὅμως, ὁ χριστιανικός Θεός εἶναι φιλάνθρωπος καί δίκαιος μαζί!

Σημειώσεις:

[1] Ἀρχιμανδρίτου Ἀστερίου Χατζηνικολάου, Μέλλουσα Κρίση καί Αἰωνιότητα, ἔκδοση Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ὁ Σωτήρ», Ἀθῆναι 2014 **[2]** Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Διάλογος κατά Μανιχαίων, 44, ΕΠΕ 5, σ. 196, βλ. Ἀρχιμανδρίτου Ἀστερίου Χατζηνικολάου ὀ.π. σ. 235- 236 **[3]** Βλ. Τσιτσίγκου Σπύρου, «Τό νέο βιβλίο Θρησκευτικῶν τῆς Γ΄ Λυκείου», Θεοδρομία 5, (2000), σ. 115- 123. **[4]** Βλ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Ἔκδοσις ἀκριβής τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, εἰσαγωγή- μετάφραση- σχόλια Νίκου Ματσούκα, Ἐκδόσεις Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 1989, κεφ.28 (42) καί 29 (43), σ. 194- 200, 19 (92), σ. 414- 416, 21 (94), σ. 420, 27

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Ὁ Ἀράπης

Συμβουλεύει ὁ Ἀπ. Παῦλος: «φεύγετε τὴν πορνείαν· πᾶν ἁμάρτημα ὅ ἐὰν ποιήσῃ ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ σώματός ἐστιν, ὁ δὲ πορνεύων εἰς τὸν ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει» (Α΄ Κορ. στ΄ 18). Δηλαδή. Φεύγετε μακρυὰ ἀπὸ τὴν πορνεία, κάθε ἁμάρτημα, ποὺ θὰ κάμῃ τυχὸν ὁ ἄνθρωπος, δὲν βλάπτει τόσον ἀμέσως κατ' εὐθεῖαν τὸ σῶμα. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ πορνεύει, ἁμαρτάνει στὸ ἴδιο του τὸ σῶμα.

• Ὁ Ἅγ. Μάξιμος τονίζει γιὰ τὴν πορνεία:

«Εἶναι πολὺ δυνατὸς ὁ δαίμων τῆς πορνείας καὶ μετὰ σφοδρότητος ἐπιτίθεται ἐναντίον ὅσων ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ πάθους αὐτοῦ· πρὸ παντὸς δὲ ἐναντίον ἐκείνων, ποὺ παραμελοῦν τὴν νηστεία καὶ δὲν προσέχουν τὶς συναναστροφές τους μὲ γυναῖκες. Ξεγελᾷ σιγά - σιγά, μὲ τὴν ἀπαλότητα τῆς ἡδονῆς, τὸν νοῦ καὶ μετά, ὅταν ἡσυχάζῃ, εἰσορμᾷ, μὲ τὴν ἀνάμνηση, μέσα σ' αὐτόν, ὁπόταν φλογίζει τὸ σῶμα καὶ παρουσιάζει στὸν νοῦ διάφορες μορφές, διὰ νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ συγκατατεθῇ στὴν ἁμαρτία. Ἂν λοιπὸν θέλῃς νὰ μὴ παραμείνουν πολὺ στὸν νοῦ σου οἱ παραστάσεις αὐτές, νήστευε, κοπίαζε καὶ ἀγρύπνει καὶ χρησιμοποίησε τὴν καλὴ ἡσυχία μαζὶ μὲ τὴν διαρκῆ προσευχή. Ὅταν οἱ δαίμονες ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν σωφροσύνη τὸν νοῦ σου καὶ τὸν περικυκλώσουν μὲ τοὺς λογισμοὺς τῆς πορνείας, τότε νὰ λέγῃς, μὲ δάκρυα, πρὸς τὸν Δεσπότη· «ἀφοῦ μὲ ἔβγαλαν ἔξω τώρα μὲ περικύκλωσαν» (Ψαλμ. ιστ΄, 11). «Σὺ ὁ Ὁποῖος εἶσαι ἡ ἀγαλλίασή μου, σῶσον με ἀπὸ αὐτούς, ποὺ μὲ πολιορκοῦν» (Ψαλμ. λα΄, 7).

• Στὸ βιβλίο «Χαρίσματα καὶ χαρισματοῦχοι», Ἐκδ. Ἱ. Μ. Παρακλήτου ἀναφέρεται:

«Μιὰ μέρα περνοῦσε ὁ ὅσιος Ἀνδρέας, ὁ διὰ Χριστὸν σαλός, μπροστὰ ἀπὸ τὰ σπίτια τῆς ἁμαρτίας καὶ ἔκανε πὼς παίζει. Τὸν εἶδε κάποια ἀπὸ τὶς ἄσεμνες γυναῖκες νὰ συμπεριφέρεται ἔτσι καὶ τὸν ἔσυρε στὸ καταγώγιό της. Ἐκεῖνος τότε δὲν ἀντέδρασε, ἀλλὰ τὴν ἀκολούθησε. Καθὼς μπῆκε μέσα, μαζεύτηκαν γύρω του καὶ οἱ ἄλλες πόρνες.

-Πῶς τὸ ἔπαθες αὐτό; τὸν ρώτησαν κοροϊδευτικά. Ἐκεῖνος χαμογέλασε, ἀλλὰ δὲν ἀποκρίθηκε τίποτε. Μερικὲς τὸν χτύπησαν, ἐνῶ ἄλλες δοκίμαζαν μὲ πολλὰ χάδια καὶ φιλήματα νὰ τὸν παρασύρουν στὴν ἁμαρτία. Ὅταν τὸν εἶδαν τελείως ἀπαθῆ, ἔλεγαν:

- Αὐτὸς ἤ νεκρὸς εἶναι ἤ ξύλινος ἤ πέτρινος!

Ὁ ὅσιος ἔβλεπε ἀνάμεσά τους τὸν δαίμονα τῆς πορνείας! Ἦταν μαῦρος σὰν ἀράπης. Στὸ κεφάλι του δὲν εἶχε μαλλιά. Εἶχε κοπριὰ ἀνακατεμένη μὲ στάχτη. Τὰ μάτια του ἔμοιαζαν μὲ τῆς ἀλεποῦς, ἐνῶ στὸν ὦμο του εἶχε ριγμένο ἕνα ἀπαίσιο κουρέλι. Ἀπὸ πάνω του ἔβγαινε τριπλῆ δυσωδία, ποὺ θύμιζε σαπίλα, βόρβορο καὶ ἀκαθαρσία. Ἦταν τόσο ἔντονη, ὥστε ὁ μακάριος ἔφτυνε συχνὰ ἀπὸ ἀηδία καὶ ἔπιανε τὴ μύτη του. Βλέποντάς τον ὁ δαίμονας νὰ τὸν ἀηδιάζῃ τόσο πολύ, τοῦ εἶπε:

- Ἐμένα οἱ ἄνθρωποι μ' ἔχουν στὴν καρδιά τους σὰν μέλι γλυκό, κι ἐσὺ μὲ σιχαίνεσαι καὶ μὲ φτύνεις;

Ὁ ὅσιος, ἀφοῦ τὸν εἰρωνεύτηκε γιὰ τὴν ἀσχήμια καὶ τὴ δυσωδία του, ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἄντρο τῆς ἁμαρτίας».

• Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος στὴν Γ΄ Ὁμιλία του «Εἰς τὸ "εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον..."» μᾶς συμβουλεύει:

«Τὶ λοιπόν, ἡ ὁμορφιὰ εἶναι αἰτία ἁμαρτίας; Μὴ γένοιτο. Γιατὶ εἶναι ἔργο τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ. Ἕνα ἔργο τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ γίνει αἴτιο κακίας. Τότε μήπως τὸ ὅτι τὶς εἶδαν; Οὔτε αὐτό. Γιατὶ κι αὐτὸ εἶναι ἔργο τῆς φύσεως. Τότε ποιό; Τὸ ὅτι τὶς εἶδαν κακῶς. Γιατὶ αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ διεφθαρμένη προαίρεση. Γι' αὐτὸ καὶ κάποιος σοφὸς συμβουλεύει λέγοντας: «Μὴ περιεργάζεσαι τὴν ξένη ὁμορφιά» (Σοφ. Σειρὰχ 9,8). Δὲν εἶπε «μὴ κοιτάζεις», γιατὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνει καὶ αὐτόματα, ἀλλὰ «μὴ περιεργάζεσαι», λέγει, ἀπαγορεύοντας τὴν προσεκτικὴ παρατήρηση, τὴν περίεργη θέα, τὸ πονηρὸ κοίταγμα μὲ ἐπιμονή, ποὺ προέρχεται ἀπὸ ψυχὴ διεφθαρμένη, ποὺ εἶναι κυριευμένη ἀπὸ ἐπιθυμία».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ
7 ΜΑΪΟΥ 2017
Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32 - 42
Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ε΄ 1 - 15
Ἦχος: γ΄.- Ἑωθινόν: Ε΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«Ταβιθά, ἀνάστηθι»
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ὁ θάνατος

Εἶναι ἀναμφισβήτητον καὶ ἀδιαπραγμάτευτον, ὅτι μέσα στὰ ἀναρίθμητα γεγονότα ποὺ συμβαίνουν στὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ θάνατος εἶναι τὸ πλέον σκληρὸν καὶ ὀδυνηρόν, μὲ τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἄνθρωπος συνεβιβάσθη. Ἀκόμη καὶ ὁ Κύριος, ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου, συνέκλαυσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, τὸν τεθνεῶτα Λάζαρον, ἔστω καὶ ἂν ὡς Θεὸς στὴν συνέχεια θὰ τὸν ἀναστοῦσε ἐκ τῶν νεκρῶν.

Συνεπῶς, εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ θανάτου, ἦτο καὶ παραμένει δύσκολος καὶ ἀκατόρθωτος ἀφοῦ ἡ ἰδία ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν ζωήν. Ὁ ἄνθρωπος ἀπεύχεται τὸν θάνατον διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ αἰσθάνεται ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἄλλου διακόπτει κάθε ἔννοιαν ἐπαφῆς καὶ ἐπικοινωνίας μετ'αὐτοῦ. Ὅσον καὶ ἂν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς βεβαιώνῃ ὅτι ***«οὐκ ἀπέθανεν ἀλλὰ καθεύδει»***, ἐμπρὸς εἰς τὸν νεκρὸν αἰσθανόμεθα ὅτι ἔπαυσε κάθε δυνατότης προσβάσεως καὶ ἐπικοινωνίας.

Ἡ ἀνατροπή

Ὅμως, ὁ Κύριος, καὶ μὲ τὰς θαυματουργικὰς ἀναστάσεις νεκρῶν, τὰς ὁποίας ἐνήργησε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας Του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἰδικήν Του προσωπικὴν Ἀνάστασιν, ἀνέτρεψε τὴν λανθασμένην ἰδέαν τοῦ ἀνθρώπου περὶ τοῦ θανάτου καὶ μᾶς ἔδωσεν ἄλλην προοπτικὴν. ***«Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ σου ᾅδη τὸ νῖκος; Ἀνέστη Χριστὸς καὶ σὺ καταβέβλησαι»,*** ἀναφωνεῖ ἐνθουσιωδῶς ὁ μέγας ἐν τοῖς πατράσιν τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν διδασκαλίαν Του, μὲ τὰ θαύματά Του, κυρίως δὲ μὲ τὴν Ἀνάστασίν Του, διαβεβαιώνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, συνεχίζει νὰ ζῇ καὶ νὰ αἰσθάνεται. Ὁ θάνατος εἶναι πλέον ἕνα ἁπλοῦν ἐπεισόδιον εἰς τὴν ζωήν μας, τὸ ὁποῖον πολλάκις κάποιοι Ἅγιοι ἄνθρωποι, ὄχι μόνον δὲν τὸ ἀπεστράφησαν, ἀλλὰ τοὐναντίον, τὸ ἀνεζήτησαν καὶ τὸ παρεκάλεσαν, διὰ νὰ ζήσουν τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου δόξαν καὶ εὐφροσύνην.

Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν βεβαιότητα τῆς, μετὰ θάνατον, ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας, ἐπεδίωξαν τὸν θάνατον μὲ κάθε τρόπον. Εἴτε διὰ τοῦ μαρτυρίου, εἴτε διὰ τῶν ἐπικλήσεων καὶ καρδιακῶν προσευχῶν τους ἀνεζήτησαν καὶ βιώνουν τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου αἰωνίαν ζωὴν καὶ ἀπόλαυσιν.

Ἡ Ταβιθά

Μία ἁπλῆ χριστιανὴ ἡ ὁποία βιώνει τὴν χριστιανικὴ καὶ ἐνάρετον ζωήν της μέσα ἀπὸ τὴν προσφοράν της πρὸς τὸν συνάνθρωπον. Ἡ ἐλεημοσύνη της εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τὴν διακρίνει ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους χριστιανούς. Πονεῖ ἡ ψυχή της, ὅταν βλέπῃ ἀνθρώπους πάμπτωχους. Χωρὶς τὰ ἀπολύτως ἀπαραίτητα˙ χωρὶς τὸν ἀπαραίτητο ρουχισμό˙ χωρὶς τὴν στοιχειώδη διατροφή˙ χωρὶς, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα, ἄλλοι θεωροῦν ἄχρηστα καὶ περιττά. Καίγεται ἡ καρδία της, ὅταν σκέπτεται ὅτι ἄνδρες, γυναῖκες καὶ κυρίως παιδιά ζοῦν στὴν ἀπόλυτον ἀνέχειαν. Πολὺ θὰ ἤθελε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς ἀνάγκας ὅλων ... ὅμως καὶ ἡ ἰδία δὲν ἔχει ...

Ἀνακαλύπτει ὅμως τρόπον διὰ νὰ σταθῇ δίπλα στὸν ἀδύναμον καὶ πτωχὸν συνάνθρωπον! Ἐργάζεται, πλέκοντας καὶ ράβοντας ροῦχα καὶ σκεπάσματα, τὰ ὁποῖα προσφέρει δωρεὰν εἰς τοὺς ἀπόρους˙ καὶ ὅσον βλέπει ὅτι ἀνακουφίζει μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν πόνον τῶν, κατὰ Χριστόν, ἀδελφῶν της, τόσον περισσότερον «ἀναλώνεται» εἰς τὴν διακονίαν των. Ἡ ἀδιάκοπος προσφορά της καὶ ἐργασία της, ἐκλόνισαν τὴν ὑγείαν της. Ἡ θεραπεία της ἦτο μὴ ἀναστρέψιμος καὶ ἀδύνατος κατὰ τὰ δεδομένα τῆς, τότε, ἰατρικῆς. Οἱ πτωχοὶ καὶ αἱ χῆραι, βλέποντες ὅτι ὁ ἰδικός των ἄνθρωπος, ἀδυνατεῖ πλέον καὶ ὁδεύει πρὸς τὸν θάνατον, αἰσθάνονται ὄντως ὀρφανοὶ ἀπὸ μίαν ὄντως μητέρα.

Καὶ ἐνῶ ὁ θάνατος ἦλθεν, θέλουν νὰ ἐλπίζουν καὶ νὰ πιστεύουν ἐκεῖνα ποὺ οἱ Ἀπόστολοι τοὺς δίδαξαν. Θέλουν νὰ ξαναδοῦν τὴν ἀγαπημένη τους Ταβιθὰ νὰ ξαναζῇ καὶ νὰ ἐπανέρχεται κοντά τους ὅπως ἀκριβῶς τὴν εἶχαν γνωρίσει. Ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, τὸ πνευματικό τους στήριγμα, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουν, ***«μὴ ὀκνῆσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν» (Πράξ. Θ΄ 38)***.

Ὁ Πέτρος ἐγείρει τὴν νεκράν

«***Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς˙ ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῷον, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ΄ αὐτῶν οὖσα ἡ Δορκάς.» (Πράξ. Θ΄ 39).*** Μία δὲ συγκλονιστικὴ εἰκὼν συμβαίνει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἀντὶ συγγενῶν, οἱ ὁποῖοι συνήθως εἶναι πλησίον τῶν νεκρῶν, πτωχοὶ καὶ χῆρες καὶ ὀρφανὰ κλαίοντες, δείχνουν εἰς τὸν Πέτρον τὰ ὅσα προσέφερε ἡ Ταβιθὰ εἰς αὐτούς.

Πιστεύουν εἰς τὴν Ἀνάστασιν˙ πιστεύουν εἰς τὴν Θείαν Δύναμιν˙ πιστεύουν ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃ καὶ μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ Πέτρου νὰ τὴν ἀναστήσῃ. Ὅπως δὲ εἶχε βεβαιώσει ὁ Ἴδιος - ***«κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν»*** - γίνεται τώρα καὶ τὸ θαῦμα. Ὁ Πέτρος μὲ τὴν προσευχήν του ἀνακαλεῖ τὴν Ταβιθὰ εἰς τὴν ζωήν, καὶ ἐκπληρώνεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἐπιθυμία τῶν χριστιανῶν τῆς Ἰόππης.

«καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος»

Ἐνικήθη ὁ θάνατος καὶ μὲ μίαν ἀκόμη νεκρανάστασιν ἐπιβεβαιώνεται ἐκεῖνο ποὺ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἴπομεν. Δὲν ὑπάρχει θάνατος! Καὶ ἂν δὲν συμβαίνουν τοιαῦται νεκραναστάσεις συχνῶς καὶ καθημερινῶς, ἡ ἀλήθεια ἐπεβεβαιώθη! Ἄλλως τε, τὰ θαύματα ἔγιναν καὶ γίνονται, ὄχι τόσον διὰ νὰ ἱκανοποιοῦνται κάποιοι ἄνθρωποι εὐλαβεῖς καὶ ἐνάρετοι, ὅσον διὰ νὰ ἐνισχύεται ἡ πίστις ἡμῶν καὶ νὰ αἰσθανόμεθα ὅτι δὲν μᾶς «περιμένει ἕνας θάνατος» ὡς λέγουν ἴσως οἱ περισσότεροι, ἀλλὰ ἀναμένομεν τὴν αἰωνίαν μετὰ τοῦ Κυρίου μας ζωὴν καὶ μακαριότητα.

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου
Ἱεροκήρυξ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

*Τοῦ **κ. Λέοντος Μπράνγκ**, Δρος Θεολογίας*

64ον

Σταυροφορίαι, προσκυνηταί μὲ ὅπλα

Ἡ 2η Σταυροφορία (1147-1149) κηρύχθηκε μὲ συγκεκριμένη ἀφορμή, τὴν ἀπώλεια τῆς Κομητείας τῆς Ἔδεσσας τὸ 1144, τῆς πρώτης ἀπὸ τὶς ἡγεμονίες ποὺ εἶχε ἱδρυθεῖ τὸ 1098 ἀπὸ τὸν Βαλδουίνο τῆς Βουλλώνης, ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς 1ης Σταυροφορίας καὶ μετέπειτα βασιλέα τῶν Ἱεροσολύμων Βαλδουίνο Α΄(1100-1118). Ἦταν ἡ πρώτη μεγάλη νίκη τῶν μουσουλμάνων ἐναντίον τῆς κυριαρχίας τῶν σταυροφόρων καὶ ἐνίσχυσε ἔτσι σημαντικὰ τὴν ἀγωνιστική τους διάθεση. Αὐτὲς οἱ ἐξελίξεις στοὺς Ἁγίους Τόπους στάθηκαν ἀφορμὴ τὴν 1 Δεκεμβρίου τοῦ 1145 νὰ κηρύξει τὴν 2η Σταυροφορία ὁ πάπας Εὐγένιος Γ΄(1145-1153), πρώην Κισκερκιανὸς μοναχὸς καὶ μαθητὴς τοῦ μεγάλου δυτικοῦ ἁγίου καὶ Διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας – ἡ παπικὴ παράδοση ἀναγνωρίζει μόνο 36 Διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας - Βερνάρδου τοῦ Κλαιρβώ (περίπου 1090-1153). Γιὰ πρώτη φορά ἡ κήρυξη γίνεται μὲ παπικὴ βούλα, τὴν πρώ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ὁ ἄτυπος θρησκευτικὸς πόλεμος καθορίζει τὴν οἰκονομίαν τῆς Εὐρώπης

Γράφει ὁ ***κ. Γιάννης Παπαδάτος***

«Τὴν ἀχαρακτήριστη συμπεριφορὰ τοῦ Γερούν Ντάισελμπλουμ ἀπέναντι σὲ Ἑλλάδα, Ἰταλία, Ἱσπανία, Πορτογαλία -τοὺς «σπάταλους τοῦ Νότου, ποὺ χρεώθηκαν ἐπειδὴ τὸ ἔριξαν στὶς γυναῖκες καὶ στὸ ποτὸ»- τὴν ἐρμήνευσε σὲ ἀνύποπτο χρόνο ὁ… Ἐμμανουὲλ Μακρόν.

Ἰδοὺ τὸ προφητικὸ σχόλιο τοῦ ἐπίδοξου προέδρου τῆς Γαλλίας σὲ διπλωματικὸ συνέδριο τὸ 2015 στὸ Βερολίνο, ὅταν ἦταν ἀκόμη ὑπουργὸς Οἰκονομίας: «Στὴν Εὐρώπη ἔχει ξεσπάσει ἕνας θρησκευτικὸς πόλεμος γιὰ τὸ χρέος, στὸν ὁποῖο τὸ κυρίαρχο δόγμα κάθε χώρας καθορίζει καὶ τὸ στρατόπεδό της: μὲ τὰ τέκνα τοῦ Καλβίνου, τοὺς ἄτεγκτους ὀπαδοὺς τῆς δημοσιονομικῆς πειθαρχίας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Βορρᾶ ἢ μὲ τοὺς πιὸ χαλαροὺς Νότιους ποὺ πιστεύουν ὅτι οἱ ἁμαρτίες πρέπει νὰ συγχωροῦνται;».

Ὁ ὀξυδερκὴς Μακρὸν ἐντόπισε τὸ τεκτονικὸ ρῆγμα τῆς Εὐρώπης στὰ διάφορα χριστιανικὰ δόγματα. Ἀπὸ τὴ μία, ὁ προτεσταντικὸς Βορρᾶς, τοῦ ὁποίου ἡγεῖται ἡ κόρη πάστορα, Ἀνγκέλα Μέρκελ, καί, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς -καὶ Ὀρθόδοξος σὲ Ἑλλάδα, Βουλγαρία, Ρουμανία- Νότος, στὸν ὁποῖο ἀνήκει πολιτισμικὰ καὶ ἡ… Γαλλία! Πιστεύουμε ὅτι ἐνδόμυχα ὁ Ντάισελμπλουμ συμπεριλάμβανε καὶ τὴ χώρα τοῦ Μακρὸν στοὺς «μέθυσους γυναικάδες τοῦ Νότου», δεδομένου ὅτι ἡ Κομισιὸν καὶ ὁ Σόιμπλε ἔχουν χτυπήσει χίλια καμπανάκια γιὰ τὰ βαρύτατα μέτρα λιτότητας ποὺ θὰ πρέπει νὰ πάρει ἡ γαλλικὴ κυβέρνηση μετὰ τὶς προεδρικὲς ἐκλογές, ὥστε νὰ εὐθυγραμμιστεῖ μέ τούς… προτεσταντικοὺς κανόνες τῆς οἰκονομίας.

Στὴν Ὁλλανδία δὲν εἶναι ὅλοι καλβινιστές, ἀλλὰ ὁ Καλβινισμὸς ἔχει διαποτίσει τὰ ἤθη καὶ τὸν ψυχισμὸ τῆς κοινωνίας – εἶναι ὀλοφάνερο σὲ ὅποιον ἔχει ζήσει ἔστω καὶ γιὰ λίγο σὲ αὐτὴ τὴ χώρα. Στὴν ἀκραία της ἐκδοχή, ἡ καλβινιστικὴ θεολογία νομιμοποιεῖ μὲ ἀφοπλιστικὴ φυσικότητα τὴ στυγνὴ ἠθικολογία τοῦ Ντάισελμπλουμ. Ἐρείδεται στὸ Δόγμα τοῦ Ἀπόλυτου Προορισμοῦ, ποὺ ὑποστηρίζει ὅτι τὸ προαιώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἔχει προκαθορίσει τὴν τύχη ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἂν δηλαδὴ θὰ πᾶνε στὴν Κόλαση ἢ στὸν Παράδεισο. Ὑπαινίσσεται, μάλιστα, ὅτι κανονικά… ὅλοι μας ἀξίζουμε τὴν Κόλαση, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι φιλεύσπλαγχνος παραχώρησε σὲ κάποιους τὴ Σωτηρία. Αὐτοί, ἀφενός, εἶναι ἐλάχιστοι καί, ἀφετέρου, δὲν εἶναι ἴσοι μὲ τοὺς ἄλλους.

Τὸν 20ό αἰώνα ἡ Μεταρρυθμισμένη Καλβινιστικὴ Ἐκκλησία χρησιμοποίησε τὸν προκαθορισμὸ τῆς ἀνθρώπινης μοίρας ὡς βάση γιὰ τὶς φυλετικὲς διακρίσεις στὴ Νότιο Ἀφρικὴ (καὶ στὴ… Νότια Εὐρώπη, θὰ προσθέταμε βάσει τῆς νωπῆς ἐμπειρίας). Ὁ ἴδιος ὁ Νέλσον Μαντέλα εἶχε καταγγείλει τὴν Ὁλλανδικὴ Μεταρρυθμισμένη Ἐκκλησία ὅτι παρεῖχε θρησκευτικὸ ἔρεισμα στὸ Ἀπαρτχάιντ, ὑποδηλώνοντας ὅτι οἱ Ἀφρικάνερς (Ὁλλανδοὶ ἔποικοι) ἦταν ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ οἱ μαῦροι ὑποδεέστερο εἶδος.

Μετὰ τὴν πτώση τοῦ Ἀπαρτχάιντ τὸ 1994, οἱ λειτουργοί τῆς Ὁλλανδικῆς Μεταρρυθμισμένης Ἐκκλησίας ζήτησαν δημόσια συγγνώμη μὲ τὴν περίφημη Διακήρυξη τοῦ Ράστενμπερχ: «Μερικοὶ χρησιμοποιήσαμε μὲ ἐσφαλμένο τρόπο τὴν Ἁγία Γραφὴ, γιὰ νὰ δικαιολογήσουμε τὸ Ἀπαρτχάιντ, κάνοντας πολλοὺς νὰ πιστεύουν ὅτι ἦταν καθαγιασμένο ἀπὸ τὸν Θεό», δήλωσαν ὑποκριτικὰ μετανοημένοι οἱ καλβινιστὲς ἐκκλησιαστικοὶ ταγοί. Ὁ Ντάισελμπλουμ δὲν πρόκειται νὰ τοὺς μιμηθεῖ. Τὸ Ἀπαρτχάιντ τῆς «Εὐρώπης πολλαπλῶν ταχυτήτων» μόλις τώρα θεμελιώνεται».

Πηγή: Ἐφημερὶς «Ἐλεύθερος Τύπος» 26.03.2017

Ἄνοιξις καὶ Ἀνάστασις

Γράφει ***ὁ Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας,*** *Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας*

Ὁ Θεὸς δίνει στὸν καθένα μας «σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν» (Α΄ Κορ. ι΄ 13). Δίνει τὸ χειμώνα τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν θλίψεων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄνοιξη τῆς ἐκβάσεως καὶ τῆς ἀναψυχῆς. Δίνει τὸ θάνατο τοῦ φθαρτοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάσταση τῆς ψυχῆς. Δίνει τὸ σταυρό, ἀλλὰ ὁ ἴδιος γίνεται Κυρηναῖος μας στὴν ἐπίπονη ἄρση του. Καὶ δὲν ὑπάρχει σταυρὸς χωρὶς ἀνάσταση, ὅπως δὲν ὑπάρχει χειμώνας χωρὶς ἄνοιξη.

Ἄνοιξη καὶ Ἀνάσταση εἶναι ἔννοιες ταυτόσημες. Δὲν μποροῦμε νὰ δεχθοῦμε τὴ μία καὶ νὰ ἀπορρίψουμε τὴν ἄλλη. Δὲν μποροῦμε νὰ ἀπολαμβάνουμε τὴν πρώτη καὶ νὰ ἀμφισβητοῦμε τὴ δεύτερη. Γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Ἄφρον, σὺ ὃ σπείρεις, οὐ ζωοποιεῖται ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ· καὶ ὃ σπείρεις, οὐ τὸ σῶμα τὸ γενησόμενον σπείρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, εἰ τύχοι σίτου ἤ τινος τῶν λοιπῶν (Α΄ Κορ. ιε΄ 36-37), δηλαδή, ἀνόητε, ἐκεῖνο ποὺ ἐσὺ σπέρνεις, δὲν παίρνει ζωή, ἐὰν πρῶτα δὲν πεθάνει. Πεθαίνει καὶ σαπίζει ὁ σπόρος στὴ γῆ, γιὰ νὰ ἀναστηθεῖ μὲ τὴν ἄνοιξη, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς νεκρούς, ὅπου τὸ μὲν σῶμα διαλύεται στὰ «ἐξ ὧν συνετέθη», τὸ δὲ πνεῦμα ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο τῆς ἀναστάσεως. Ἐκεῖνο ποὺ σπέρνεται κατὰ τὸ θάνατο εἶναι φθαρτό, ἐκεῖνο ποὺ ἀνασταίνεται εἶναι ἄφθαρτο.

Δὲν ὑπάρχει ἐτήσιος χρόνος χωρὶς χειμώνα καὶ ἄνοιξη καὶ δὲν ὑπάρχει θάνατος χωρὶς ἀνάσταση. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ πλέον βέβαιο γεγονὸς καὶ ὁ καθένας μας γνωρίζει πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐπέλθει καὶ στὸν ἴδιο. Τὸν ἐπέτρεψε ὁ Θεός, «ἵνα μὴ τὸ κακὸν ἀθάνατον γένηται» καὶ προηγεῖται τῆς ἀναστάσεως, ὅπως ὁ χειμώνας προηγεῖται τῆς ἀνοίξεως. Ἂν καὶ ὡς δῶρο Θεοῦ ὁ θάνατος θὰ ἔπρεπε ὅλους μας νὰ μᾶς χαροποιεῖ, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κακὸ καὶ ἄσχημο δῶρο Θεοῦ, ἐν τούτοις τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ζωῆς παραμένει γιὰ τοὺς περισσοτέρους ἀνθρώπους ἀπόλυτα ἀνεπιθύμητο καὶ ἐπίμονα ἀπωθημένο.

Καὶ αὐτὸ γιατὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει καλλιεργήσει μέσα του ὅσο ζεῖ πρόσκαιρα σὲ αὐτὴ τὴ γῆ τὴν προσδοκία τοῦ «ἐπέκεινα» καὶ δὲν βασίζεται πάνω στὴ στέρεη πέτρα τῆς «ἐν Χριστῷ» ἐλπίδας. Αἰφνιδιαζόμαστε ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀδάμ ἀπὸ τὸ φαινόμενο τοῦ θανάτου, ἐπειδὴ ἀσφαλῶς εἴμαστε πλασμένοι, γιὰ νὰ ζήσουμε αἰώνια. Ἰδιαίτερα ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς τῆς ἐξάρσεως τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς, ἐμεῖς ποὺ προσπαθοῦμε ὅλα νὰ τὰ ἐξηγήσουμε μὲ τὴν πεπερασμένη λογικὴ καὶ μὲ μαθηματικοὺς τύπους, ἔχουμε χάσει τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ κάθε μεταθανάτια προοπτικὴ καὶ πολύ περισσότερο, ἔχουμε νεκρώσει μέσα μας, δυστυχῶς, κάθε ἐλπίδα γιὰ ἀνάσταση καὶ ἀθανασία. Πῶς ἐλπίζουμε ὅτι τὸ χειμώνα θὰ τὸν διαδεχθεῖ ἡ ἄνοιξη καὶ δὲν ἐλπίζουμε ὅτι τὸ θάνατο θὰ τὸν διαδεχεῖ ἡ ἀνάσταση; Γιατί ὁμολογοῦμε στὸ Σύμβολο τῆς πίστεώς μας «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν»; Εἶναι ὁμολογία ἐνσυνείδητη ἢ ἀσυνείδητη; Ὅταν ὁ γεωργὸς σπέρνει τὸ σπόρο στὸ φρεσκοαροτριωμένο χωράφι σπέρνει τὴν ἐλπίδα τῆς βλαστήσεως, δηλαδὴ τῆς μετὰ ἀπὸ τὸ σάπισμα τοῦ σπόρου ἀναστάσεως νέου φυτοῦ. Τὸ σάπισμα καὶ ὁ πρόσκαιρος ἀφανισμὸς τοῦ σπόρου δὲν τὸν προβληματίζει ἀρνητικά, οὔτε τοῦ ἀκυρώνει τὴν προσμονὴ τῆς νέας βλαστήσεως καί τῆς καρποφορίας. Ὅταν ὅμως αὐτὸς κληθεῖ νὰ ἀποθέσει στὴ φρεσκοσκαμμένη γῆ ἄπνουν τὸν ἄνθρωπό του, τότε δὲν διακατέχεται ἀπὸ τὴν ἴδια ἐλπιδοφόρα βεβαιότητα τοῦ γεωργοῦ. Τότε, ἡ ἔλλειψη τῆς θωριᾶς τοῦ ἀγαπημένου του προσώπου, ταυτίζεται μέσα του μὲ τὴν ὁριστικὴ ἀπώλεια, χωρίζεται γι' αὐτὸν ἡ ζωὴ στὰ δύο. Καὶ αὐτό, γιατὶ δὲν ὑπάρχει μέσα του τὸ ὅραμα τῆς «αἰώνιας ἀνοίξεως» καὶ ἡ χαρὰ τῆς προσμονῆς τῆς ποθητῆς καὶ «ἀνέσπερης» ἐκείνης ἡμέρας, κατὰ τὸν προβληματισμὸ τοῦ ποιητοῦ μας Γεωργίου Δροσίνη: «Μήπως ὅτι θαρροῦμε βασίλεμα γλυκοχάραμα αὐγῆς εἶναι πέρα κι ἀντὶ νἄρθει μιὰ νύχτα ἀξημέρωτη ξημερώνει μιὰ ἀβράδιαστη μέρα»; Ἔχει γίνει τόσο ὑλικός, τόσο σωματικὸς καὶ καθόλου πνευματικός, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ὥστε νὰ ὁριοθετεῖ τὸ καθετὶ μὲ βάση τοὺς φυσικοὺς νόμους, καὶ νὰ κρίνει τὰ πάντα μὲ βάση αὐτὰ ποὺ βλέπει μὲ τὰ τσιμπλασμένα ἀπὸ τὴν μεταπτωτικὴ ἁμαρτία μάτια του. Ὅπως μετὰ τὴ χειμερία νάρκη ἀκολουθεῖ ἡ ἄνοιξη μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ ἀναζωογόνηση τῆς φύσεως ἔτσι καὶ μετὰ τὸ θάνατο ἀκολουθεῖ ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, ὅπως πάλι μᾶς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, ὅτι αὐτὴ «σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ» (Α΄ Κορ. ιε΄ 42).

Ἡ ἄνοιξη εἶναι χαρά. Ἡ ζωὴ εἶναι χαρά. Μιὰ χαρὰ ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσει τὸν ἐρχομό της. Μιὰ χαρὰ ποὺ κινεῖται μὲ τοὺς δικούς της νόμους, τοὺς θεϊκοὺς νόμους, ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια τῆς ἀνθρώπινης σκοπιμότητας.

Ἡ ἄνοιξη δὲν λογαριάζει πόλεμο οὔτε καταστροφή, οὔτε οἰκονομικὴ κρίση, οὔτε πτώχευση. Εἶναι ἡ βασιλικὴ ἔκφραση τῆς χάρης τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ στὸ αὐτονομημένο, ἀχάριστο καὶ γεμάτο μὲ ἐγωϊσμὸ πλάσμα Του. Χωρὶς αὐτὴ τὴ χάρη θὰ βασίλευε ἐδῶ καὶ αἰῶνες ἡ ἀνυπαρξία μας. Καὶ ἡ ἀνάσταση γίνεται σὲ πλούσιους καὶ πτωχούς, σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς δημιουργίας, σὲ πιστοὺς καὶ ἀπίστους.

Ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν εἶναι βασικὴ ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας. Χωρὶς τὴ βεβαιότητα τῆς ἀναστάσεώς μας, ἡ πίστη μας, λέει ὁ Ἀπόστολος, δὲν ἔχει κανένα νόημα καὶ εἶναι μάταιη (Α΄ Κορ. ιε΄ 17). «Ἂν», λέει, «εἶναι ἀδύνατη ἡ ἀνάσταση, τότε λοιπόν, οὔτε ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε, ἀφοῦ καὶ Ἐκεῖνος εἶχε σῶμα σὰν τὸ δικό μας. Δὲν ἦταν Αὐτὸς μόνο τέλειος Θεός, ἀλλὰ καὶ τέλειος ἄνθρωπος. Ἀλλά, ἂν δὲν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, εἶναι χωρὶς νόημα καὶ χωρὶς περιεχόμενο τὸ κήρυγμά μας καὶ κούφια ἡ πίστη μας, ἐφόσον αὐτὴ βασίζεται καὶ θεμελιώνεται στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Δὲν εἶναι ὅμως ἔτσι τὰ πράγματα, γιατὶ ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε καὶ ὅπως οἱ πρώϊμοι καρποί, ποὺ ὡριμάζουν πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ μᾶς προαναγγέλλουν, ὅτι θὰ ἀκολουθήσει καὶ ὁλόκληρη ἡ συγκομιδή, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ βεβαιώνει μὲ τὴν Ἀνάστασή Του, ὅτι θὰ ἀκολουθήσει ἡ ἀνάσταση καὶ τῶν ἄλλων νεκρῶν…» (Α΄ Κορ. ιε΄ 23).

Ὁ θάνατος λοιπόν, ἔχει νικηθεῖ ὁριστικὰ καὶ ἡ ἀνάσταση τῶν κεκοιμημένων εἶναι δεδομένη. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες μας, ὅπως ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός καί ὁ Κύριλλος τῶν Ἱεροσολύμων, μᾶς μιλοῦν μὲ βεβαία πίστη γιὰ τὴν ἄνοιξη ποὺ πρόκειται νὰ διαδεχθεῖ τὸ χειμωνιάτικο σάπισμα, τὴ φθορὰ καὶ τὴν ἀποσύνθεση, τὴν ὁποία θὰ ἐπιφέρει ὁ σωματικὸς θάνατός μας. Θὰ ξαναζήσουμε ἀσφαλῶς «ἐν σώματι», ἀλλὰ «ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ» (Μᾶρκ. ις΄ 12). Θὰ ἀναστηθοῦμε καὶ κανεὶς μας πιὰ δὲν θὰ ὑποκύπτει στὸ νόμο τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ. Εἶναι χαρακτηριστικὸς πάνω σὲ αὐτὸ τὸ θέμα ὁ διάλογος τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν Προφήτη Ἱερεμία· «Σήκω», τοῦ εἶπε ὁ Θεός, καί κατέβα κάτω στὸ ἐργαστήριο τοῦ ἀγγειοπλάστη, ἐκεῖ ποὺ αὐτὸς ἐργάζεται τὴν ἀγγειοπλαστικὴ μὲ τὴ βοήθεια τῶν πέτρινων τροχῶν. Δές! Ὅταν ἐκείνου τοῦ ἔπεσε τὸ πήλινο δοχεῖο ποὺ ἔπλαθε μὲ τὰ χέρια του ἔσκυψε καὶ μάζεψε πάλι τὸν πηλὸ καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἔπλασε ἄλλο ἀγγεῖο, στὸ ὁποῖο ἔδωσε τὴ μορφὴ ποὺ ἐκεῖνος ἤθελε. Καὶ συνέχισε: «Ὦ ἀπόγονοι τοῦ Ἰσραήλ, μήπως δὲν μπορῶ νὰ κάνω καί Ἐγὼ σὲ ἐσᾶς, ὅπως ἔκανε αὐτὸς ὁ ἀγγειοπλάστης; Ἀσφαλῶς μπορῶ. Γιατὶ ἐσεῖς εἴσαστε στὰ χέρια μου ὅπως ὁ πηλὸς στὰ χέρια τοῦ ἀγγειοπλάστη ποὺ εὔκολα μεταπλάθεται ἀπὸ αὐτόν» (Ἱερ. ΙΗ΄ 1-6).

Τὸ σημαντικὸ γιὰ ἐμᾶς τοὺς χοϊκοὺς εἶναι ὅτι «ὁ Ἀγγειοπλάστης» εἶναι Προαιώνιος, Πανάγαθος, Παντοδύναμος καὶ Πατέρας μας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πίστη καὶ ἡ ἐλπίδα μας σὲ Αὐτὸν εἶναι ἤδη ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωή, πρόγευση τῆς αἰώνιας ζωῆς καὶ τῆς ὑπέρχρονης Βασιλείας Του.

Ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν ἐξάπαντος θὰ συντελεσθεῖ, ὅπως συντελεῖται ὁ ἐρχομὸς τῆς ἀνοίξεως μὲ τὸ τέλος τοῦ χειμώνα. Ἡ σάλπιγγα τοῦ Ἀγγέλου ὁπωσδήποτε, θὰ ἠχήσει (Ἀποκ. ια΄ 15-18).' Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἔχει σημασία γιὰ ἐμᾶς εἶναι νὰ ἔχουμε ἐργασθεῖ κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς βιοτή μας, γιὰ τόν ἁγιασμὸ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς μας, ὥστε ἡ ἀνάσταση μας νὰ μὴ γίνει «εἰς κατάκριμα», ἀλλὰ «εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ματθ. κε΄ 46).

Στὴν προετοιμασία μας αὐτὴ θὰ συμβάλει ἰδιαίτερα ἡ μνήμη τοῦ θανάτου, ἡ νήψη καὶ ἡ διαρκὴς ἑτοιμότητά μας, γιὰ τὴν ἐπικείμενη ἀναχώρησή μας «ἐκ τῶν ἐπιγείων πρὸς τὰ ἐπουράνια». Γιατὶ ἡ συνεχὴς μνήμη τοῦ θανάτου ζωογονεῖ τὴν ψυχὴ καὶ προεκτείνει τὴν ὕπαρξη τοῦ ἀνθρώπου, ὠθώντας την πρὸς τὴν ἀτελεύτητη πορεία της, «ἀπό δόξης εἰς δόξαν» (Β΄ Κορ. γ΄ 18). Αὐτὴ ἡ μνήμη ἐπίσης, μᾶς ἐντάσσει στὴν προσδοκία ὁλόκληρης τῆς κτίσεως, ἡ ὁποία, ἂν καὶ «συστενάζει» μὲ τὸν ἀπόγονο τοῦ Ἀδάμ «καὶ συνωδίνει μέχρι τοῦ νῦν» (Ῥωμ. η΄ 22), ἐν τούτοις δέν παύει νὰ τρέφεται μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ νὰ περιμένει τὴν ἀπελευθέρωσή της καὶ τὸ δικό της αἰώνιο «ἐπέκεινα».

Γιὰ τὶς ὁμιλίες τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου σὲ CD

Βασίλειος Παπαδόπουλος
Τ.Θ 40909, Μικροχώρι
19014 Καπανδρίτι
Τηλ. 22950.56080, 6946.004 136

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΛΟΚΤΕΝΗΣ

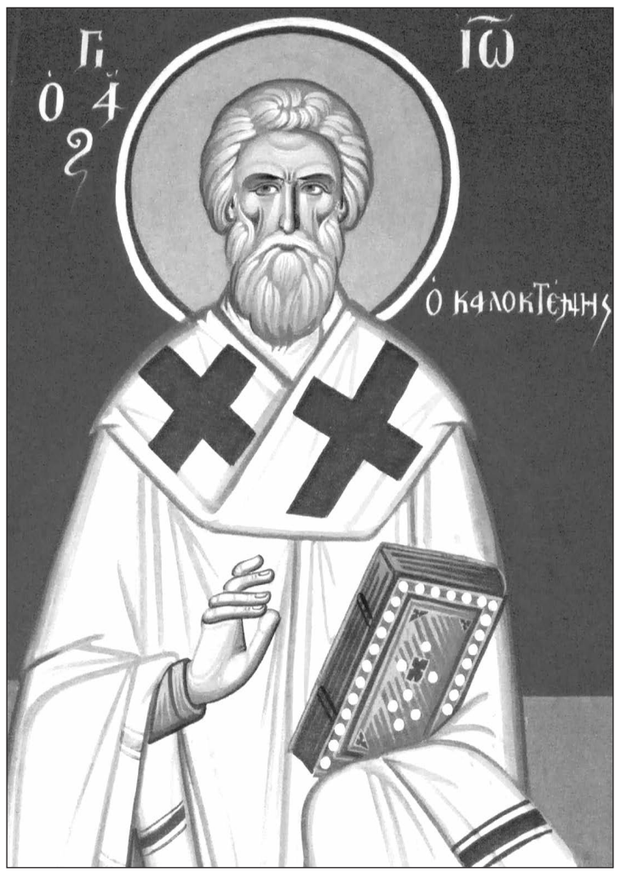

Τὴν 29ην Ἀπριλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Καλοκτένους.

Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης

Ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν ἱερῶν νηπτικῶν τῆς μυστικῆς θεολογίας τῆς Ὀρθοδοξίας

Γράφει ὁ ***κ. Γιάννης Π. Κουτσοῦκος****, Διπλ. Μηχανολόγος/Ἠλεκτρολόγος*

Ἄς δοῦμε, ἐντελῶς ἐπιγραμματικὰ ποιὰ εἶναι ἡ νηπτικὴ θεολογία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου:

1ον) Διακρίνει στὸν ἀνθρώπινο νοῦ οὐσία καὶ ἐνέργεια

Προϋποθέτει βέβαια τὴν κάθαρση ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς «κατὰ χάριν θεώσεως», ἡ ὁποία συντελεῖται μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ. Γιὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν, ὅμως, ὅλα αὐτὰ πρέπει ἡ διάνοια καὶ οἱ λογισμοὶ -ποὺ εἶναι διακεχυμένοι μέσα ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις στὸν ἔξω κόσμο- νὰ ἐπανέλθουν στὸ φυσικό τους περιβάλλον, στὴν οὐσία τους, ποὺ εἶναι ὁ νοῦς. Σὰν ἀποτελεσματικὸ μέσο γ' αὐτὴ τὴν ἐπαναφορὰ ἀπεδείχθη ἡ νοερὰ προσευχή, ἡ ὁποία βοηθεῖται ἀπὸ τὴν ψυχοσωματικὴ μέθοδο. Ἡ ἀδιάλειπτη αὐτὴ προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ -ἢ «εὐχή», ὅπως λέγεται στοὺς νηπτικοὺς- βοηθᾶ τὴ στροφὴ τοῦ νοῦ στὸν ἑαυτό του καὶ στὴν ἀνάβαση στὸ Θεὸ διὰ μέσου τοῦ ἑαυτοῦ του.

2ον) Ἡ κοινωνία (ἕνωση) τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ Θεὸ γίνεται μὲ δύο συγχρόνως τρόπους

Πρῶτον: Μὲ τὴ μετοχὴ κατὰ τὸ δυνατὸν τῶν ὁμοίων ἀρετῶν (περιορισμὸς ἢ ἐκρίζωση παθῶν καὶ ἀπόκτηση ἀρετῶν). Αὐτὸ ὅμως, δηλαδὴ ἡ ἀπόκτηση ἀρετῶν δὲν ἀρκεῖ. Μὲ αὐτὲς ὁ ἀγωνιστὴς (πνευματικὸς ἀγώνας) ὑποδέχεται τὸ θεῖον, ἀλλὰ δὲν ἑνώνεται ὅμως μαζί του (!)

Δεύτερον: μὲ τὴν προσευχὴ (κυρίως τὴν ἀδιάλειπτη εὐχή), ὅπου ἡ «δύναμη τῆς προσευχῆς, ἱερουργεῖ καὶ τελεσιουργεῖ τὴν ἀνάταση καὶ ἕνωση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεό, γιατί εἶναι σύνδεσμος τῶν λογικῶν κτισμάτων μὲ τὸν Κτίστη· ὅταν βέβαια ἡ προσευχὴ μὲ τὴ φλογερὴ κατάνυξη ξεπεράσει τὰ πάθη (διαστροφὲς) καὶ τοὺς λογισμούς». Δηλαδή: εἶναι ἀδύνατον ὁ ἐμπαθὴς νοῦς νὰ ἑνωθεῖ μὲ τὸ θεῖον. Ὅσο ὁ νοῦς εἶναι ἐμπαθής, ἐνῷ προσεύχεται δὲν ἔχει βρεῖ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἡ πνευματικὴ κλίμακα συνεχίζεται ὡς ἑξῆς: Ὅσο ὁ νοῦς πάλι μπορεῖ νὰ ξεπερνᾶ τοὺς λογισμούς, τόσο ἀποκτᾶ τὸ πένθος (χαροποιὸ πένθος ἢ τὴ λεγόμενη χαρμολύπη). Ἀνάλογα μὲ τὸ πένθος (σταυροαναστάσιμος χαρακτήρας) δέχεται καὶ τὸ ἔλεος τῆς θείας παρηγοριᾶς. «Κι ἂν μείνει σ' αὐτὰ γιὰ καιρὸ μὲ ταπείνωση, τότε μεταποιεῖ ὁλοκληρωτικὰ καὶ τὸ παθητικὸ μέρος τῆς ψυχῆς». Ἄρα, ἡ διαδικασία τῆς «κατὰ χάριν θεώσεως» περνάει -ἐντελῶς ἐπιγραμματικὰ- ἀπὸ τὰ πιὸ κάτω στάδια:

α) Ἐκρίζωση ἢ περιορισμὸς τῶν παθῶν (δηλαδὴ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν διαστροφῶν),

β) Ἀπόκτηση ἀρετῶν (ὁμοίων μὲ τοῦ Κτίστου Δημιουργοῦ),

γ) Καθαρισμὸ τοῦ νοῦ ἀπὸ τὴν ἐμπάθεια,

δ) Ἐπιστροφὴ τῆς διανοίας καὶ τῶν λογισμῶν ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμο πάλι μέσα στὸν ἄνθρωπο, δηλαδὴ στὸ νοῦ,

ε) Ἀδιάλειπτη προσευχὴ (ποὺ λέγεται «Νοερὰ ἄθληση» ἢ «ἐγκάρδια προσευχὴ» ἢ «Εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ»),

στ) Ἡ ἀπόκτηση τοῦ «χαροποιοῦ πένθους», ὅσο ὁ νοῦς ἀποφεύγει τοὺς (ἐμπαθεῖς) λογισμοὺς,

ζ) Ἀπόκτηση τοῦ ἐλέους καὶ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ,

η) Νὰ μπορέσει νὰ μείνει κανεὶς στὸ τελευταῖο στάδιο (δεκτικός τῆς χάριτος) μὲ ταπείνωση, διότι στὸ στάδιο αὐτὸ ἔρχονται διαλογισμοὶ «ὑπερηφάνειας» καὶ εἶναι μόνο γιὰ τοὺς προχωρημένους στὴ νηπτικὴ-κάθαρση καὶ θέωση, δηλαδὴ τοὺς «μυημένους» στὴ νηπτικὴ ἄσκηση, σ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἐμπειρία, δηλαδὴ στοὺς Ἁγίους.

3ον) Καὶ τώρα δύο λόγια γιὰ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ: Σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγ. Γρηγόριο Παλαμᾶ, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἅγ. Μάξιμο, τὸν Ὁμολογητή: «Ἡ θεοποιὸς αὐτὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, εἶναι ΑΚΤΙΣΤΗ καὶ ὑπάρχει πάντοτε, προερχόμενη ἀπὸ τὸν αἰώνιο Θεό». Ὁ Ἅγ. Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος (ἄλλος νηπτικός τῆς Ἐκκλησίας μας) ὀνομάζει τὴ χάρη αὐτή: «Καλλονὴ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Εἶναι σκόπιμο νὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ καὶ ἄλλες ὀνομασίες, ποὺ περιέχονται στὴ Φιλοκαλία καὶ ἀφοροῦν τὴ χάρη αὐτὴ τοῦ Θεοῦ: Ἀγέννητο φῶς, ἐνυπόστατο φῶς, τροφὴ τῶν ἀσωμάτων, δόξα τῆς θείας φύσεως, φῶς ἄρρητο καὶ νοερό, ἀρραβώνας τοῦ Ἅγ. Πνεύματος, φῶς τῆς ὑπερανέκφραστης δόξας καὶ καθαρότητας τῶν Ἀγγέλων κ.λπ. Ἀκριβῶς ἡ Χάρη αὐτὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι ποὺ συντελεῖ στὴν κατὰ Χάρη Θέωση: Πῶς, ὅμως, γίνεται αὐτό; Φυσικὰ ὄχι μὲ φυσικὴ δύναμη, οὔτε μὲ τὴ μίμηση μόνο τοῦ Χριστοῦ, οὔτε μὲ τὴν ἕξη τῆς λογικῆς φύσης, ἀλλὰ μὲ ὑπερφυσικὴ ἔλλαμψη, μὲ ἀπόρρητη θεία ἐνέργεια. «Διὰ μέσου αὐτῆς ὁλόκληρος ὁ Θεὸς περιχωρεῖ. ὁλόκληρους τούς ἅξιους καὶ ὁλόκληροι οἱ Ἅγιοι περιχωροῦν ὁλικὰ ὁλόκληρο τὸν Θεό...».

Ἔτσι, προσπάθησα νὰ δώσω μία ἰδέα ἀπὸ τὴ νηπτικὴ θεολογία τῆς Φιλοκαλίας, τὴν τόσο σπουδαία ἀλλὰ καὶ τὴν τόσο ἀγνοημένη καὶ παραμελημένη στὶς ἡμέρες μας.

«Ἑλληνορθόδοξη παιδεία ἢ ἄθεα γράμματα;»

Τήν ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΜΑΪΟΥ 2017, 6 μ. μ. στὸ ΒΕΛΛΙΔΕΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, διοργανώνεται ἡμερίδα γιὰ τὴν Παιδεία.

Ὁμιλητές: **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σισανίου & Σιατίστης κ.κ. ΠΑΥΛΟΣ, κ. ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΤΟΥΒΑΛΟΥ** Καθηγήτρια Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, **κ. ΠΑΝΑΓΙΩ

Ἐπηρεάζει ἡ Μασονία τοὺς Ἄρχοντας καὶ τὴν πορείαν τῆς «φωτισμένης» Εὐρώπης μας;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

νοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ τοῦτο καὶ τόσα πολλὰ γράφτηκαν ὡς πρὸς τὸ κατάντημα τοῦ «πολιτισμοῦ» τῆς γηραίας μας ἠπείρου. Κατάντημα ποὺ τόσο διαβρωτικὰ ἐπιδρᾶ στὴν ὅλη ζωὴ τῆς Πατρίδας μας, κατὰ τὸν εἰκοστὸ ἰδιαιτέρως αἰώνα, ἕως τώρα, τὶς πικρὲς δηλαδὴ ἐτοῦτες ἡμέρες μας, μὲ τοὺς νόμους ποὺ ψηφίζονται -ἤ καὶ ποὺ ἀπὸ καιροὺς ἔχουν ψηφιστεῖ- στὴν Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων.

Πρόκειται περὶ «συνωμοσιολογίας» ἤ περὶ ἀτύπων -πλὴν ὑπαρκτῶν- κατὰ καιροὺς συνωμοσιῶν;

Αὐτὰ βέβαια ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο διαβάσατε, μοιάζουν νὰ ἠχοῦν ὡς φαντασιώδης «συνωμοσιολογία». Ἀλλὰ δὲν εἶναι! Δὲν εἶναι, διότι ἤδη στὰ προηγούμενα δημοσιεύματά μας ἐδῶ εἴδαμε τὸ ΠΩΣ ὀργανώθηκε μιὰ πραγματική, τεκτονικὴ συνωμοσία γιὰ τὴν ἄνοδο π.χ. τοῦ Σουλτάνου **Μουρὰτ τοῦ Ε΄** στὸν τουρκικὸ θρόνο. Στὸ παρὸν δημοσίευμά μας παρουσιάζουμε τὸ πῶς, παλαιότερα, οἱ ψηφιζόμενοι στὴ Γαλλία νόμοι παρεσκευάζοντο ΠΡΩΤΑ καὶ συνεζητοῦντο στὶς Στοὲς τῶν τεκτόνων καὶ μετὰ προωθοῦντο στὰ νομοθετικὰ σώματα!

15ην Μαΐου 1987: Ὁ Φ. Μιττεράν δεξιώνεται τοὺς Μασόνους

Ἰδοὺ εὐθὺς ἀμέσως τὸ σπάνιο ντοκουμέντο, ἔτσι ὅπως τὸ ἀνιχνεύσαμε σὲ παλαιό, αὐθεντικὸ τεκτονικὸ ἔντυπο:

...μέγας πρό τινος ἐγένετο λόγος ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ περὶ τοῦ ἐλευθεροτεκτονισμοῦ καὶ περὶ τῆς ἀγαθῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πολιτείας τῶν διαφόρων τῆς Δύσεως εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, καὶ ἰδίᾳ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας. Αἱ περὶ τούτου κρίσεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου εἰσὶ μακραί. Ἐξ αὐτῶν, συνοπτικὰς ποιούμενοι παρατηρήσεις, τὰ σπουδαιότερα θὰ σημειώσωμεν, καὶ τοῦτο, ἵνα δείξωμεν ὁποῖον κῦρος κέκτηται καὶ ὁποῖον ἐνεργὸν λαμβάνει μέρος εἰς τὰς τύχας τῶν ἐθνῶν ἡ ὑψηλὴ καὶ μεγάλη αὕτη τοῦ Τεκτονισμοῦ διδασκαλία. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς πολιτείας τῶν διαφόρων ἐθνῶν ἀγαθαὶ αὐτοῦ ἐπιδράσεις καὶ ἡ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἡμετέρου Τάγματος διαμόρφωσις καὶ σύνταξις τῶν πολιτειῶν δὲν προέρχονται ἐκ μόνης τῆς εἰς τὰ κράτη ταῦτα ἐξαπλώσεως τῶν τεκτονικῶν ἀρχῶν· προέρχεται κυρίως καὶ πρώτιστα ἐκ τῆς μετὰ ζήλου ἐπιτελέσεως τῶν ἐπιβαλλομένων τῷ τεκτονισμῷ καὶ τοῖς ὁπαδοῖς αὐτοῦ καθηκόντων, καθηκόντων ὑψηλῶν, ἁγίων...

«Τῆς Μασονίας ἔργον εἶναι ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία καὶ ἔχει τὴν ἀπαίτησιν νὰ κανονίζῃ τὰ πάντα!»...

Ἰδοὺ ἐν συνεχείᾳ καὶ τὰ ἀνήκουστα:

...Τοιαύτην δ' ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς γαλλικῆς πολιτείας ἐπίδρασιν ὁ τεκτονισμός, ὥστε, καθ' ὁμολογεῖται, οἱ ἐν τῇ Γαλλικῇ Βουλῇ ψηφιζόμενοι καὶ ἐπικυρούμενοι νόμοι παρασκευάζονται καὶ ἐγκρίνονται προηγουμένως ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς (τοῦ ἄθεου Σώματος τῆς Γαλλικῆς Μασονίας, ἐπαναλαμβάνουμε!). **Ἡ μεγάλη Ἀνατολὴ θεωροῦσα τὴν Γαλλικὴν Δημοκρατίαν ὡς ἔργον της, ὡς μεγαλούργημά της, πολὺ δικαίως, διότι ὡς γνωστόν, αὐτὴ αὕτη ἐγέννησε καὶ ἀνεστήλωσεν αὐτήν, ἔχει τὴν ἀπαίτησιν νὰ κανονίζῃ τὰ πάντα** (!) **καὶ νὰ λύῃ τὰ ἀναφύοματα ζητήματα...**

...Ὑποβάλλουσι τὸ ὑπὸ συζήτησιν θέμα εἰς ἀπάσας τὰς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Γαλλίας Στοᾶς αἵτινες ὑποβάλλουσι καὶ αὗται ἐκ μέρους τὰς γνώμας των, ἐπὶ τῶν ὁποίων καὶ γίνεται ἀκολούθως ἡ γενικὴ συζήτησις. Μετὰ τὴν γενικὴν δὲ συζήτησιν, διατυπουμένων τῶν κρινομένων ἀναγκαίων μέτρων, ἀποστέλλονται ὅπου δεῖ τὰ οὕτω συναγόμενα συμπεράσματα. Οὕτως ἐγένοντο καὶ ἐκυρώθησαν οἱ διὰ τῆς Γαλλικῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθέντες πολιτικοὶ καὶ κοινωνικοὶ νόμοι. Οἱ ἐκπαιδευτικοὶ νόμοι, οἱ τοῦ διαζυγίου, οἱ στρατιωτικοὶ καὶ ἅπαντες ἐν γένει οἱ πολιτικὴν ἤ κοινωνικὴν ἔχοντες σημασίαν εἶδον τὸ φῶς ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Καδὲ τεκτωνικῷ μεγάρῳ... (!)

Ἡμέτερον παρενθετικὸν σχόλιον:

Ἔτσι λοιπὸν ἐξηγοῦνται τὰ σχετικὰ πράγματα, ποὺ γίνονται στὴν Πατρίδα μας. Οἱ ἀντιχριστιανικοὶ νόμοι τοὺς ὁποίους ἀντιγράφουμε ἐξ Ἑσπερίας, ΠΡΩΤΑ σχεδιάστηκαν στὶς μασονικὲς Στοὲς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Δυτικοῦ Κόσμου καὶ ΜΕΤΑ ἔρχονται στὶς «ἀποικίες», ὅπως φαίνεται πλέον νὰ εἶναι καὶ ἡ Πατρίδα μας!

- Καὶ ἡ Ἀντίσταση; ἴσως ἐρωτήσει κάποιος ἀγαθὸς καλόγηρος.

... Καὶ τότε ἕνας ὑποψιασμένος «νεωκόρος» κεντρικῆς ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν θὰ τοῦ ψιθυρίσει:

- «Μὰ ἀφοῦ» - κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν τεκτόνων! - ἦσαν «εἴκοσι» οἱ μασόνοι πρωθυπουργοὶ καὶ «πέντε» οἱ πατριάρχες μας, μέχρι προχθές, πῶς θὰ ἤθελες νὰ εἴχαμε ἀποτελεσματικὲς «ἀντιστάσεις» εἰς τὰ τοιαῦτα, ὦ ἀγαθέ, ἀγαθότατε Μοναχέ... Ποῦ εἶναι οἱ ἡγεσίες;

Κλείνει ἡ παρένθεση καὶ συνεχίζουμε τὴν παράθεση τοῦ αὐθεντικοῦ -καὶ ἐκπληκτικοῦ- τεκτονικοῦ ντοκουμέντου, ὡς ἀκολούθως:

«...Οἱ κληρικοὶ [κυρίως τοῦ Παπισμοῦ, τότε] **ἐμέμφθησαν τελευταίως τοῦ Τεκτονισμοῦ, ὡς παγκοσμίου σωματείου, τὴν ἀδελφότητα ἀπάντων τῶν ἐθνῶν ἐπιδιώκοντος, καὶ συνεπῶς ἥκιστα πατριωτικοῦ, καθ' ὅσον ἡ πλατεῖα τῆς ἀδελφότητος ἔννοια δὲν περικλείει ἐν ἑαυτῇ καὶ τὴν στενὴν τῆς Πατρίδος. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἠττήθησαν, ἀτυχῶς δι' αὐτούς, οἱ κληρικοί, διότι ἡ μεγάλη Ἀνατολὴ τῆς Γαλλίας διευκρίνισε τ' ἀφορῶντα αὐτὴν καὶ ἀνεσκεύασε τὰ γελοῖα τῶν κληρικῶν σοφίσματα...**

...Καὶ ἄν οἱ πολιτικοὶ δὲν ὑπακούουν εἰς τὰς διαταγὰς τῆς μασονίας; -Μὰ τότε «τιμωροῦνται» καὶ «ἀνατρέπονται»! φοβερόν, πράγματι.

Ἰδοὺ ἡ ἀνατριχιαστικὴ αὐτὴ τεκτονικὴ δήλωση καὶ διαβεβαίωση, «ἀπολαῦστε» την, μὲ σκέψεις πικρὲς γιὰ τὸ πῶς ἐκ τοῦ Παρασκηνίου κυβερνήθηκε - ἡ καὶ κυβερνιέται εἰσέτι; - αὐτὸς ὁ κόσμος:

... Τοιοῦτος εἶναι ἐν Γαλλίᾳ ὁ τεκτονισμός, καὶ διότι εἶναι τοιοῦτος ὁμιλεῖ καὶ ἐπιβάλλεται μετ' ἀξιωματικοῦ ὅλως κύρους· οἱ πάντες δὲ κύπτουσι πρὸ αὐτοῦ, ὡς ἔκυψαν καὶ πρόρριζα ἀνετράπησαν οἱ πολιτικοὶ τῆς Γαλλίας, οἱ μὴ ἀκολουθήσαντες τὰς ρητὰς τῆς μεγάλης Ἀνατολῆς διαταγάς. Ἐν τῷ προσεχῇ φύλλῳ [τοῦ τεκτ. περ. Ἀθηνᾶ] θ' ἀναφέρωμεν τὰ ὀνόματα τῶν τιμωρηθέντων πολιτικῶν καὶ θὰ πραγματευθῶμεν τὰ ἐν Ἰταλίᾳ...

Ὑπογραφή: «**Εἷς Διδάσκαλος**», δηλαδὴ τέκτων τοῦ γ΄ βαθμοῦ.

(πηγή: ΑΘΗΝΑ, Τεκτονικὸν Περιοδικὸν Σύγγραμμα, ἔτος 1893, Ὀκτώβριος, σσ 153-156).

Τί γίνεται σήμερα; Ἐπηρεάζει ὁ Τεκτονισμὸς Γάλλους πολιτικούς;

Ἀπάντηση τοῦ ἐρευνητῆ: Ὁ ὑπογράφων αὐτὲς ἐδῶ τὶς γραμμὲς δὲν ὑπῆρξε, μήτε καὶ εἶναι μασόνος, γιὰ νὰ γνωρίζει σήμερα λεπτομέρειες καὶ ὀνόματα. Παραθέτουμε ὡστόσο ὀλίγα, ἔτσι ὅπως τὰ διαβάζουμε σὲ τεκτονικὰ ἔντυπα. Οἱ ἀναγνῶστες τοῦ Ὀρθ. Τύπου ἄς κάνουν - μὲ νηφαλιότητα, - ὅπως πάντα- τοὺς δικούς των συλλογισμούς... Ἰδοὺ λοιπὸν τί διαβάζουμε, σήμερα· τίτλος δημοσιεύματος:

ΔΙΕΘΝΕΣ ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ GRAND ORIENT FRANCE

Στὸ Παρίσι ἀπὸ 14 ἕως 16 Μαΐου 1987 πραγματοποιήθηκε Διεθνὲς Τεκτονικὸ Συνέδριο, ποὺ ὀργάνωσε ἡ Grand Orient [Μεγάλη Ἀνατολή] **τῆς Γαλλίας. Τὴν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν, ἀπὸ τὴν θέση τοῦ Σεβασμίου ἔκανε ὁ Μέγας Διδάσκαλος τῆς G.O.Δ.Φ., Roger Leray τονίζοντας στὴν ἀρχὴ τοῦ λόγου του: «Σᾶς χαιρετῶ ἐκ μέρους τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ὁ ὁποῖος συνομολογώντας τὴν Ὑψηλή του Προστασία στὸ Συνέδριό μας, σήμερα στὴ Γαλλία, γιὰ πρώτη φορά, ἐγγυᾶται τὴν ἀνάδειξη τοῦ Τεκτονισμοῦ σὲ δύναμη ἠθική, πνευματικὴ καὶ φιλοσοφική...». Ἐπιστέγασμα αὐτοῦ τοῦ χαιρετισμοῦ ἦταν ἡ δεξίωση ποὺ ἔδωσε ὁ κ. Francois Mitterrand [Φρανσουὰ Μιττεράν] σὲ ἀντιπροσωπία συνέδρων, στὸ Προεδρικὸ Μέγαρο. Ἐκεῖ παρουσίᾳ δημοσιογράφων καὶ τῆς Γαλλικῆς Τηλεόρασης ἀναφέρθηκε στὸ ὑψηλὸ ἔργο τῶν Τεκτόνων καὶ εὐχήθηκε αὐτὸ νὰ εἶναι διάφανο, θετικὸ καὶ ἐποικοδομητικὸ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς.**

Τοὺς συνέδρους δεξιώθηκε ἐπίσης καὶ ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας κ. Jacques Chirac στὸ Δημαρχεῖο τοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ Μέγας Διδάσκαλος Roger Leray ἀναφέρθηκε σὲ ἐνέργειες ποὺ γίνονται παγκοσμίως καὶ ἔχουν σκοπὸ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐξάπλωση καὶ τὸ ἔργο τῶν ἐλευθεροτεκτόνων...

Διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶπε...

...Γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἶπε: «...Ὅταν τὸ Ἑλληνικὸ Κοινοβούλιο μελετᾶ νὰ ἀπαγορεύσῃ στοὺς Τέκτονες τὴν ἄνοδο σὲ θέσεις δικαστικῆς ἐξουσίας, ἐμεῖς θεωροῦμε αὐτὲς τὶς ἐνέργειες ὑποπτες ἐνέργειες, ποὺ ἀδικοῦν τὸν παγκόσμιο Τεκτονισμό...

Καὶ τὸ τεκτονικὸ αὐτὸ δημοσίευμα κλείνει ὡς ἀκολούθως:

«...Χίλιοι περίπου σύνεδροι ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς γῆς ἑνωθήκαμε μὲ τὴν μεγάλη ἀλυσίδα (χωρὶς γάντια ὅλοι)... (Πηγή: Τεκτ. περ. ΚΟΡΥΜΒΟΣ, ἔτος 1987, τεῦχος 11, σελ. 5-6).

Γιατὶ ἐπιμένουμε τόσο πολὺ εἰς τὰ περὶ τὸν γαλλικὸ τεκτονισμὸ καὶ τὶς παρεμβάσεις του; Διότι ἀκριβῶς ἡ Γαλλία, μὲ τὸ ἄθεο Μασονικὸ τμῆμα της, ἀπὸ τὰ τέλη ἤδη τοῦ ιθ΄ αἰώνα ἐπηρεάζει πολὺ μὲ τὴν πολλαπλῶν ἐπιπέδων κουλτούρα της τὴν Πατρίδα μας. Πῶς νὰ τὸ κάνουμε, ἡ Γαλλία εἶναι τὸ κέντρο τῆς γηρασμένης -τώρα πιά- Εὐρώπης μας...

(Στὸ ἑπόμενο φύλλο θὰ συνεχίσουμε μὲ τὸ ἴδιο θέμα, τὴν ἐπιρροὴ τοῦ Τεκτονισμοῦ στοὺς πολιτικοὺς τῆς Γαλλίας -μὲ τὶς προεκτάσεις αὐτῶν τῶν ἐπιρροῶν καὶ στὴν Χώρα μας).

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Ἐκδημίαι συνεργατῶν

Προσφάτως ἔφυγαν ἀπὸ κοντά μας διὰ τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν δύο ἐκλεκτὲς ψυχές, οἱ ἀείμνηστοι Δημήτριος Ζούπας καὶ Παναγιώτης Παπαδόπουλος.

Ὁ ἀείμνηστος Παναγιώτης Παπαδόπουλος, ἄνθρωπος ἁπλός, ὑποδηματοποιὸς στὸ ἐπάγγελμα, εἶχε γνωριμία μὲ ἀρκετοὺς κληρικοὺς καὶ μοναχούς, τοὺς ὁποίους ἐξυπηρετοῦσε φτιάχνοντας ὑποδήματα σὲ πολὺ προσιτὲς τιμές, διότι δὲν ἐκοίταζε νὰ πλουτίση ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του. Παράλληλα συνεκέντρωνε καὶ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς καθὼς καὶ τὰ βαφτιστήρια του καὶ τοὺς ἔκανε «κατήχησιν», εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὄχι μόνον.

Ἐβοήθησε τὸν μακαριστὸν π. Μᾶρκον εἰς τὸ κατηχητικὸν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Διονύσου καὶ τόσον ἀγαπήθηκε ἀπὸ τὰ παιδιὰ (παρὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας των), διότι ἐγίνετο μαζί τους παιδί, ποὺ ἀκόμη καὶ τώρα τὸν ἐνθυμοῦνται. Διετέλεσε μέλος καὶ εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» (Π.Ο.Ε.).

Ὁ δὲ ἀείμνηστος Δημήτριος Ζούπας ἦταν καθηγητὴς θεολόγος καὶ πνευματικὸν παιδὶ τοῦ Γέροντος π. Χαραλάμπους, διὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ὁποίου εἶχε πολὺ λυπηθῆ καὶ εἶχε ἀποστείλει ἐπιστολὴν εἰς τὸν μακαριστὸν π. Μᾶρκον.

Συνεργάσθηκε εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» εἰς τὴν γραμματείαν, εἰς τὴν διεκπαιρέωσιν, εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς ὁδοῦ Γαμβέτα καθὼς καὶ εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον σπουδαστῶν, ποὺ εἶχε ὁ μακαριστὸς π. Χαράλαμπος δημιουργήσει, δίπλα εἰς τὸν μακαριστὸν π. Μᾶρκον.

Ὅταν ἐδημιούργησε οἰκογένεια καὶ ἐργάσθηκε ὡς καθηγητὴς εἰς τὴν Κόνιτσα ἦταν καὶ τότε πάντα κοντὰ εἰς τὸν «Ὀρθόδοξον Τύπον». Τὴν δοκιμασίαν τῆς ἀσθενείας του ἀντιμετώπισε μὲ ὑπομονὴν ἑτοιμαζόμενος συνεχῶς διὰ τὸ αἰώνιον ταξίδι.

Ἂς εἶναι αἰωνία τους ἡ μνήμη.

Ε.Σ.

Τό ζήτημα τῆς οὐσιαστικῆς ἐλευθεροθρησκείας

Τοῦ ***κ. Ἰωάννου Ρεντζίδη****, θεολόγου*

Προσφάτως ὁ Σεβ. Πειραιῶς ἀπέστειλε πολυσέλιδον ἐπιστολὴν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Τουρκίας κ. Ρ.Τ. Ἐρντογάν ζητῶν τὴν μεταστροφὴν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Δυστυχῶς τὰ Μέσα Ἐνημερώσεως ἐλοιδόρησαν τὸν Σεβασμιώτατον, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ διευκρινήσῃ διὰ νεωτέρου ἀνακοινωθέντος ὅτι σκοπὸς ἦτο ἡ κινητοποίησις τῶν Κρυπτοχριστιανῶν.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦτο ἤδη γνωστὴ εἰς τὸν Σεβασμιώτατον ἀπὸ τὴν βαρυσήμαντον ἐπιστολὴν τοῦ κ. Γ. Ρεντζίδη πρὸ ἑξαετίας, τὴν ὁποίαν καὶ δημοσιεύομεν ἀκολούθως:

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε,

Ἐν ἀληθείᾳ, ἀποτελεῖ κοινὴ συνείδηση στὴν Εὐρώπη, ὅτι εἶσθε ἕνας ἐπιτυχημένος Ἡγέτης τῆς Χώρας σας.

Ἡ οὐσιαστικὴ αἰτία γιὰ τὴν ἐπιτυχίας σας εἶναι, λένε, τὸ ὅτι διαπνέεσθε ἀπὸ πνεῦμα ἐλευθερίας, δημοκρατίας καὶ ἀντιεγκληματικότητος.

Ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ πρὸς τὸ πρόσωπό σας ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι τὸν ἐλευθερώσατε ἀπὸ πολλὰ σκοτεινὰ σύνδρομα τοῦ παρελθόντος. Πολλοὶ κρυμμένοι καὶ καταπιεσμένοι ἕνιωσαν ὅτι μποροῦν νὰ ἀναπνέουν τὸν ἀέρα χωρὶς δυσκολία.

Αὐτὴ ἡ στρατηγικὴ ἀπελευθέρωσε ὅλες τὶς καταπιεσμένες δυνάμεις τοῦ λαοῦ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀφήσατε τὴν κοινωνία νὰ τρέξει πιὸ ἐλεύθερα στὸ δρόμο τῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας.

Ἔτσι, ὅλα τὰ προαναφερθέντα δικαιολογοῦν τὸν τίτλο σας ὡς ἐπιτυχημένου Ἡγέτου καὶ Γνωμηγήτορος.

Ξεκινήσατε τὴν πορεία σας ὡς φυλακισμένος, ἐπειδὴ ἐκφωνήσατε **ποίημα ἐναντίον** τοῦ Μουσταφᾶ **Κεμάλ**, ποὺ εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ βαριὰ ἐγκλήματα κατὰ διαφόρων λαῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες καταδικάσατε τοὺς **σφαγιασμοὺς** τῶν Ἀλεβιτῶν ἀπὸ τὸ ἴδιο αὐτὸ πρόσωπο.

Σημειώνουμε μὲ ἔμφαση ὅτι, πρὶν ἀπὸ μία διετία περίπου χαρακτηρίσατε τὴν **ἐκδίωξη** ἀπὸ τὴ Μ. Ἀσία τῶν ἀναφερομένων ὡς "Μειονοτήτων", ὡς βαρύτατο φοβερὸ **Φασισμό**.

Ματαίως σᾶς ἐπίεσαν νὰ ἀνακαλέσετε καὶ νὰ ζητήσετε συγγνώμην γιὰ ὅλα τὰ λεχθέντα.

Ἀντιπαρερχόμεθα, γιὰ λόγους συντομίας, καὶ ἄλλες πράξεις δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας ποὺ φέρατε αἰσίως εἰς πέρας,

Εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζουμε νὰ ἔχετε τὴν δυνατὴ ὅραση τοῦ Λυγκέα, Ἥρωος τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ὀξύτατη ὅρασή του ἔβλεπε καὶ πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα. "Ὀξύτερον Λυγκέως ὁρᾶτε", ὥστε νὰ δεῖτε πίσω ἀπὸ τὰ Νέφη τῆς Ἐποχῆς μας, τὸν Ἥλιο τῆς εὐοίωνης προοπτικῆς ποὺ ἔρχεται.

Ὅμως, ἐνῷ εἶναι ὀρθὸ νὰ καταδικάζει κανεὶς ἐγκληματικὲς πράξεις τοῦ παρελθόντος, εἶναι βαρὺ ὀλίσθημα νὰ συντηρεῖ **ἐγκλήματα** ποὺ **συνεχίζονται** ἀκόμη καὶ στὸ παρόν.

Ἕνας ὁλόκληρος λαὸς βοᾶ ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς μὲ τὸ συνεχιζόμενο ἔγκλημα τῆς παρεμποδίσεως τῆς ἐκφράσεως τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως. Ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, οἱ **ΚρυπτοΧριστιανοί**, εἶναι ὑποχρεωμένοι στὸ φῶς τῆς ἡμέρας νὰ ἐμφανίζονται ὡς Μουσουλμάνοι καὶ νὰ περιμένουν τὰ πέπλα τῆς νύκτας, γιὰ νὰ λατρεύσουν μὲ φόβο καὶ ἀγάπη τὸ Χριστό.

Κατὰ τὸ παρελθὸν (100 μ.Χ, ἕως 312 μ.Χ.), τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ στὴν Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία γιὰ τριακόσια περίπου χρόνια. Τότε ἕνας κόσμος πέθαινε ἀπὸ ἠθικὴ ἀσφυξία μέσα στὰ ἀρωματισμένα Ρωμαϊκὰ ἀνάκτορα, ἐνῷ ἕνας ἄλλος κόσμος ὅμορφος, ἠθικὸς γεννιόταν μέσα στὴν πνιγηρὴ ἀτμόσφαιρα τῶν κατακομβῶν, γιατί ἀνέπνεε τὴν Πνευματικὴ Πίστη καὶ ζοῦσε μὲ τὴν παρουσία τοῦ Τελείου Χριστοῦ, τοῦ προτύπου τῆς ζωῆς καὶ Ἐλευθερίας. Ὅμως, αὐτὸς ὁ κόσμος ἐκεῖ στὰ σκοτεινὰ προετοίμαζε τὴν ἀνατολὴ τῆς **Ἐλευθεροθρησκείας** καὶ **Ἐλευθεροσυνειδησίας**.

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ σηματοδότησε ὁ Αὐτοκράτωρ, **Μέγας** καὶ Ἅγιος **Κωνσταντῖνος**. Μὲ τὴν **Ἐλευθεροθρησκεία** θεμελίωσε μία ἔνδοξη Αὐτοκρατορία χιλίων ἑκατὸ καὶ πλέον ἐτῶν.

Αὐτὸς ὁ Μοναδικὸς Ἡγέτης, σήκωσε στὶς πλάτες του τὸ Σταυρὸ γιὰ τὴν ἀπόφαση τῆς ἐλευθερίας ἑνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ, τοῦ Χριστιανικοῦ. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ Σταυρὸς μετετράπη σὲ ὀδόξα παγκόσμια καὶ γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἱστορία τὸν κατέγραψε ὡς Μέγα, καθότι ἄλλαξε τὴν **Μορφὴ** καὶ τὸ **Ροῦ** τῆς **Ἱστορίας**.

Ἀνάλογο πρόβλημα ὑπάρχει καὶ στὴν Μικρὰ Ἀσία ἐδῶ καὶ **τρεῖς** ἢ περισσοτέρους αἰῶνες.

Κάποτε, ἔγιναν προσπάθειες νὰ λυθεῖ μὲ κάποιο πνεῦμα ἐλευθερίας. Συγκεκριμένα, τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1856 ὁ Σουλτάνος **Ἀβδοὺλ Μετζίτ,** κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῶν μεγάλων δυνάμεων, Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσίας, ὑπεχρεώθη νὰ ἐκδώσει τὸ διάταγμα "**Χάτι Χουμαγιούν**" περὶ Ἀνεξιθρησκείας καὶ ἄλλων ἐλευθεριῶν τῶν ὑπόδουλων λαῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Δυστυχῶς ὅμως αὐτὸ τὸ διάταγμα, ὅταν ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται, προκάλεσε χειροτέρους **διωγμοὺς** στοὺς Κρυμμένους Χριστιανούς, ποὺ θέλησαν νὰ φανερώσουν τὴν πίστη τους.

Στὶς μέρες μας, τὸ πνεῦμα τῆς **Ἐλευθεροθρησκείας** καὶ τῆς Δημοκρατίας ἀποτελεῖ **βασικὸ αἴτημα** στὶς Μουσουλμανικὲς χῶρες. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ξεκίνησε (καὶ δὲν θὰ σταματήσει) ἡ λεγομένη "**Ἀραβικὴ Ἄνοιξη**". Στὴ Μικρὰ Ἀσία βράζει τὸ αἴτημα τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας τῶν **Κρυφῶν Χριστιανῶν**.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴν Μικρὰ Ἀσία ὑπάρχουν δύο **κρυμμένες** τεράστιες **δυνάμεις**. Ἡ μία εἶναι ἡ Δύναμη τῆς Φωνῆς τοῦ **Αἵματος** καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἡ Δύναμη τῆς Μοναδικῆς **Ἀληθείας**.

Θὰ ἀναδειχθεῖ Μέγας ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἀντιληφθεῖ ὅτι πρέπει νὰ ἐνεργήσει ὡς νέος Μέγας Κωνσταντῖνος, ὥστε νὰ φανερωθοῦν καὶ νὰ **ἐκδηλωθοῦν** αὐτὲς οἱ Πνευματικὰ ἀπείρων διαστάσεων Δυνάμεις τοῦ Λαοῦ.

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε,

Κατὰ τὸν προηγούμενο αἰῶνα κατέρρευσαν τρία πανίσχυρα καὶ ἀπάνθρωπα, συστήματα, πραγματικοὶ **δράκοντες** τῆς ἀνθρωπότητος: Τὸ σύστημα τοῦ **Φασισμοῦ-Ναζισμοῦ**, τὸ σύστημα τοῦ **Κομμουνισμοῦ** καὶ τὸ σύστημα τῆς **Ἀποικιοκρατίας**.

Ἔπεται καὶ ἡ πτώση τῶν ἐναπομεινάντων τυραννικῶν Πολιτικοθρησκευτικῶν **Δρακόντων**.

Στὴν ἐξαφάνιση τῶν τριῶν πρώτων βδελυρῶν δρακόντων ὑπεβοήθησαν Ἡγετικὲς μορφές, οἱ ὁποῖοι ἐξετέλεσαν τὸ πρέπον. Ὁραματίσθησαν καὶ ἔδρασαν!!!

Στὴν περίπτωσή σας ὑπάρχει μία **εὐκαιρία**. Ἔχετε τὰ **μέσα** καὶ διαθέτετε καὶ τὸ **ὁραματικὸ** στοιχεῖο, γιὰ νὰ ἐνεργήσετε μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ νὰ φέρετε τὸ Φῶς τῆς Ἀληθοῦς Ἐλευθερίας.

Γνωρίζουμε ὅτι οἱ ἐχθροί σας μὲ μῖσος σᾶς κατηγοροῦν ὅτι ἑτοιμάζεσθε νὰ πραγματοποιήσετε τὸ τελικὸ μεγάλο **Ἄλμα** τῆς **Ἐλευθερίας**. Μάλιστα, διάφορες Μυστικὲς Ὑπηρεσίες τὸ καταγράφουν μὲ ἐνάργεια: Σύμφωνα μὲ τὶς διαρροὲς τοῦ Wikileaks, διπλωμάτης τῶν ΗΠΑ σημειώνει ὅτι, "ἐσεῖς πιστεύετε ὅτι ὁ **Θεὸς** σᾶς ἔχει **ἐπιλέξει**, γιὰ νὰ ἡγηθεῖτε...".

Κάντε λοιπὸν αὐτὴ τὴν πίστη πραγματικότητα:

Κάντε, τὸ μεγάλο **ἄλμα** πρὸς τὴν ἀληθινὴ Ἐλευθερία.

Διακηρύξατε καὶ ἐφαρμόσατε δυναμικὰ καὶ ἀποφασιστικὰ τὸ διάταγμα τῆς **Ἀνεξιθρησκείας**.

Προσπαθήσατε, νὰ **ἐπεκταθεῖ** αὐτὸ καὶ στὶς ἄλλες Ἰσλαμικὲς Χῶρες.

Ἐλευθερώσατε τοὺς **Ναοὺς** ὅλων τῶν θρησκειῶν καὶ δογμάτων καὶ ἀποδώσατέ τους στὰ θρησκεύματα τὰ ὁποῖα τὰ ἐδημιούργησαν.

Ἀνοίξατε, τὶς ποικιλώνυμες **Κατακόμβες** τῆς ἐποχῆς μας, ὥστε οἱ κάτω ἀπὸ τὴ Γῆ νὰ ἀνέβουν πάνω στὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἀφήσατε νὰ ξεχυθεῖ ὡς καυτὴ λάβα ἡφαιστείου ἡ φωνὴ τοῦ **Αἵματος** καὶ νὰ ἀπαστράψει ἡ Ἰαχὴ τῆς **Πίστεως**.

Ἑνώσατε δοξολογικὰ καὶ τὴ δική σας φωνὴ μὲ τὴν **Σιωπηλὴ Κραυγὴ** ποὺ ἀντιλαλεῖ ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς καὶ ὅλο δυναμώνει.

Εἶναι φανερὸ ὅτι: "Ἐξ. γ' 7. Εἶπεν δὲ **Κύριος** πρὸς Μωϋσῆν, Ἰδὼν εἶδον τὴν **κάκωσιν** το

Ἔμπονος κραυγὴ Κελλιωτῶν Πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὄρους

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

καὶ διακηρύξεις – ὅπως ἕως τώρα συνέβαινε – ἀλλ᾽ ἔχουν καὶ τὰς ὑπογραφὰς τῶν Προκαθημένων καὶ εὐαρίθμων Μητροπολιτῶν τῶν συνόδων δέκα αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐκ τῶν δεκατεσσάρων εἰς τὸ σύνολον.

Πίστις, λοιπόν, τὸ προκείμενον καί «πίστις ἐστὶ τὸ πολεμούμενον καὶ κοινὸς σκοπὸς ἅπασι τοῖς ἐναντίοις καὶ ἐχθροῖς τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας, τὸ στερέωμα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως κατασεῖσαι...» (Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος § 25, ΒΕΠΕΣ 52, σελ. 251). Εἰς τὴν ἰδίαν «συχνότητα» τῶν λόγων τοῦ Μ. Βασιλείου, ἔχομε νωποὺς τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου: «Σήμερα προσπαθοῦν νὰ γκρεμίσουν τὴν πίστη, γι᾽ αὐτὸ ἀφαιροῦν σιγά-σιγὰ ἀπὸ καμμία πέτρα, γιὰ νὰ σωριασθῆ τὸ οἰκοδόμημα τῆς πίστεως. Ὅλοι ὅμως εὐθυνόμαστε γιὰ τὸ γκρέμισμα αὐτό. Ὄχι μόνον αὐτοὶ ποὺ ἀφαιροῦν τὶς πέτρες καὶ τὸ γκρεμίζουν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι βλέπουμε νὰ γκρεμίζεται καὶ δὲν προσπαθοῦμε νὰ τὸ ὑποστυλώσουμε» (Ἁγίου Παϊσίου, Λόγοι Β΄, Ἔκδ. Ἱ. Μ. Σουρωτῆς, σ.20).

Ἀκολουθοῦντες, λοιπόν, τὰς ἐντολὰς καὶ τὴν παράδοσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, ἐμελετήσαμεν μετὰ προσοχῆς καὶ προσευχῆς, ὅπως ἐλέχθη, τὰ συνοδικὰ κείμενα. Κάτωθι, ἀναφέρομεν συνοπτικῶς τὰς ἡμετέρας διαπιστώσεις.

1. Εἰσαγωγικῶς καὶ γενικῶς, θὰ πρέπῃ νὰ ἐπισημανθῇ τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὰ κείμενα ὑπάρχουν καὶ ἀρκεταὶ φράσεις, ἐπιδεχόμεναι καὶ Ὀρθόδοξον καὶ αἱρετικὴν ἑρμηνείαν, ὅπως ἐπίσης καὶ μερικαὶ σαφῶς Ὀρθοδοξόταται διατυπώσεις. Τὸ τελευταῖον αὐτό, ὅμως, – πολλῷ μᾶλλον τὸ πρῶτον – οὐδόλως εἶναι ἱκανὸν νὰ μᾶς καθησυχάσῃ καὶ ἐπαναπαύσῃ, ἐφ᾽ ὅσον – ὅπως θὰ δειχθῇ κατωτέρω – παραλλήλως συνυπάρχουν καὶ αἱ ἀντίστοιχοι κακόδοξοι τοιαῦται. Ἁπλῶς εὑρισκόμεθα πρὸ φαινομένου κλασσικῆς **διγλωσσίας**. Ὅπως ἐδήλωσε χαριτολογῶν ἱεράρχης, συμμετέχων μάλιστα εἰς τὴν σύνοδον: «Ἡ σύνοδος μᾶς τὰ ἔδωσε ὅλα. Ὁ καθεὶς διαλέγει καὶ παίρνει ὅ,τι θέλει!».

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, ὅμως, ἄλλως ἔπραττον καὶ ἄλλως μᾶς ἐδίδαξαν. Ὁ λόγος των δὲν ἦτο «ναὶ καὶ οὐ», ἀλλὰ «ναί, ναὶ καὶ οὐ, οὐ» (Β΄ Κορ. α΄, 17-20 καὶ Ἰακ. ε΄, 12), ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας προστάσσει (Ματθ. ε΄, 37). Εἰς τὰς Ἱερὰς Συνόδους δὲν προσεπάθουν διὰ τῆς διγλωσσίας νὰ ἐπαναπαύσουν εἰς τὴν πλάνην των τοὺς αἱρετικούς, ἐπιφέροντες οὕτω καὶ σύγχυσιν εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους, οὔτε ἐφεύρισκον καὶ ἐχρησιμοποίουν ἀμφισήμους διατυπώσεις, συστεγαζούσας ἀλήθειαν καὶ πλάνην, πρὸς ἐπιτυχίαν μιᾶς κακῶς νοουμένης ψευδεπιγράφου ἑνότητος. Τοὐναντίον, ἠγωνίζοντο μέχρις ἐσχάτων διὰ τὴν ἐξάλειψιν καὶ τοῦ παραμικροῦ ι (ἰῶτα), τὸ ὁποῖον θὰ συνετέλει εἰς αἱρετικὴν διατύπωσιν (Πρβλ. τοὺς ἀγῶνας των κατὰ τοῦ «ὁμοιουσίου»), καὶ ἐπέμενον ἀνυποχωρήτως καὶ διὰ τὴν συμπερίληψιν καὶ τῆς παραμικρᾶς προθέσεως, ὥστε ἡ διατύπωσις νὰ ἀποκλείῃ αἱρετικὴν παρερμηνείαν καὶ νὰ διασφαλίζῃ τὴν Ὀρθόδοξον ἑρμηνείαν. (Πρβλ. τὴν ἐπιμονήν των διὰ τὴν ἀποδοχὴν καὶ τοῦ «ἐν δύο φύσεσιν», καὶ ὄχι μόνον τοῦ «ἐκ δύο φύσεων» τῶν μετριοπαθῶν Μονοφυσιτῶν).

2. Ἐπὶ τῶν ἄρθρων τοῦ Κανονισμοῦ τῆς συνόδου, ἔχομεν ἐν πρώτοις νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι, βάσει τοῦ ἄρθρου 8 § 2 καὶ ἄρθρ. 9 § 3, ἀπηγορεύετο ἡ ἐλευθέρα τοποθέτησις τῶν ἐπισκόπων, ἢ καὶ αὐτῶν τῶν προκαθημένων, ἐπὶ νέων μὴ ὁμοφώνως συμπεφωνημένων ζητημάτων εἰς τὰς προσυνοδικὰς διασκέψεις τῶν ἐπιτροπῶν. Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὅμως ἱστορίας γνωρίζομεν ὅτι, εἰς τὰς οἰκουμενικὰς ἁγίας καὶ μεγάλας Συνόδους, ὑπῆρχε ἡ πλήρης ἐλευθερία οἱουδήποτε ἐπισκόπου καὶ ποιμενάρχου, νὰ θέσῃ ἕνα ζήτημα, πίστεως ἢ ποιμαντικὸν, πρὸς συζήτησιν καὶ ἐπίλυσιν. Ὡς παράδειγμα, ἀναφέρομεν τὴν πρώτη πρᾶξιν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς καὶ δὴ τὴν συζήτησιν τοῦ Πατριάρχου Ἁγίου Ταρασίου μετὰ τῶν μοναχῶν.

Εἰς τὸ ἄρθρο 11 § 2, καθορίζεται ἡ «ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας» τῶν τροπολογιῶν ἐπὶ τῶν ἀρχικῶν προσυνοδικῶς συμπεφωνημένων κειμένων, πρὸς διαμόρφωσιν τῶν τελικῶν κειμένων, καθὼς καὶ ἡ ἀπόρριψις τῶν μὴ ὁμοφώνως ἀποδεκτῶν τροπολογιῶν. Κατ᾽ ἀρχάς, εἶναι ἐξόφθαλμον ὅτι καὶ μόνη ἡ διαφωνία καὶ ἡ μὴ συμμετοχὴ τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων καταργεῖ τὸ ἄρθρον καί, κατὰ συνέπειαν, τὴν νομιμότητα τῆς συνόδου.

Πέραν τούτου, εἴδαμε ἐπὶ τοῦ πρακτέου, νὰ ὑπάρχῃ διαφωνία ἐπὶ δογματικῶν ζητημάτων, καὶ εἰς τὰ προσυμπεφωνημένα, καὶ εἰς τὰ τελικὰ μὲ τὰς τροπολογίας, καὶ νὰ συνεχίζουν οἱ πλειοψηφοῦντες καὶ οἱ διαφωνοῦντες ὡς νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε. Ἐρωτῶμεν εὐθαρσῶς, ἦτο σύναξις ἁγιοπνευματική, ποιμένων ὁμονοούντων ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ;

Διότι, δημιουργήθηκε ἔτσι νέα καὶ πρωτοφανὴς ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις, ὅπου μειοψηφοῦντες ἀρχιερεῖς νὰ διαφωνοῦν ἐπὶ δογματικῶν ζητημάτων καὶ νὰ εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν αἱρετίζουσαν ἀπόφασιν τῆς πλειοψηφίας.

Εἰς τὸ ἄρθρο 12 § 1-3 καθορίζεται ἡ ψήφισις τῶν κειμένων τῆς συνόδου μόνον ὑπὸ τῶν προκαθημένων τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ὑπενθυμίζομεν τὴν συνοδικὴν Ὀρθόδοξον παράδοσιν τῆς πλήρους καὶ ὁμοτίμου συμμετοχῆς τῶν ἁπανταχοῦ ἐπισκόπων, νοουμένων ὡς ποιμένων. Εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Κολυμπαρίου ἔχομε διὰ πρώτην φορὰν νὰ ἐκπροσωποῦνται οἱ παρόντες ἐπίσκοποι ἀπὸ τὸν προκαθήμενόν τους.

Ἡ ὀδυνηρὰ συνέπεια εἶναι ὅτι ἀκυρώνεται ἡ διαχρονικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τοῦ ὁμοτίμου, ἐπισκόπου πρὸς ἐπίσκοπον. Διεχωρίσθησαν οἱ ἐπίσκοποι εἰς τοὺς κυριαρχικὰ πρώτους, τοὺς προέδρους τοπικῶν ἐκκλησιῶν, ἀπὸ τοὺς περὶ αὐτοὺς ἐπισκόπους, δίκην αὐλικῶν. Ἔτσι δημιουργήθηκε εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον μία τετραώροφος ἀρχιερωσύνη (δηλ. ὁ πρῶτος – προκαθήμενοι – λοιποὶ παρόντες – ἀποκλεισθέντες)· καὶ ἡ διαβάθμισις αὐτὴ τῆς ἐνιαίας ἀρχιερωσύνης δὲν παρουσιάζεται ἀπὸ τοὺς ἰθύοντας τῆς συνόδου ὡς ἁπλῆ διοικητική, ἀλλὰ ὡς ἐξουσα θεολογικὰς βάσεις, κάτι τὸ ὁποῖον εἶναι ἀλλότριον τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας.

Τέλος, βάσει τοῦ ἄρθρου 14, «νομίμως» ἦσαν προσκεκλημένοι, εἰς τὴν ἔναρξιν καὶ εἰς τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς συνόδου, ἀνίεροι ἑτερόδοξοι ψευδεπίσκοποι, πρὸς τοὺς ὁποίους μάλιστα ἐξεφράσθησαν μὲ πλῆθος ἐπαίνων, ὁ πρῶτος τῆς συνόδου, οἱ προκαθήμενοι καὶ πλειὰς ἱεραρχῶν.

Ἐπ᾽ αὐτοῦ ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν ἀκολουθοῦν οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, «τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνῃ καὶ ἀνομίᾳ, τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τὶς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ, ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;» (Β΄ Κορ. στ΄, 14-15). Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας ἐξεφώνουν τὸ «ἀνάθεμα» κατὰ τῶν ἀμετανοήτων αἱρετικῶν· ἐμεῖς τοὺς ἐγκωμιάζομε!

Παραλείπομε νὰ σχολιάσωμεν ἀνηκούστους παραβιάσεις τοῦ Κανονισμοῦ – ὡς λ.χ. τὴν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Σερβίας ὑπογραφὴν κειμένου, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ διαφωνοῦντες ἐπίσκοποί του ἦσαν ὑπερδιπλάσιοι τῶν συμφωνούντων(!), ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου παράνομον τοποθέτησιν τῆς ὑπογραφῆς του ἀντὶ τῆς ὑπογραφῆς τῶν μὴ ὑπογραψάντων διαφωνούντων ἐπισκόπων του(!!!) - διότι τοιαῦτα ἐξωφρενικὰ δὲν συμβαίνουν, ὄχι εἰς Ἁγίαν Σύνοδον, ἀλλ᾽ οὔτε εἰς ἀρχαιρεσίας τοῦ εὐτελεστέρου συλλόγου, παρὰ μόνον εἰς δικτατορικὰ καθεστῶτα.

Τὸ συμπέρασμα αὐτῆς τῆς ἑνότητος εἶναι ὅτι καὶ ὁ Κανονισμὸς λειτουργίας τῆς συνόδου ἦταν καινοφανὴς καὶ ἀντορθόδοξος, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πράξει καὶ αὐτὸς ὁ ἀντορθόδοξος Κανονισμὸς πολλάκις παρεβιάσθη!

3. Εἰς τὴν «Ἐγκύκλιον» τῆς συνόδου, κεφ. 1 § 1, ἀναφέρεται ἡ Ἐκκλησία, «ὡς εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος». Ἡ ἀναφορὰ αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν πατερικὴν παραπομπήν, οὔτε καὶ ἀναλύεται. Εἰς τὸ προσυνοδικὸν κείμενον «Ἡ Ἀποστολὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ», εἰς τὴν πρώτην παράγραφον τοῦ Β΄ κεφαλαίου ὑπῆρχεν ἡ ἀναφορὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον «ὡς κοινωνίαν προσώπων ἀντανακλώντων κατὰ χάριν διὰ τῆς ἑνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους τὴν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι ζωὴν καὶ κοινωνίαν τῶν θείων προσώπων». Ἡ ἀναφορὰ αὐτή, ἡ ὁποία ἡρμήνευε τὴν ὡς ἄνω θέσιν, ἀπηλείφθη καὶ ἔτσι ἔμεινε μόνον ὡς τίτλος τοῦ πρώτου κεφ. τῆς Ἐγκυκλίου. Ἡ ἀμάρτυρος αὐτὴ θέσις, εἰς ὅλην τὴν ἀγιοπατερικὴν παράδοσιν, δημιουργεῖ πρόβλημα, διότι γίνεται εἴσοδος ψευδωνύμου διδασκαλίας.

Εἰς τὰς 17 Νοεμβρίου 2016, ἔγινεν εἰς τὸ Κολυμπάρι σεμινάριον μὲ θέμα «Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ κείμενα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου». Εἰς τὸ μήνυμά του πρὸς τὸ σεμινάριον, ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως δίδει τὴν κεκαλυμμένην ἑρμηνείαν τῆς ὡς ἄνω θέσεως, ἀναφέρων: «Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ οὐσία τῆς συνοδικότητος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, καθὼς ἡ πηγὴ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς εὑρίσκεται εἰς τὴν σχέσιν τῶν τριῶν προσώπων τῆς Παναγίας Τριάδος, τὰ ὁποῖα καὶ ἐνεργοῦν συνοδικῶς εἰς τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας ἑνὸς ἑκάστου μέλους» (panorthodoxSynod.blogspot.gr/Τετάρτη 23 Νοεμβρίου 2016).

Περισσότερον ἀναλυτικὴν ἑρμηνείαν τῆς θέσεως ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι «εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος», κάνει ὁ «θεολογικός» νοῦς τῆς συνόδου τῆς Κρήτης, ὁ Μητροπ. Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας, ὁ ὁποῖος, ἀναφερόμενος εἰς τὸ «Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» § 63 τοῦ Μεγ. Βασιλείου, γράφει: «Ἀντὶ νὰ κάνει λόγο γιὰ τὴν ἑνότητα τοῦ Θεοῦ σὲ σχέση μὲ τὴ φύση του, προτιμᾶ νὰ ὁμιλεῖ γι᾽ αὐτὴ σὲ σχέση μὲ τὴν κοινωνία τῶν προσώπων· ἡ "κοινωνία" εἶναι γιὰ τὸν Βασίλειο ὀντολογικὴ κατηγορία. **Ἡ φύση τοῦ Θεοῦ εἶναι κοινωνία.** Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι τὰ πρόσωπα προηγοῦνται ὀντολογικὰ τῆς κοινῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὅτι **ἡ μία οὐσία τοῦ Θεοῦ συμπίπτει μὲ τὴν κοινωνία τῶν Τριῶν Προσώπων**». (Μητρ. Περγάμου Ἰωάννου, Ἔργα Α΄, ἐκδόσεις ΔΟΜΟΣ, ΑΘΗΝΑ 2016, σελ. 260-261). Βεβαίως μὲ μίαν ἁπλῆν ἀνάγνωσιν τοῦ κειμένου τοῦ Ἁγ. Βασιλείου, γίνεται φανερὸν ὅτι κακοποιεῖται καὶ διαστρεβλώνεται ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου.

Εἰς ἄλλα κείμενά του ὁ Μητροπολ. Περγάμου γίνεται περισσότερον ἑρμηνευτικὸς αὐτῆς τῆς θέσεως. «Πρωτεῖο ὑπάρχει ἀκόμη καὶ στὴ ζωὴ τῆς Τριάδος, ἐφ᾽ ὅσον εἶναι ὁ Πατήρ ἡ "αἰτία" τῶν Τριαδικῶν Προσώπων... Τὸ πρωτεῖο στὴν τοπικὴ ἐκκλησία ἀναδύθηκε μέσα ἀπὸ τὴν Τριαδολογικὴ καὶ Χριστολογικὴ θεολογία, οἱ ρίζες του εἶναι βαθιὰ θεολογικές... Ὅτι τὸ πρωτεῖο αὐτὸ ἀποτυπώνεται στὴν Τριαδολογικὴ θεολογία καὶ στὴν Χριστολογία εἶναι προφανές, ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ primus (ὁ ἐπίσκοπος) νοεῖται ὡς ἐπέχων στὴν Ἐκκλησία τὴν θέσι (τὸν τόπο) τοῦ Πατρός» (Conciliarity and Primacy, Metropolitan of Pergamon John Zizioulas, Θεολογία 2/2015, σελ. 29-30).

Ἐκ τῶν ἰθυνόντων, λοιπόν, τῆς συνόδου, βλέπομε σαφῶς ἀποκαλύπτεται ἡ ἑρμηνεία τῆς ὡς ἄνω θέσεως, ἡ ὁποία εἶναι: Ἡ Ἐκκλησία εἶναι εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος – Ἡ Ἁγία Τριὰς εἶναι μία σύνοδος Τριῶν προσώπων. Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ὁ Πατὴρ εἶναι ὁ πρῶτος, ὅστις καὶ διασφαλίζει τὴν ἑνότητα τῆς Ἁγιοτριαδικῆς συνόδου – Ἑπομένως, καὶ ἡ Ἐκκλησία ὡς εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἶναι μία διαρκὴς σύνοδος, ἥτις διὰ «Θεολογικούς» λόγους ἔχει ἀνάγκην ἕνα πρῶτον, καὶ μάλιστα παγκόσμιον.

Εἰς αὐτὸ τὸ θεολογικὸν κατασκεύασμα, ἔχομε συνοπτικῶς τὰς ἑξῆς αἱρέσεις.

Πρῶτον, οὐδέποτε οἱ Ἅγιοι Πατέρες θέτουν εἰς μίαν ἐνιαίαν ὑπαρκτικὴν ὁμοιότητα καὶ ἀναλογίαν, τὴν Θεολογίαν (δηλ. τὴν ἐνδοτριαδικὴν ζωήν) μὲ τὴν Οἰκονομίαν (δηλ. τὴν σχέσιν τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν κόσμον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν). Μόνον ἡ παπικὴ θεολογία τὸ δέχεται ὡς ὅρον πίστεως, συμφώνως πρὸς τὴν analogia entis. Κατ᾽ αὐτὴν τὴν ἀρχήν, ἡ κτιστὴ φύσις εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴν ἄκτιστον φύσιν. Μέσα ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς κτιστῆς πραγματικότητος, κατανοεῖται καὶ περιγράφεται ἡ ἄκτιστος φύσις, μὲ ἐργαλεῖον τὴν ἀνθρωπίνην νόησιν. Ἡ Ὀρθόδοξος ὅμως Θεολογία, ἡ μόνη ἀληθινὴ πίστις, ὁμολογεῖ ὅτι ὁ ἄκτιστος Τριαδικὸς τρόπος ὑπάρξεως εἶναι ἀμέθεκτος καὶ ὑπὲρ πᾶσαν νόησιν. Οὐδέποτε μποροῦμε νὰ εἰποῦμε μὲ ἀνθρώπινα κριτήρια εἴτε ὅτι εἶναι σύνοδος ἡ Ἁγία Τριάς, εἴτε ὅτι εἶναι κοινωνία.

Δεύτερον, ἐὰν ὅπως ἰσχυρίζονται, ἡ Ἁγία Τριὰς εἶναι σύνοδος (μὲ ἀνθρώπινα κριτήρια), συνεπάγεται ὅτι κάθε θεῖον Πρόσωπον ἔχει ἰδικήν του ὑποστατικὴν ἐνέργειαν, ἡ ὁποία συνέρχεται ἐν συνόδῳ μὲ τὰ ὑπόλοιπα θεῖα πρόσωπα. Εἰς ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους, ποὺ μαθητεύουν καθημερινῶς εἰς τὰ κείμενα τῶν Ἀκολουθιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Ἁγία Τριὰς ἔχει μίαν ἐνέργειαν, μίαν δόξαν, μίαν θέλησιν, μίαν πρόνοιαν, διότι ἔχει μίαν οὐσίαν (= ὁμοούσιος). Ἂν δεχθῶμεν τὴν Ἁγίαν Τριάδα ὡς σύνοδον, τότε συνεπάγεται ὅτι ἔχομεν τρεῖς ἐνεργείας προσώπων, τὰ ὁποῖα συνέρχονται συνοδικῶς, ὁπότε αὐτομάτως ὁδηγούμεθα εἰς τρεῖς οὐσίας, διότι ἡ κάθε οὐσία ἔχει καὶ τὴν ἰδικήν της ἐνέργειαν. Ἑπομένως, χάνομε τὸ ὁμοούσιον, διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Ἅγιοί μας ἔδωσαν μάχας καὶ αἷμα, καὶ καταλήγομεν εἰς τριθεΐαν, εἰς τρεῖς ἱεραρχημένους Θεούς, μὲ πρῶτον τὸν Πατέρα, ὁ ὁποῖος διαφυλάσσει τὴν ἑνότητα αὐτῆς τῆς Τριάδος, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀληθινὴν Ἁγίαν Τριάδα.

Σεμινάριον τῆς ΠΕΘ

Ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Θεολόγων εὑρίσκεται, στὴν εὐχάριστη θέση νὰ ἀνακοινώσει στοὺς συναδέλφους καὶ νέους θεολόγους, ὅτι στὸ Ἐπιμορφωτικὸ Σεμινάριο Παιδαγωγικῆς καὶ Διδακτικῆς Κατάρτισης στὰ Γραφεῖα τῆς ΠΕΘ, (Χαλκοκονδύλη 37, ὄροφος 3ος), εἰσηγητὴς στὶς 6-5-2017 ἡμέρα Σάββατο καὶ ὥρα 11:00 – 14:00 θὰ εἶναι: ὁ κ. Εὐάγγελος Στ. Πονηρός, Δρ Θ., Μ.Φ., Σχολικός Σύμβουλος ΠΕ01 Πειραιῶς, Δ΄Ἀθηνῶν, Κυκλάδων, μὲ θέμα: «Ἡ προετοιμασία τοῦ θεολόγου καθηγητῆ γιὰ τὸ σχολεῖο».

Ἀπὸ τὴ Γραμματεία τῆς ΠΕΘ

Διάλογος περὶ Οὐσίας καὶ Ἐνεργείας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ἀρκεῖ κανεὶς νὰ σκεφθεῖ ὅτι ἡ Ἀριστοτελικὴ φιλοσοφία μελετᾶ τὴν σχέση μεταξὺ Ἐνέργειας καὶ οὐσίας . Ὁ Ἀκινάτης τὸ ἐφαρμόζει αὐτὸ στὴν Θεία οὐσία λέγοντας ὅτι στὸν Θεὸ ὑπάρχει πληρότητα τελειότητος καὶ γι᾽ αὐτὸ δὲν παραδεχόμαστε σὲ Αὐτὸν μίξη μὲ καμμία παθητικὴ δυνατότητα μὴ πραγματοποιημένη. Ὁ Θωμᾶς ὁ Ἀκινάτης μιλάει γιὰ Καθαρὴ Ἐνέργεια, ὅταν μελετάει τὸ θέμα τῆς θεϊκῆς ἁπλότητος λέγοντας ὅτι στὸν Θεὸ δὲν ὑπάρχει σύνθεση ὕλης καὶ μορφῆς καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδοθεῖ σὲ Αὐτὸν καμμία μορφὴ παθητικῆς δυνατότητος μὴ πραγματοποιημένης. «deus est actus purus non babens aliquid de potentalitate» (STIqIII Ἰ). Σὲ πολλὰ ἄλλα σημεῖα στὴ Summa Theologiae μιλώντας γιὰ τὸ ἀμετάβλητο τοῦ Θεοῦ μᾶς λέει et quod huiusmodi primum ens oportet esse purum actum absque permixtione alicuius potentiae (STIqIX Ἰ). Ὅταν ὁμιλεῖ γιὰ τὸν τρόπο ποὺ ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ γνωριστεῖ ἀπὸ τὰ κτίσματά Του ἀναφέρει ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία παθητικὴ δυνατότητα μὴ πραγματοποιημένη: qui est actus purus absquw omni permixtione potentiae. Ὅσο ἀφορᾶ τὴν γνώση τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀναφέρει ὅτι αὐτὴ δὲν εἶναι ποιότητα ἀλλὰ οὐσία καὶ καθαρὴ Ἐνέργεια. Scientia non est qualitas in Deo vel habitus, sed substantia et actus purus (STIqXIV a1). **Σ᾽ αὐτὸ τὸ σημεῖο ὁ Θωμᾶς ταυτίζει τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν Ἐνέργειά Του κι ἐπειδὴ ταυτίζονται ὅλη ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶναι Ἐνέργεια καὶ ὀνομάζεται καθαρὴ Ἐνέργεια.** Ἐφ᾽ ὅσον στὸν Θεὸ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ δυνατότητα μὴ πραγματοποιημένη (ὁ Θεὸς λοιπὸν εἶναι Ἐνεργεία ὄν) ὅλη ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ θὰ πρέπει νὰ ταυτίζεται μὲ τὴν ἐνέργειά Του. Ἂν ἡ οὐσία στὸν Θεὸ δὲν ταυτιζόταν μὲ τὴν ἐνέργειά Του τότε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς θὰ γινόταν δυνάμει ὄν,δηλαδὴ θὰ ὑπῆρχαν μέσα στὸν Θεὸ δυνατότητες μὴ πραγματοποιημένες, γιατί ἡ οὐσία εἶναι μετοχὴ τῆς ὕλης στὸ εἶδος. Ὁ Θεὸς εἶναι ὅλος Καθαρὴ Ἐνέργεια καὶ γιὰ τὰ ὑπαρκτὰ ὄντα καὶ γιὰ τὰ νοητά: est sicut actus purus tam in ordine existentium quam in ordine intelligibilium (.STIqXIV a2). Γίνεται φανερὸ ὅτι ὁ Θωμᾶς θέλει νὰ πεῖ ὅτι ὁ Θεὸς παρουσιάζεται γιὰ τὰ πλάσματά Του σὰν ἕνα Καθαρὸ Δεδομένο, μία πληρότητα τῆς τελειότητας καὶ βέβαια καθετὶ ποὺ δημιουργεῖται θὰ πρέπει νὰ βρίσκεται στὸ δυνάμει ὂν καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι Καθαρὰ Ἐνέργεια, ποὺ εἶναι μόνο χαρακτηριστικό τοῦ Θεοῦ. (βλέπε STIqXLIV a1) Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι λέγοντας ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι καθαρὴ Ἐνέργεια σημαίνει ὅτι γιὰ τὸν Θωμᾶ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴ φύση Του εἶναι ἁπλὸς καὶ τέλειος καὶ ἔχει τὴν πληρότητα τῆς τελειότητας χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ ἐπαυξάνεται ἢ νὰ ἐλαττώνεται ἢ νὰ διαιρεῖται σὲ μέρη, ἢ νὰ ἔχει δυνατότητα νὰ ἀλλάξει, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι ἄπειρος, μεγαλειώδης καὶ ἀναλλοίωτος. Ὅλα αὐτὰ ἐκλαβάνονται ὄχι σὰν ἔλλειψη, ἀλλὰ σὰν τελειότητα. non proprer eius defectum, sed quia superexcedit.

Ὁ Ὅρος λοιπὸν Καθαρὴ Ἐνέργεια σημαίνει ὅτι στὸν Θεὸ δὲν ὑπάρχουν δυνατότητες μὴ πραγματοποιημένες, (ὁ Θεὸς δὲν εἶναι δυνάμει ὄν) καὶ γι᾽ αὐτὸ ἡ οὐσία Του ταυτίζεται μὲ τὴν καθαρὴ Ἐνέργεια (ὁ Θεὸς εἶναι ἐνεργεία ὄν). Δηλαδὴ τὸ ἴδιο πρᾶγμα ἀκριβῶς ποὺ ἀναλύει καὶ ὁ π. Σωφρόνιος, τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἐρώτηση πού μοῦ κάνετε κι ἐσεῖς. Καὶ βέβαια ὁ π. Σωφρόνιος δὲν τὸ δανείζεται ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θωμᾶ τὸν Ἀκινάτη ἢ ἀντιγράφει ἀπὸ γαλλικὴ ἢ ρωσσικὴ δογματικὴ τὸ πιθανώτερο γραμμένη μὲ τὴν λογικὴ μέθοδο τοῦ Ἀκινάτου. Ὅταν χρησιμοποιοῦμε τὸν ὅρο καθαρὴ Ἐνέργεια δηλώνουμε ταυτόχρονα ὅτι ὅλη ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ ταυτίζεται μὲ τὴν Ἐνέργειά Του. Δηλώνουμε ἐπίσης ὅτι ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ πάντοτε χωρὶς ποτὲ νὰ ὑπάρχει μία παύση τῶν ἐνεργειῶν Του, ἀκριβῶς ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Ἀκινάτης.

Σ᾽ αὐτὸ ἐδῶ τὸ σημεῖο **μποροῦμε νὰ θέσουμε καὶ τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα στὸν Ἀκινάτη,** τὸν π. Σωφρόνιο καὶ σὲ σᾶς κύριε Περσυνάκη: Εἶναι σὲ θέση ὁποιαδήποτε "κτιστὰ πνεύματα" νὰ δοῦν τὸν Θεὸ "ὡς καθαρὸ δεδομένο"; Ἐπίσης ἂν δεχθοῦμε τὸν Θεὸ ὡς "ἀπολύτως πραγματοποιημένο Ὄν" δὲν σημαίνει αὐτό, κατ᾽ ἀνάγκην, ὅτι κάποια στιγμὴ μέσα στὴν Αἰωνιότητα ὁ Θεὸς "πραγματοποιήθηκε", δηλαδὴ μετεβλήθη ἀπὸ ἀπραγματοποίητο ὂν σὲ ἀπολύτως πραγματοποιημένο ὄν; Καὶ τέλος: Μπορεῖ νὰ "ὁρισθῆ" τὸ Θεῖον;

Ἀριστοτελικὴ καί Πατερικὴ λογική

Γιὰ τοὺς Πατέρες ὅμως δὲν τίθενται τέτοιες ἐρωτήσεις, γιατί χρησιμοποιοῦν μία ἄλλη λογική. Ἡ λογικὴ τῶν Πατέρων μᾶς λέει ὅτι μποροῦμε μὲν νὰ ἰσχυριστοῦμε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι καλός, ἀγαθός, δημιουργός... Ἀλλὰ τὸ κάλλος ἢ ἡ ἀγαθότης δὲν ἀνήκουν στὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι παντελῶς ἄγνωστη σέ μᾶς καὶ ἀμέθεκτη. Προέρχονται μὲν ἐκ τῆς οὐσίας, ἀλλὰ δὲν εἶναι οὐσία. Ἡ ἀγαθότης καὶ τὸ κάλλος ἀποτελοῦν Ἄκτιστες Ἐνέργειες τοῦ Ἀκτίστου Θεοῦ. Μποροῦμε νὰ δώσουμε ἕνα παράδειγμα καὶ νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Θεὸς δημιουργεῖ. Αὐτὴ ἡ δημιουργικότητα εἶναι Ἄκτιστη Ἐνέργεια. Στὴν θεολογικὴ γλώσσα λέμε ὅτι ὁ Θεὸς θεοποιεῖ τ

Σύστασις, Ἀξία καί Λειτουργία τοῦ Προσώπου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Οἱ εἰσηγήσεις αὐτὲς ὕστερα ἀπὸ ἐπίμονες παρακλήσεις τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων, τῆς ὁποίας ἦταν Πρόεδρος, ἐπέτρεψε ὁ μακαριστὸς Μᾶρκος Ὀρφανὸς τὴ δημοσίευσή τους στὸ περιοδικὸ τῆς ΠΕΘ **«Κοινωνία»** (Τὸ ἐπιχείρημά του γιὰ τὴν μὴ δημοσίευση ἦταν ὅτι στὶς εἰσηγήσεις αὐτὲς δὲν ὑπῆρχαν οἱ ὑποσέλιδες παραπομπὲς μὲ τὶς ἀπαραίτητες ὑποσημειώσεις).

Μὲ ἀφορμὴ τὴν δημοσίευση ἀρκετῶν ἐργασιῶν γιὰ τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο καὶ λόγω τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος πολλοὶ ἀναγνῶστες ἀνακάλεσαν στὴ μνήμη τους **τὰ περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρες** τοῦ Μακαριστοῦ Μάρκου Ὀρφανοῦ καὶ παρεκάλεσαν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ γίνει ἀναδημοσίευση αὐτῶν. Διότι εἶναι σχεδὸν πανθομολογούμενον ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὁ ἱστορικὸς ὑλισμός, ἡ ἀθεΐα καὶ ὁ ὑλικὸς εὐδαιμονισμὸς ἀπομειώνουν τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο. Ἐξάλλου ὁ ἀφελληνισμὸς καὶ ἡ παντοειδὴς ἀποχριστιανοποίηση τῆς κοινωνίας ὁδηγοῦν ἀφεύκτως στὸν μηδενισμὸ καὶ στὴ διάλυση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

Γιὰ τοὺς παραπάνω λόγους ἀναδημοσιεύεται ἡ θεώρηση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου κατὰ τὴν διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς γνώση, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀντίλογος στὶς διάφορες ἰδεοληψίες καὶ παρακμιακὲς θεωρίες.

* * *

Τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον, κατὰ τοὺς ἕλληνας πατέρας, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ ἀτομικῇ καὶ προσωπικῇ αὐτοῦ ὑπάρξει, ἡ ὁποία εἶναι ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς τοιαύτη ἀνεπανάληπτος καὶ ἐκφράζει τὴν ἰδιαιτερότητα καὶ ταυτότητα ἑκάστου ἀνθρώπου.

Τὸ πρόσωπον κατὰ ταῦτα δὲν εἶναι ἐπίθεμα τοῦ ὄντος, ἀλλ' αὐτὴ αὕτη ἡ ὑπόστασις τοῦ ὄντος. Δὲν εἶναι προσωπεῖον, ἀλλὰ τὸ καθ' ἑαυτὸ ἀνθρώπινον ὄν. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει πρόσωπον, ἀλλὰ εἶναι πρόσωπον. Συνίσταται δὲ τὸ πρόσωπον τοῦτο ἐκ τῆς κοινῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν προσωπικῶν ἰδιωμάτων, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν, διαφοροποιοῦν καὶ διακρίνουν τοὺς ὁμοφυεῖς ἀνθρώπους εἰς πρόσωπα.

Ὡς πρὸς τὴν σύστασιν τοῦ προσώπου ἡ πατερικὴ διδασκαλία εἶναι βιβλικὴ καὶ διάφορος τῆς φιλοσοφικῆς τοιαύτης. Ὁ ἄνθρωπος ὡς πρόσωπον δὲν εἶναι μόνον ἡ ψυχὴ ἢ ὁ νοῦς κατὰ τὴν πλατωνικὴν ἀντίληψιν, ἀλλὰ "νοῦς ἐνδεδυμένος προσφόρῳ καὶ πρεπούσῃ σαρκὶ" κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον. Τουτέστιν ψυχοσωματικὴ ὀντότης καὶ ἑνότης. Τοῦτο εἶχεν νωρίτερον ἐπισημάνει καὶ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ταυτίζων μάλιστα τοὺς Ὅρους "πρόσωπον" καὶ "ἄνθρωπος". Λέγει λοιπὸν ὁ Μ. Ἀθανάσιος: "οὕτως ἀμφότερα μέρη ἑνὸς προσώπου καὶ οὐ δύο... ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μέρη ἑνὸς προσώπου, οὐ δύο... δύο δὲ μέρη ἑνὸς προσώπου λέγοντες οὐ δύο πρόσωπα λέγουσιν" (PO 26, 1236AB).

Ἡ ἐκ τῶν δύο συστατικῶν σύστασις καὶ σύνθεσις τοῦ ἄνθρωπου ὡς προσώπου εἶναι καθολικὸν τῶν πατέρων δίδαγμα. Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ποιεῖται λόγον περὶ τῆς συνθέσεως τοῦ ἀνθρώπου "ἐκ διαφόρων, ἀλλ' οὐκ ἐξ ἐναντίων σώματός τε καὶ ψυχῆς". Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων ὑπενθυμίζει " ὅτι ἁπλοῦς καθέστηκας ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος συγκείμενος". Ἑνιαίαν ψυχοσωματικὴν ἑνότητα ἐκλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον καὶ ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Νύσσης θεωρῶν αὐτὸν "ἕνα ὄντα διὰ ψυχῆς καὶ σώματος συνεστηκότα". Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος ὑπογραμμίζει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι "χοῦς καὶ πνεῦμα, ζῷον ὁρατὸν καὶ ἀόρατον, πρόσκαιρον καὶ ἀθάνατον, ἐπίγειον καὶ οὐράνιον, μέσον μεγέθους καὶ ταπεινώσεως... πνεῦμα καὶ σάρκα". Διαπορεῖ δὲ πῶς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀνθρώπου "τὸ ἀθάνατον τῷ θνητῷ συνεκράθη».

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἐπισημαίνει ὅτι ὁ δημιουργὸς Θεὸς "ἐκ δύο οὐσιῶν συνεστήσατο- τὸν ἄνθρωπον- τὴν ἀσώματον οὐσίαν τῆς ψυχῆς συμπλέξας τῷ σώματι". Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς τέλος διδάσκει ὅτι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἑνοῦται πᾶσα ἡ κτίσις, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶναι "σύνδεσμος νοητῆς καὶ αἰσθητῆς κτίσεως".

Διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ σύνθετος καὶ ἀδιαίρετος προσωπικὴ μονὰς, ἡ ὁποία συνιστᾶ τὴν ταυτότητα τῶν ἑτεροουσιῶν, ἀλλὰ ὁμοϋποστάτων συστατικῶν τοῦ ἀνθρώπου, ἡ πατερικὴ σκέψις ὄχι μόνον πολλάκις χρησιμοποιεῖ συνωνύμως τοὺς Ὅρους ἄνθρωπος καὶ πρόσωπον, ἀλλὰ **θεωρεῖ καὶ τὸ ἔμβρυον ὡς ψυχοσωματικὸν** ὄν καὶ κατ' ἐπέκτασιν, ὡς ὕπαρξιν προσωπικήν. **Ἐντεῦθεν ἡ ἀποβολὴ καὶ ὁ διὰ τῆς ἐκτρώσεως θάνατος αὐτοῦ θεωρεῖται φόνος.**

Τόσον εἰς τὴν διδαχὴν τῶν ἀποστόλων ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βαρνάβᾳ ὁρίζεται, "οὐ φονεύσεις τέκνον ἐν φθορᾷ, οὐδὲ πάλιν γεννηθὲν ἀποκτενεῖς". Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ ὁ Ἀθηναγόρας παρατηρεῖ "τὰς τοῖς ἀμβλωθριδίοις χρωμένας-γυναῖκας- ἀνδροφονεῖν καὶ λόγον ὑφέξειν τῆς ἐξαμβλώσεως τῷ Θεῷ φαμεν".

Ὁ Μ. Βασίλειος ἀπορρίπτει πᾶσαν διάκρισιν μεταξὺ "ἐξεικονισμένου" καὶ "ἀνεξεικονίστου" ἐμβρύου, ὡς δῆθεν τοῦ μὲν πρώτου δηλοῦντος τὴν σύναψιν, συντετελεσμένην τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ ἐμβρύου, τοῦ δὲ δευτέρου ὡς μὴ συντελεσθείσης εἰσέτι. "Ἡ φθείρασα κατ' ἐπιτήδευσιν- ὁρίζει ὁ Μ. Βασίλειος- φόνου δίκην ὑπέχει· ἀκριβολογία δὲ ἐκμεμορφωμένου καὶ ἀνεικονίστου παρ' ἡμῖν οὐκ ἔστιν".

Αἱ χριστολογικαὶ ἔριδες παρέσχον εἰς τοὺς Πατέρας τὴν ἀφορμὴν νὰ ἐπαναλάβουν καὶ ὑπογραμμίσουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὡς ἀτομικὴ καὶ προσωπικὴ ὕπαρξις θεωρεῖται τοιοῦτος, **ἅμα τῇ συλλήψει,** ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἐνσαρκωθεὶς Θεὸς Λόγος, προσέλαβεν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐν ἀτόμῳ "ἐκ μήτρας", κατὰ τὸν Ἅγ. Κύριλλον Ἀλεξανδρείας **"Ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεως",** κατὰ τοὺς θεοφόρους πατέρας τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου**• "Ἐξ ἄκρας ὑπάρξεως"**, κατὰ τὸν Ἅγ. Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, ὅστις καὶ τονίζει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχε σάρκα ἔμψυχον, λογικὴν τε καὶ νοεράν, "ἐν ταῖς κατὰ μικρὸν προσθήκαις ἀπαρτιζομένου τοῦ σχήματος, ἀλλ' ὑφ' ἕν τελειωθέντος".

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία στοιχεῖ εἰς τὴν περὶ προσώπου διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων, ἀποδέχεται τὸ νήπιον ὡς πρόσωπον ὀντολογικῶς. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπιτρέπει τὴν συμμετοχὴν τῶν νηπίων εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος καὶ τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου ὡς προσώπου καὶ ψυχοσωματικῆς ὀντότητος καὶ ἑνότητος οἱ Πατέρες δὲν ὑποτιμοῦν, πολλῷ μᾶλλον δὲν περιφρονοῦν, οὐδένα ἄνθρωπον ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, σωματικῆς διαπλάσεως, χρώματος, φυλετικῆς καταγωγῆς καὶ διακρίσεως, κοινωνικῆς θέσεως, οἰκονομικῆς καταστάσεως καί, εὐλόγως, φύλου καὶ γένους. "Τῇ φύσει δοῦλος οὐδείς, ὑπογραμμίζει ὁ Μ. Βασίλειος,... ὥστε κἂν ὁ μὲν Δεσπότης ὁ δὲ οἰκέτης λέγηται, ἀλλ' οὖν πάντες... ὡς τοῦ πεπτωκότος ἡμᾶς ὁμόδουλοι".

Οὕτως ἐνῷ ἐν τῇ δύσει καὶ κατ' αὐτὸν ἔτι τὸν μεσαίωνα διερωτῶντο καὶ συνεζήτουν, ἐὰν καὶ κατὰ πόσον ἡ γυναίκα εἶναι λογικὴ ὕπαρξις, καὶ προσωπικὸν ὄν, οἱ ἕλληνες Πατέρες διευκρίνισαν, διὰ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, "οὐκ ἔχρῆν μόνον τὸν ἄνδρα εἰκόνα (Θεοῦ) λέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὴν γυναῖκα. Γυναικὸς γὰρ καὶ ἀνδρὸς εἷς ὁ τύπος καὶ ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ ὁμοιότης μία".

Εἰς ἄλλην δὲ εὐκαιρίαν τονίζει μετὰ τῆς γνωστῆς ρητορικῆς του δεινότητος: Δὲν περιφρονῶ κανένα πρόσωπον, διότι κάθε πρόσωπον εἶναι ἄξιον μεγάλης προσοχῆς ὡς πλάσμα τοῦ Θεοῦ. Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει ἂν εἶναι σκλάβος εὐτελής. Δὲν κοιτάζω τὴν κοινωνικὴν τάξιν , ἀλλὰ τὴν ἀρετήν. Δὲν τὸ ἀντικρύζω τὸ πρόσωπον ὡς κύριον ἢ δοῦλον, ἀλλὰ ὡς ἀνθρώπινον πρόσωπον. Δι' αὐτὸ ὁ ἥλιος λάμπει, ὁ ἀέρας πνέει, αἱ πηγαὶ ἀναβλύζουν, ἡ θάλασσα ἐκτείνεται ἀπέραντος. Ὁ Κύριός μου ἐσφαγιάσθη καὶ ἔχυσε τὸ αἷμα Του δι' αὐτό. Ποῖος εἶμαι ἐγὼ, διὰ νὰ τὸ περιφρονήσω; Πῶς θὰ συγχωρεθῶ γι' αὐτό;

Ἕνεκα τῆς ψυχοσωματικῆς του συστάσεως καὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι μόνος ὁ ἄνθρωπος προῆλθεν εἰς τὸ εἶναι δι' εἰδικῆς τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἐνεργείας, μόνος ὁ ἄνθρωπος ὡς πρόσωπον εἶναι ὅν "θεόπλαστον" καὶ «τιμιώτερον πάντων τῶν ὁρωμένων... τοῦ Θεοῦ κτισμάτων». Εἶναι ἡ κορωνὶς καὶ ὁ στέφανος τῆς ὅλης δημιουργίας. Βασιλεὺς ὑπὸ πάσης τῆς κτίσεως δορυφορούμενος. Τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὸν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον ἐγκατέστησεν ὁ Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ "οἷόν τινα κόσμον δεύτερον ἐν μικρῷ μέγαν... ἄγγελον ἄλλον,.... ἐπόπτην τῆς ὁρατῆς κτίσεως, μύστην τῆς νοουμένης, βασιλέα τῶν ἐπὶ γῆς, βασιλευόμενον ἄνωθεν".

Κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον ὁ ἄνθρωπος εἶναι "διπλοῦς κόσμος, καὶ τῶν ἄνω τὸ συγγενὲς ἔχων τὴν ψυχήν, καὶ τῶν κάτω τὸ σῶμα, σύνδεσμός τις καὶ γέφυρα ὧν ἀμφοτέρων". Δὲν διστάζει δὲ νὰ χαρακτηρίση τοῦτον ὡς "μικρόθεον", "μικρὸν μόνον ὑπολειπόμενον τῶν συγγενῶν ἀγγέλων", λόγω τῆς συναφείας αὐτοῦ πρὸς τὸ γεῶδες σῶμα.

Ἄλλοι Πατέρες καὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι καταφεύγουν εἰς τὸ ἑβραϊκὸν κείμενον ἰσχυρίζονται ὅτι κατὰ τὸ Ψαλμ.(8,5) ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἠλαττωμένος βραχὺ τι τῶν ἀγγέλων, ἀλλὰ τοῦ δημιουργήσαντος αὐτὸν Θεοῦ.

Ἡ ὑπεροχὴ καὶ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ἔγκειται κατὰ τοὺς Πατέρας εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι οὗτος ἐδημιουργήθη "κατ' εἰκόνα" καὶ "καθ' ὁμοίωσιν" τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ μὲν "κατ' εἰκόνα" ἀναφέρεται εἰς τὸ αὐτεξούσιον, τὸ λογικόν, τὸ ἀρχικόν, τὸ ἡγεμονικὸν ἀλλὰ καὶ τὴν καθόλου φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ σώματος, κατὰ τὸν ἅγ. Γρηγόριον τὸν Νύσσης καὶ τὸν ἅγ. Εἰρηναῖον. Τὸ δὲ "καθ' ὁμοίωσιν" εἰς τὴν δυνατότητα αὐτοῦ νὰ ὁμοιωθῇ χάριτι πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ προσπαθείας καὶ συμβολῆς.

Ἐντεῦθεν κατὰ τὸν συγγραφέα τοῦ ἔργου "περὶ κατασκευῆς ἀνθρώπου", τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται εἰς τὸν Μ. Βασίλειον, ἀνήκει ὅμως κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὸν Ἅγ. Γρηγόριον Νύσσης, τὸ μὲν κατ' εἰκόνα "φύσει δέδοται ἡμῖν καὶ ἀμετάβλητον ἐξ ἀρχῆς καὶ εἰς τὸ τέλος συμπάρεστι, τὸ δὲ καθ' ὁμοίωσιν ἐκ προαιρέσεως καὶ οἴκοθεν κατορθοῦμεν ὕστερον.... ἐκ τῶν ἔργων.... τῶν περὶ τὰ καλὰ πόνων" καὶ "διὰ τῆς οἰκείας σπουδῆς ἐκ τοῦ χρηστότητα ἀναλαβεῖν".

Εἶναι κοινὸς τόπος εἰς τοὺς Πατέρας ἡ ἰδέα ὅτι τὸ κατ' εἰκόνα εἶναι τὸ καθ' ὁμοίωσιν δυνάμει καὶ τὸ καθ' ὁμοίωσιν εἶναι τὸ κατ' εἰκόνα ἐνεργείᾳ. "Δυνάμει μὲν (τὸ καθ' ὁμοίωσιν) εἶναι τὸ κατ' εἰκόνα, ἐνεργείᾳ δὲ τὸ καὶ ἀντιποιηθῆναι τῆς ἀρετῆς καὶ πράξει κατορθῶσαι τὸ καλόν, καὶ οὕτως ἐλθεῖν διὰ τῆς ἀρίστης πολιτείας εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ".

" Τὸ μὲν" κατ' εἰκόνα "τῇ κτίσει ἔχομεν καὶ ἐν τῇ πρώτῃ κατασκευῇ συνυπάρχει ἡμῖν". Τὸ δὲ καθ' ὁμοίωσιν ὅμως "ἐκ προαιρέσεως κατορθοῦμεν", τονίζει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης.

Τὴν πατερικὴν αὐτὴν διδασκαλίαν ἀναπτύσσει διὰ μακρῶν ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής, ὅστις ἐπεξηγῶν ἀνθρωπολογικῶς τὴν ὑφισταμένην μεταξὺ εἰκόνος καὶ ὁμοιώσεως σχέσιν παρατηρεῖ. Εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις εἶναι ἀλληλένδετα, ὥστε ἡ εἰκὼν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς δυνάμει ὁμοίωσις καὶ ἡ ὁμοίωσις ὡς ἐν ἐνεργείᾳ εἰκών. ἡ εἰκὼν ὅμως ἀνήκει εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἑνώσεως, ἐνῷ ἡ ὁμοίωσις εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ὑποστάσεως ἤ τοῦ προσώπου.

Ἡ ἔννοια τοῦ "κατ' εἰκόνα" ἀναφέρεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει φύσει τὸ "ὄν" καὶ τὸ "ἀεὶ ὄν", ἀτελευτήτως μὲν ὄχι ὅμως καὶ ἀνάρχως.

Ἡ εἰκὼν ὡς κατηγορία τῆς φύσεως ὑφίσταται εἰς τὸ διάστημα μεταξύ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ ἀεὶ εἶναι. Ἡ ὁμοίωσις ὅμως ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ προσώπου, διότι ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ σοφία ἀποτελοῦν στοιχεῖα τῆς ὁμοιώσεως πρὸς τὸν Θεόν. Ταῦτα δὲ ἐπιτυγχάνουν, κατὰ χάριν, ὄχι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ οἱ ἀγαθοί, καὶ σοφοὶ μόνον.

Οὔτε ἡ σοφία οὔτε ἡ ἀγαθότης παρέχονται εἰς τὸν ἄνθρωπον φύσει αὐτομάτως, ἅμα τῇ γεννήσει αὐτοῦ, ἀλλὰ κατακτῶνται διὰ τῆς θελήσεως καὶ τοῦ συνεχοῦς ἀγῶνος τοῦ ἀνθρώπου, ὡς προσώπου. Τὸ πρόσωπον κατὰ τὸν ἅγιον Μάξιμον δὲν εἶναι ἠθικῶς τετελεσμένον ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ διαμορφοῦται διὰ σκληροῦ ἀγῶνος ἀποσκοποῦντος εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς φύσεως ἤ μᾶλλον τὴν ὑπέρβασιν αὐτῆς.

"Τέσσαρα τῶν θείων ἰδιωμάτων- γράφει ὁ ἅγ. Μάξιμος- συνεκτικὰ καὶ φρουρητικὰ καὶ διασωστικὰ τῶν ὄντων δι' ἄκραν ἀγαθότητα ἐκοινοποίησεν ὁ προαγαγὼν εἰς τὸ εἶναι τὴν λογικὴν καὶ νοεράν οὐσίαν: τὸ ὄν, τὸ ἀεὶ ὄν, τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν σοφίαν. Τούτων τὰ μὲν δύο τῇ οὐσίᾳ παρέσχε, τὰ δὲ δύο τῇ γνωμικῇ ἐπιτηδειότητι, τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν σοφίαν. Διὰ ταῦτα καὶ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ λέγεται γεγενῆσθαι. Καὶ κατ' εἰκόνα μὲν ὡς ὄντος καὶ ὡς ἀεὶ ὄν ἀεὶ ὄντος... καθ'ὁμοίωσιν δὲ ὡς ἀγαθὸς ἀγαθοῦ καὶ ὡς σοφὸς σοφοῦ, τοῦ κατὰ φύσιν ὁ κατὰ χάριν. Καὶ κατ' εἰκόνα μὲν πᾶσα φύσις λογική ἐστι τοῦ Θεοῦ· καθ' ὁμοίωσιν δὲ μόνοι οἱ ἀγαθοὶ καὶ σοφοί".

Αὐτὴν τὴν πορείαν ἐκ τοῦ "κατ' εἰκόνα" πρὸς τὸ "καθ' ὁμοίωσιν" ὤφειλον νὰ ἀκολουθήσουν καὶ οἱ πρωτόπλαστοι ἐν τῷ παραδείσῳ, διότι ναὶ μὲν ἡ κατάστασις αὐτῶν ἦτο εὐλογημένη καὶ μακαρία, δὲν ἦτο ὅμως τελεία ἐν ἀπολύτῳ ἀλλὰ ἐν σχετικῇ ἐννοίᾳ. Ὡς τοιαύτη δὲ ἦτο ἐπιδεκτικὴ μείζονος ἀναπτύξεως καὶ προόδου. Οἱ πρωτόπλαστοι ἐν τῷ παραδείσῳ ὤφειλον, ἐλευθέρως βεβαίως, διὰ τῆς προσωπικῆς αὐτῶν βουλῆς καὶ ἐνεργείας, ἀλλὰ καὶ τῆς θείας χάριτος νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἠθικὴν τελείωσιν αὐτῶν, ὥστε νὰ καταστοῦν ὄχι μόνον ὀντολογικῶς ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς πρόσωπα.

Διὰ τῆς προκοπῆς ταύτης τελειούμενος ὁ ἄνθρωπος θὰ ἀνήγετο κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον "πρὸς τὴν τῶν ἀγγέλων ἀξίαν". Δὲν θὰ εἶχεν "ὕψος ἐπίπλαστον, ἀλλ' ἀληθινόν, δυνάμει Θεοῦ μεγαλυνόμενος, σοφίᾳ θείᾳ φαιδρυνόμενος αἰωνίᾳ ζωῇ καὶ τοῖς ἀγαθοῖς φαιδρυνόμενος". Θὰ ἀπέκτα δηλαδὴ καὶ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ ὁ ἅγιος Μάξιμος καὶ τὰ ὁποῖα συνιστοῦν σὺν τοῖς ἄλλοις τὸ καθ' "ὁμοίωσιν".

Ἔκκλησις διὰ ἑνότητα - Συγκρότησις κοινοῦ μετώπου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γιον Πνεῦμα, ὅμως εἶναι αἰσθητὴ ἡ ἔλλειψις ἑνότητος.

Θλίβεται κάθε ἀγωνιζόμενος Ὀρθόδοξος βλέπων ἔριδας, ἀλληλοκατηγορίας, ἀσυνεννοησίαν, ψῦξιν τῶν καρδιῶν καὶ πόλωσιν νοοτροπιῶν. Προειδοποιεῖ ἤδη ὅλους ὁ Ἀπ. Παῦλος διὰ τὴν τροπὴν ποὺ θὰ ἔχῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις «εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε» (Γαλ. 5,15). Ὡστόσο γράφονται –κυρίως εἰς τὰ ἱστολόγια- πλήθη ἐπὶ πλήθων σχολίων, τὰ ὁποῖα δὲν τιμοῦν κανένα, οὔτε τοὺς συντάκτας των οὔτε ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους ἀπευθύνονται. Ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου βεβαίως εἶναι μέγιστον ἀγαθόν, ὅμως κάθε συζήτησις διὰ σοβαρὰ ζητήματα ἀπαιτεῖ κεφάλαιον, ἀποθεματικόν, καταπίστευμα καὶ ὄχι ἁπλῶς κατάθεσιν σκέψεων, πολλάκις μάλιστα χωρὶς νὰ ἔχουν διέλθει πρωτίστως ἀπὸ τὴν «κρησάρα» τοῦ ἀμειλίκτου ἐρωτήματος: θὰ ὠφελήσω ἢ θὰ βλάψω; Ὀφείλομεν νὰ ἐνθυμούμεθα πάντοτε πὼς τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλοι σήμερα ἔχουν τὴν ἐλευθερίαν νὰ γράφουν δὲν σημαίνει ὅτι ὁ,τιδήποτε γράφεται εἶναι ταυτοχρόνως ἀπηλλαγμένον ἀπὸ προσωπικὰς ἰδεοληψίας ἢ ἀνεπηρέαστον ἀπὸ ὁποιανδήποτε ἐμπάθειαν. Ἄραγε ἐλησμονήθη ἡ προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν «ἀνεχόμενοι ἀλλήλων καὶ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, ἐὰν τις πρὸς τινα ἔχῃ μομφὴν» (Κολ. 3,13);

Ἀπὸ τὴν ἄλλην βεβαίως δὲν ὑποστηρίζομεν ὅτι πρέπει νὰ γράφουν μόνον κάποιοι «ἐπαΐοντες». Τὰ ζητήματα πίστεως εἶναι ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν ὅλους καὶ ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ ἀναδείξῃ σοφωτέρους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἴσως κάποιοι καταφρονοῦν. Ἡ ποίμνη εἶναι τοῦ Κυρίου καὶ ὄχι τοῦ τάδε ἢ τοῦ δεῖνα, ὥστε νὰ ἀκολουθῇ κανεὶς ἀκρίτως κάποιον ἢ κάποιους καὶ αὐτὸ ἰσχύει δι' ὅλους. Δυστυχῶς ὅμως παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον ὅλοι νὰ ἔχουν ἀνακηρύξει -σιωπηρῶς- ἑαυτοὺς ὡς αὐθεντίας! Προάγεται ὁ ἀγὼν τοιουτοτρόπως; Ὄχι. Ἀντιθέτως πλήττεται ἡ ἑνότης, διότι αὐτὴ στηρίζεται καὶ ἐνισχύεται, ὅταν καθένας ἀντιληφθῇ ὅτι ἔχει κληθῆ εἰς ἀλληλοσυπληρωματικὸν ἔργον. Ὁ ἕνας ἐκ τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀπ. Παῦλος μᾶς διδάσκει: «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ, ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ…Ἑνὶ δὲ ἑκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4,1.2.7).

Δὲν ἐγράψαμεν αὐτὰ ὅμως, διὰ νὰ ἀσκήσωμεν κριτικήν, ἀλλὰ κυρίως διὰ νὰ παροτρύνωμεν εἰς ἑνότητα. Ἔχομεν χρέος ὅλοι νὰ κατανοήσωμεν ὅτι δι' ὅλα αὐτὰ δὲν εὐθύνεται οὔτε ὁ οἰκουμενισμός οὔτε οἱ αἱρετικοί οὔτε οἱ Πατριάρχαι οὔτε οἱ Ἀρχιεπίσκοποι οὔτε ἡ «Ἱεροσύναξις» τῆς Κρήτης. Τὸ οὐσιαστικὸν ἐρώτημα ὅμως δὲν εἶναι τὸ «Τὶς πταίει;», τὸ ὁποῖον θὰ ὁδηγήσῃ εἰς νέον κύκλον ἀντιπαραθέσεων, ἀλλὰ τὸ ὅτι ἰσχύει δι' ὅλους τούς ἀγωνιστάς ἐκεῖνον τὸ Παύλειον, τὸ ὁποῖον ἀπευθύνομεν συνήθως πρὸς τοὺς οἰκουμενιστάς «οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν, εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε» (Α΄ Κορ. 8,12). Πῶς ὅμως θὰ ἀπομακρυνθῇ καὶ θὰ ἀποφευχθῇ καὶ εἰς τὸ μέλλον αὐτὸς ὁ πειρασμός;

Ὁ συντονισμὸς ἑνὸς ἀγῶνος ἀπαιτεῖ ἕνα ὄργανον. Ἡ χάραξις πορείας ἀπαιτεῖ διάλογον. Ἂν ἀπουσιάζῃ τὸ πρῶτον τότε ἀναλαμβάνουν ὅλοι ρόλον ἐλευθέρων σκοπευτῶν χωρὶς ὅμως ἰσχύν. Ἂν ἀπουσιάζῃ τὸ δεύτερον τότε δὲν ὑπάρχει χάραξις ὀρθῆς πορείας. Ὁ Θεὸς παρεχώρησε νὰ ὑπάρχῃ ὁ Ο.Τ., διὰ νὰ ὑπηρετηθῇ ὁ ἀγών, ἱκανοποιῶν καὶ τὰς δύο παραμέτρους. Παραλλήλως ἀποτελεῖ τόπον, διὰ νὰ πλησιάζουν αἱ καρδίαι καὶ νὰ ὑποχωροῦν αἱ φιλοδοξίαι καθὼς δὲν δεσπόζει τὸ προσωπικὸν ὄνομα κάποιου, ἀλλὰ τίθεται εἰς τὴν κεφαλίδα ἐκεῖνο τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», τὸ ὁποῖον συσπειρώνει ὅλους ὡς ἰσότιμους συνεργάτας, ὥστε ὁ καθένας νὰ προσφέρῃ ἀναλόγως μὲ τὸ τάλαντον ποὺ τοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεός. Ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ δὲν ἔχει τεθῆ εἰς τὸν Ο.Τ. μόνον διὰ εὐλογίαν, οὔτε ὅμως καὶ διὰ νὰ ὑποβάλῃ τὴν ἰδέαν τῆς ἀτομικῆς προσπαθείας, ἀλλὰ «ἵνα πάντες οἱ ζηλωταὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἔχωμέν σε ἄγκυραν καὶ καταφυγὴν καὶ προσφύγιον… ὁ πρῶτος ἔστω τοῖς ἄλλοις ὁδός, καὶ ὁ τελευταῖος σφραγὶς ἀθλήσεως» (Ἐπιστ. Ἅγ. Μάρκου πρὸς τὸν Οἰκ. Πατριάρχην). Ὡς εἶναι αὐτονόητον, κάθε ἀγωνιστὴς δύναται νὰ πράξῃ κατὰ συνείδησιν καὶ νὰ ἐπιλέξῃ ἄλλην ὁδόν, ἀρκεῖ ὅμως αὐτὴ νὰ ὁδηγῇ ὄντως εἰς τὴν «πεντηκοστήν», τὴν Παρακλητικὴν συνάθροισιν, ἡ ὁποία προϋποθέτει τὴν εἰς

Ἀπό ἀρχιδολοφόνος... δημοκράταρος

Γράφει ὁ ***κ. Χαράλαμπος Μηνάογλου***

Αὐτὸ ποὺ ζοῦμε τὶς τελευταῖες ὧρες νομίζω ὅτι εἶναι ἴσως ἡ πλέον βίαιη προπαγανδιστικὴ ἐπιχείρηση σὲ παγκόσμια κλίμακα, ποὺ ἔχει λάβει ποτὲ χώρα. Λόγω τῆς ἐπικράτησης Ἐρντογάν καὶ μὲ σκοπὸ νὰ κατηγορηθεῖ ὡς δικτάτορας ὁ σημερινὸς πρόεδρος τῆς Τουρκίας ἔχει ἐξαπολυθεῖ ἕνα ἀπίστευτο κῦμα ἀγιοποίησης τοῦ Κεμὰλ καὶ τῆς Κεμαλικῆς Τουρκίας. Δὲν ἔχει σημασία ἂν καὶ κατὰ πόσο ὁ Ἐρντογάν εἶναι καὶ αὐτὸς ἄλλου τύπου δικτάτορας, καθὼς ὅπως τὸ ἔχουμε πεῖ πολλὲς φορὲς εἴτε κεμαλικοὶ εἴτε ἰσλαμιστὲς τὸ ἴδιο πρᾶγμα εἶναι γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνισμό. Αὐτὸ ποὺ ἔχει σημασία εἶναι τὸ ἀφήγημα τῆς καλῆς καὶ δημοκρατικῆς Τουρκίας ποὺ ἦρθε νὰ ἀνατρέψει ὁ Ἐρντογάν!!! Δημοκρατία στὴν Τουρκία, γιὰ νὰ μὴ τρελλαθοῦμε, οὔτε εἶχαν ποτὲ οὔτε διανοήθηκαν νὰ ἐφαρμόσουν. Μία στυγνὴ στρατοκρατία ποὺ ἐπέβαλε ὁ μισέλληνας καὶ μισάνθρωπος Κεμὰλ εἶχαν καὶ αὐτὴ ἀνατρέπει μὲ μία ἄλλου τύπου ἀπολυταρχία ὁ Ἐρντογάν. Εἶναι ἀπίστευτο σὲ πόσο ἡλιθίους νομίζουν ὅτι ἀπευθύνονται, ὅταν βλέπει κανεὶς γελοιογραφίες καὶ στὰ ἑλληνικά τοῦ τύπου "Ἀπὸ τὸν Ἀτατοὺρκ στὸν Δικτατούρκ". Δηλαδὴ λοβοτομημένοι Ἕλληνες, ἐπειδὴ αὐτὸ συμφέρει σήμερα τὴν παγκοσμιοποιητικὴ πολιτική, ὁ Κεμὰλ πρέπει νὰ μάθετε ὅτι δὲν ἦταν δικτάτορας, ἀλλὰ τέτοιος εἶναι μόνο ὁ κακὸς Ἐρντογάν. Καὶ οἱ πρόγονοί σας καὶ οἱ ἀκόμη περισσότεροι Ἀρμένιοι καὶ ὅλες οἱ ὑπόλοιπες λαότητες τῆς Ἀνατολίας ποὺ ἐξαφάνισε, δὲν ἦταν κάτι σπουδαῖο. Τρέξτε νὰ διαμαρτυρηθεῖτε γιὰ τὸν δικτάτορα Ἐρντογάν... Ὁ μεγαλύτερος σφαγέας τῆς παγκόσμιας ἱστορίας εἶναι δημοκράτης καὶ τὸ καθεστὼς του τὸ ἀνέτρεψε ὁ Ἐρντογάν: τὰ λευκὰ κελλιά, ἡ δίωξη τῆς κουρδικῆς γλώσσας, ἡ ἄρνηση τῶν γενοκτονιῶν, ἡ καταπάτηση τῶν δυτικῆς προελεύσεως ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἡ παράνομη εἰσβολὴ καὶ κατοχὴ στὴν Κύπρο, ἡ δήμευση τῶν περιουσιῶν τῶν Ἑλλήνων τῆς Πόλης καὶ ἡ ἄρνηση ἀποζημίωσής τους γιὰ αὐτὲς παρὰ τὶς δικαστικὲς ἀποφάσεις καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ ποὺ βρῆκε ὁ Ἐρντογάν ἦταν δημοκρατία; Τὸ ὅτι τὴν κήρυξη πολέμου τὴν ἀποφάσιζε ἕνα μεικτὸ συμβούλιο πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν, στὸ ὁποῖο ὅμως πλειοψηφία δὲν εἶχαν οἱ ἐκλεγμένοι πολιτικοὶ ἀλλὰ οἱ στρατιωτικοὶ ἦταν δημοκρατία; Ὁ Κεμάλ, ὁ ὁποῖος ἀναλογικὰ μὲ τὴν στρατιωτικὴ ἰσχὺ τῆς Τουρκίας σὲ σχέση μὲ αὐτὴν τῆς Γερμανίας καὶ τῆς ΕΣΣΔ, ὑπῆρξε ἀποτελεσματικότερος δολοφόνος ἀπὸ ὅ,τι ὁ Χίτλερ καὶ ὁ Στάλιν ἦταν δημοκράτης; Ἀπὸ ἀρχιδολοφόνος... δημοκράταρος, ἕνα δημοψήφισμα δρόμος! Σκεφθεῖτε γιατί χανόμαστε...

Πολιτικὴ ἐκμετάλλευσις τῆς... Ἁγίας Ἑλένης;

Ἐνῶ ὁ Σεβ. Φαναρίου διεβεβαίωνεν ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξουν μεγάλαι «φιέσται», ὡς καδίσταται γνωστὸν θὰ συγκεντρωθῇ ὅλος ὁ πολιτικὸς κόσμος κατὰ τὴν ἔλευσιν τῶν ἀμφισβητουμένων λειψάνων (καὶ ὄχι σκηνώματος) τῆς Ἁγίας Ἑλένης, ὁ ὁποῖος δὲν χάνει εὐκαιρίαν, διὰ νὰ ἐξαπατᾶ τὸν λαὸν ὅτι σέβεται τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφοῦ πρῶτα ψηφίζει σύμφωνα συμβιώσεως... Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Real News» τῆς 15ης Ἀπριλίου 2017:

«Συνάντηση... κορυφῆς πληροφορούμαστε ὅτι ὀργανώνει γιὰ τὸ βράδυ τῆς 14ης Μαΐου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος μὲ ἀφορμὴ τὴν ὑποδοχὴ στὴ Χώρα μας μὲ τιμὲς ἀρχηγοῦ κράτους τοῦ σκηνώματος τῆς Ἁγίας Ἑλένης. Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Προκόπης Παυλόπουλος ποὺ θὰ εἶναι παρὼν στὴν ὑποδοχὴ τοῦ σκηνώματος, ἔχει ἤδη ἀποδεχθεῖ τὴν πρόταση τοῦ κ. Ἱερώνυμου γιὰ δεῖπνο μὲ τὴν πολιτικὴ ἡγεσία τῆς Χώρας. Οἱ προσκλήσεις πρὸς τὸν πρωθυπουργό, συγκεκριμένους ὑπουργοὺς καὶ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν κομμάτων ἔχουν ἤδη σταλεῖ ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν ἀναμένονται οἱ ἀπαντήσεις. Τὸ ἐνδιαφέρον ἐπικεντρώνεται στὸ τί θὰ πράξουν ὁ Ἀλέξης Τσίπρας καὶ ὁ Κυριάκος Μητσοτάκης καθὼς ἐὰν συμμετάσχουν καὶ οἱ δύο στὸ δεῖπνο, θὰ μιλοῦμε οὐσιαστικὰ γιὰ μία ἰδιότυπη «σύνοδο ἀρχηγῶν». Δεδομένη θεωρεῖται ἡ θετικὴ ἀπάντηση τοῦ προέδρου τῶν ΑΝΕΛ καὶ ὑπουργοῦ Ἄμυνας Πάνου Καμμένου, τῆς Φώφης Γεννηματᾶ καὶ τοῦ Βασίλη Λεβέντη, ἐνῶ ἄγνωστο εἶναι τί θὰ πράξει ὁ Δημήτρης Κουτσούμπας ποὺ ἔχει μία «ἀλλεργία» στὶς συναθροίσεις μὲ τοὺς ἄλλους ἀρχηγούς. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐκτιμᾶ ἰδιαίτερα τὸν γ.γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ. Πρόσκληση δὲν ἐστάλη, πάντως στὸν γραμματέα τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς Νίκο Μιχαλολιάκο, ἐνῶ ἀπὸ ὑπουργοὺς ἔχουν προσκληθεῖ ὁ Κώστας Γαβρόγλου, ἡ Λυδία Κονιόρδου καὶ ὁ Γιάννης Ἀμανατίδης. ΥΓ.: Ὄχι, ὁ Νίκος Φίλης καὶ ὁ Μάκης Μπαλαοῦρος δὲν ἔλαβαν πρόσκληση».

Σεβ. Ἁγίου Ὄρους: Ἀλιβάνιστοι ὅσοι ἀμφισβητοῦν τὸ Ἅγιον Φῶς

Πρὸς τὴν σωστὴν κατεύθυνσιν ἀλλὰ ἀπάδουσαν πρὸς Ἱεράρχην ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ Σεβ. Ἁγίου Ὄρους πρὸς τοὺς βουλευτάς, ποὺ ἠμφισβήτησαν τὸ Ἅγιον Φῶς. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα 24wro.com.gr τῆς 20ης Ἀπριλίου 2017:

«Σκληρὴ ἀπάντηση στοὺς βουλευτὲς τοῦ ΣΥΡΙΖΑ ποὺ προκάλεσαν τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα τῶν Χριστιανῶν τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα ἀμφισβητώντας τὸ Ἅγιο Φῶς, ἔστειλε ὁ Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου Θεόκλητος. Ὁ σεπτὸς Μητροπολίτης ἀπὸ ἄμβωνος τὰ εἶπε "ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια" στοὺς βουλευτὲς τοῦ ΣΥΡΙΖΑ καὶ δὲν δίστασε νὰ στείλει τὸ δικό του μήνυμα ὄχι μόνο στὸν πρωθυπουργὸ Ἀλέξη Τσίπρα ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους ὅσοι προκαλέσουν τοὺς Χριστιανοὺς τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα ἢ τὰ Χριστούγεννα: «Ἄλλη φορά ἐὰν τολμήσουν Μεγάλη Ἑβδομάδα ἢ Χριστούγεννα καὶ ἀρχίσουν τὶς κουτάλες καὶ τὰ πολιτικὰ τερτίπια θὰ πάρουν ἀπάντηση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἡ ἀπάντηση ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἁπλὴ, γιατί στοιχίζει στὰ ψηφαλάκια. Δι' εὐχῶν...», εἶπε ὁ Ἱεράρχης. Ὁ Μητροπολίτης εἶπε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ κηρύγματός του ὅτι θὰ δώσει ἀπάντηση σὲ ὁρισμένους βουλευτὲς ποὺ «ἔχουν χάσει τὰ μυαλά τους» καὶ ἐμφανίζονται ὡς «ἀνόητες πριμαντόνες» τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα καὶ τὰ Χριστούγεννα. «Δύο τρεῖς βουλευτὲς μᾶς εἶπαν κομψευάμενοι, (δὲν κοιτάζουν τὸ πρόσωπό τους στὴν τηλεόραση) ὅτι τὸ Ἅγιο Φῶς εἶναι νεοπαγανιστικὸ φαινόμενο. Γιὰ στάσου ἐσὺ κόπτεσαι ὑπὲρ τοῦ Δωδεκαθέου ποὺ εἶναι παγανισμὸς καὶ ἐμένα τὸ λές; Ἀλιβάνιστοι ἄνθρωποι. Ὅταν βγαίνουν στὴν τηλεόραση καὶ λένε βλακεῖες, γυρίζουν στὰ μοῦτρα τους. Ἀλιβάνιστοι».

«Γύρισαν τὴν πλάτη» εἰς τοὺς ἀθέους

Ἡ πρόκλησις τοῦ σωματείου τῶν ἀθέων νὰ συγκεντρωθοῦν διὰ τὸν ἐπονομαζόμενον σκωπτικῶς «φανερὸν δεῖπνον» δὲν εἶχε καμίαν ἀνταπόκρισιν. Ἂς τὸ λάβῃ ὑπ' ὄψιν της ἡ ὁμὰς ἐκείνη τῶν συνταγματολόγων, ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ ἀπάλειψιν ἐκ τοῦ Συντάγματος τῶν ἄρθρων περὶ θρησκείας. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα pentapostagma.gr τῆς 14ης Ἀπριλίου 2017:

«Ἀποτυχημένο ἀποδείχθηκε το κάλεσμα κρεατοφαγίας τῆς «ἕνωσης ἄθεων» ἀνήμερα τὴν Μ. Παρασκευή, ποὺ σκοπὸ εἶχε νὰ διχάσει τὴν κοινωνία χωρίζοντάς την σὲ στρατόπεδα χριστιανῶν καὶ ἄθεων. Δεκαπέντε πολίτες ὅλοι κι ὅλοι ποὺ δηλώνουν ἄθεοι συγκεντρώθηκαν τὸ ἀπόγευμα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς στὴν πλατεῖα Ἀριστοτέλους στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ τὴν ἐκδήλωση κρεατοφαγίας. Σὲ δηλώσεις τους μεταξὺ ἄλλων τόνισαν ὅτι δὲν θέλουν νὰ τοὺς κοιτᾶνε μὲ μισὸ μάτι στὸ γραφεῖο, ἐὰν φᾶνε ἕνα σάντουιτς μὲ ζαμπὸν καὶ ὅτι βαρέθηκαν νὰ βλέπουν τὶς ἴδιες ταινίες γιὰ τὴ σταύρωση κάθε χρόνο στὴν τηλεόραση. Τὰ 15 ἄτομα κατευθύνθηκαν σὲ ταβέρνα τῆς πλατείας Ἄθωνος, γιὰ νὰ δειπνήσουν».

Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος εἰς τὴν Αἴγυπτον μὲ τὸν Πάπαν

Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ὅπως ἀνακοινώθηκε στόν ἰταλικό τύπο, θά μεταβῆ στήν Αἴγυπτο 28 καί 29 Ἀπριλίου, μετά ἀπό πρόσκληση τοῦ μεγάλου Ἰμάμη τοῦ τεμένους τοῦ Καΐρου, Al Azhar. Καί μάλιστα, ὅπως ἀναφέρθηκε, ἡ ἐπίσκεψή του συμπίπτει μέ τήν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα τήν ἴδια χρονική περίοδο. Χαρακτηριστικό ἦταν τό σχόλιο τοῦ δημοσιεύματος τό ὁποῖο ἀναφερόταν στόν Πατριάρχη καί μεταξύ τῶν ἄλλων σημειώνει «μία παρουσία σημαντική, πού ἑνώνει τούς χριστιανούς καί ἡ μαρτυρία τους γιά ἑνότητα εἶναι ἕνα σημάδι γιά τήν εἰρήνη μέσα στόν κόσμο, σέ μία χρονική στιγμή δύσκολη, ὅπου φυσοῦν ἄνεμοι πολέμου. Ὁ Πάπας καί ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως θά παραβρίσκωνται κοντά στόν Πατριάρχη τῆς Κοπτικῆς ἐκκλησίας Tawadros, τοῦ ὁποίου ἡ κοινότητα κτυπήθηκε καί τραυματίσθηκε θανάσιμα ἀπό τίς ἐπιθέσεις τῶν φονταμενταλιστῶν». Νά σημειώσουμε ὅτι τόσο ὁ Πατριάρχης ὅσο καὶ ὁ Πάπας θά παραβρεθοῦν σέ Διεθνῆ Διάσκεψη προσκεκλημένοι ἀπό τόν μεγάλο Ἰμάμη, μέ θέμα τήν Εἰρήνη, κατά τήν παραμονή τους στό Κάϊρο.

Ἔτσι παρατηροῦμε ὅτι σέ ἕνα διεθνές οἰκονομικό σύστημα μέ ἐλεύθερη ροή ἀγαθῶν καί κεφαλαίων, τό ὁποῖο ἔχει καταστεῖ παγκόσμιο καί προσπαθεῖ νά διασπάση τίς πολιτικές δομές τῶν κρατῶν, ὥστε νά ὁδηγηθοῦμε καί σέ ἕνα παγκοσμιοποιημένο διεθνές πολιτικό σύστημα, χωρίς ἐθνικά κράτη καί σύνορα, οἱ θρησκευτικοί ἡγέτες ὑποταγμένοι σὲ αὐτὸ δέν χάνουν εὐκαιρία νά συνευρίσκωνται, δῆθεν στό ὄνομα τῆς ἐλευθερίας, τῆς εἰρήνης καί τῆς συνύπαρξης. Μέ μοναδικό σκοπό τήν ἄμβλυνση τῶν διαφορῶν πού τούς χωρίζουν, ὥστε οἱ πιστοί ὅλων τῶν θρησκειῶν σταδιακά νά ἀπολέσουν τά δικά τους δόγματα καί ἀξίες καί νὰ διαμορφώσουν καὶ νὰ ἀποκτήσουν μία δεύτερη θρησκεία καί κουλτούρα, ἑνιαία καί παγκόσμια.

Μέ κύριο θρησκευτικό ἐκφραστή ὅλης αὐτῆς τῆς προσπάθειας τόν Πάπα τῆς Ρώμης καί ἀκολουθούμενο ἀπό τόν Πάπα τῆς Ἀνατολῆς, τόν κ. Βαρθολομαῖο. Πρόσφατα σέ συνέντευξη τοῦ λατίνου πατριάρχη τῶν Κοπτῶν τῆς Αἰγύπτου σέ ἐρώτηση τοῦ δημοσιογράφου τί σημαίνει ἡ οἰκουμενική συνάντηση τῶν τριῶν θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν σέ μία χρονική στιγμή πού ἡ Αἴγυπτος ἀλλά καί ὅλος ὁ κόσμος δοκιμάζεται ἀπό τόν ἑξτρεμισμό, ἀπάντησε «Ἕνα νόημα πολύ βαθύ. Εἶναι ἡ ὁδός πού χάραξε ἡ Β΄ Βατικάνειος Σύνοδος. Γιά νά εἴμαστε ἀξιόπιστοι μάρτυρες τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπαραίτητο νά περπατήσουμε μαζί, γιά νά πραγματοποιήσουμε τήν ἕνωση μεταξύ τῶν χριστιανῶν καί γιά νά συναντήσουμε τούς ἀδελφούς μας τῶν ἄλλων θρησκειῶν σέ ἕνα διάλογο ἐποικοδομητικό γιά τήν ἐπίτευξη τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν. Παραδόξως οἱ δοκιμασίες καί οἱ δυσκολίες τῶν καιρῶν μας εἶναι ἕνα κίνητρο, γιά νά ἐργασθοῦμε γιά αὐτό πού εἶναι ἡ ἀποστολή τῆς ἐκκλησίας. Ἤδη ὑπάρχουν σημάδια καί μαρτυρίες ἐνθαρρυντικές γιά τήν ἑνότητα μεταξύ τῶν διαφορετικῶν ὁμολογιῶν καί παραδόσεων στήν Αἴγυπτο καί αὐτό μᾶς κάνει νά ἐλπίζουμε καί μᾶς δίνει ὤθηση νά συνεχίσουμε πρός αὐτήν τήν κατεύθυνση». Ἔτσι καί ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὑποταγμένος, ἀλλά καί ἰδεολογικά ταυτισμένος γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς παγκόσμιας θρησκείας καί κοινωνίας ἔχει ἀπεμπολήσει τό Ὀρθόδοξο φρόνημα γιά τήν δωρεά τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ στόν κόσμο, τήν Ἐκκλησία, στήν ὁποία ὁ Θεάνθρωπος Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία του αὐξάνουν ὁ δέ κόσμος ἐλαττώνεται, ὅπως θα μᾶς ἔλεγε ὁ μεγάλος Ἅγιος καί Θεολόγος τοῦ 20οῦ αἰώνα ἅγιος Ἰουστῖνος. Καί ἔχει γίνει κήρυκας διδασκαλιῶν, ὅπου ἡ ἑνότητα δέν θά ἔχει ὡς κέντρο της τόν Θεάνθρωπο Χριστό, ἀλλά τόν ἄνθρωπο Χριστό, τόν Πάπα τῆς Ρώμης ἀκολουθούμενο ἀπό ἐκεῖνο τῆς Ἀνατολῆς.

Γ.Κ.Τ

Ὁ Σεβ. Κερκύρας μὲ τοὺς Παπικοὺς καὶ ὁ Σεβ. Κίτρους μὲ τοὺς Εὐαγγελικούς!

Καμίαν συναίσθησιν δὲν φαίνεται νὰ διαθέτουν Μητροπολῖται τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὰ ζητήματα τῶν αἱρετικῶν. Ὅπως κατήγγειλε διὰ τὸν Σεβ. Κίτρους τὸ ἱστολόγιον opaidagogos.blogspot.gr τῆς 12ης Ἀπριλίου 2017:

«Εἴχαμε παρουσιάσει, ὅταν ἐξελέγει μητροπολίτης, τὴν οἰκουμενιστικὴ προϊστορία τοῦ κ. Γεώργιου (ἂς τὸ συνειδητοποιήσουμε ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς μόνο Οἰκουμενιστὲς θὰ γίνονται Μητροπολίτες), ὁ ὁποῖος ἀποδέχτηκε νὰ εἶναι παρόντες στὴν χειροτονία του καὶ αἱρετικοὶ "ποιμένες". Τώρα ἀνταπόδωσε τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ ἔκαναν! Ἦταν παρὼν στὴν συναυλία ποὺ "πραγματοποιήθηκε στὴν ἑλληνικὴ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία τῆς Κατερίνης"!

Οἱ δημοσιογράφοι τότε τὸν ρώτησαν: Στὴν ἐνθρόνισή σας, εἴδαμε τὸν Ποιμένα τῆς(αἱρετικῆς) Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας (τῆς Κατερίνης). Καὶ ὁ κ. Γεώργιος σὲ μιὰ ἔκρηξη εἰλικρίνειας, μὲ καμάρι(;) καὶ χωρὶς κόμπλεξ Παραδοσιακότητος καὶ συντηρητισμοῦ, ἀποκαλύπτει ἐκεῖνο ποὺ δὲν εἶχαν καταλάβει οἱ δημοσιογράφοι! Δὲν εἴδατε δηλαδή, τοὺς εἶπε, «ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν (Εὐαγγελικὸ) Ποιμένα τῆς Κατερίνης, ἦταν (παρόντες) καὶ οἱ (αἱρετικοὶ Εὐαγγελικοὶ) Ποιμένες τῆς Βέροιας καὶ τῆς Θεσσαλονίκης»!

Καὶ γιατί νὰ μὴ εἶναι παρόντες; Ἀφοῦ συνεχίζει,«ἡ Ἑλληνικὴ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία νὰ συνεργάζεται μὲ τὴν Ὀρθόδοξη στὸ πλαίσιο τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ Διαχριστιανικοῦ διαλόγου»; (!!!) «20 χρόνια στὴ Βέροια δὲν εἶχα ποτὲ πρόβλημα. Ἀπεναντίας, συμμετεῖχαν (οἱ Εὐαγγελικοὶ Ποιμένες!) σὲ ἐκδηλώσεις, ὅπως ἦταν τὰ "Παύλεια"... Σεβόμαστε τὸ «πιστεύω» ὅλων, σεβόμαστε τὴ διαφορετικότητα ἢ ἀκόμη καὶ τὸ νὰ μὴ πιστεύει κάποιος σὲ τίποτα».

Ὁ Σεβ. Κερκύρας ἐλιτάνευσε μαζὶ μὲ τὸν παπικὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κερκύρας τὸν Ἅγιον Φῶς! Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα protothema.gr τῆς 16ης Ἀπριλίου 2017:

«Τὸ βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου 15 Ἀπριλίου 2017 ἀφίχθη στὸ ἀεροδρόμιο "Ἰωάννης Καποδίστριας", τὸ Ἅγιο Φῶς, τὸ ὁποῖο καὶ παρέλαβε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος. Ἀκολούθως ἀπὸ τὴν πλατεῖα Λιστὸν ξεκίνησε ἡ πομπὴ τοῦ Ἁγίου Φωτός, ὅπου καὶ παρεδόθη καὶ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ρωμαιοκαθολικῶν Ἰωάννη. Ἡ πομπὴ συνέχισε ἕως τὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, στὸν ὁποῖο ἐψάλη ἡ Παννυχίδα.

Ὁ Σεβ. Κίτρους εἰς τοὺς Εὐαγγελικούς

Στὴ συνέχεια μεταφέρθηκε ἐν πομπῇ ἡ Ἱερὰ Εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως στὴν Ἄνω Πλατεῖα, ὅπου καὶ ἐψάλη ὁ νικητήριος παιάνας " Χριστὸς Ἀνέστη "ἀπὸ τὸ Σεβασμιώτατο. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι στὴν τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως παρέστη ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ἀλέξης Τσίπρας μὲ τὴ σύζυγό του. Ὁ κ. Τσίπρας, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴ σύντροφό του καὶ τὸν ὑπουργὸ Ἐπικρατείας Ἀλέκο Φλαμπουράρη καὶ τὸν ὑπουργὸ Παιδείας Κώστα Γαβρόγλου νωρίτερα παρέστη στὴ δοξολογία τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς, ἐνῶ μὲ μία πομπὴ τῶν φιλαρμονικῶν, χορωδιῶν τοῦ ὀρθοδόξου καὶ τοῦ καθολικοῦ κλήρου τῆς Κέρκυρας ἔφθασε ἕνα τέταρτο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα στὴν πλατεῖα Σπιανάδα, τὴ μεγαλύτερη τῶν Βαλκανίων, ὅπου καὶ τελεῖται τὸ ἀναστάσιμο τελετουργικό».

Ὁ Σεβ. Κερκύρας δίδει τὸ Ἅγιον Φῶς εἰς τὸν παπικόν

Ἡ παρουσία τῶν μελῶν τοῦ Σύριζα εἶχε μόνον ὡς σκοπὸν τὴν ψηφοθηρίαν. Ὁ δημοσιογράφος κ. Θοδωρῆς Δαφέρμος ἔγραψεν ἄρθρον μὲ τὸν εὔστοχον τίτλον «Οἱ «Φαρισαῖοι» μὲ τὶς λαμπάδες» εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ» τῆς 18ης Ἀπριλίου, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέρει:

«Ἀφορμὴ (διενέξεων) στάθηκαν οἱ δηλώσεις τοῦ βουλευτῆ τοῦ ΣΥΡΙΖΑ Μάκη Μπαλαούρα, ὁ ὁποῖος χαρακτήρισε τὸ Ἅγιο Φῶς «παγανιστικὸ ἔθιμο καὶ ἄσκοπη δαπάνη», ἐνῶ στὴ συνέχεια ἡ ἔτερη συριζαία βουλευτὴς Φωτεινὴ Βάκη πῆρε τή... σκυτάλη, δηλώνοντας ὅτι «ὅσοι λοιδοροῦν τὸν Μπαλαούρα... ἂς ἀνατρέξουν στὸν Κοραῆ, ὁ ὁποῖος τὸ ἀποκαλεῖ "ψευδοθαῦμα" ποὺ πιστεύουν "ὀλίγοι ἴσως τινὲς διὰ μωρίαν καὶ ἄλλοι δι' αἰσχροκέρδειαν"». Ὅμως, παρὰ τίς... κορῶνες ποὺ ἀκούστηκαν, τὸ βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ἡ πλειονότητα τῶν στελεχῶν τοῦ ΣΥΡΙΖΑ ἔδωσαν κανονικὰ τὸ «παρὼν» στὴν ἀναστάσιμη ἀκολουθία, κρατώντας στὰ χέρια τους τὴ λαμπάδα μὲ τὸ Ἅγιο Φῶς. Στὴν Κέρκυρα, ἀκόμα καὶ ἡ κυρία Βάκη ἐμφανίστηκε στὸ πλευρὸ τοῦ πρωθυπουργικοῦ ζεύγους. Ὁ Κώστας Γαβρόγλου, ὁ Ἀλέκος Φλαμπουράρης, ἡ Φωτεινὴ Βάκη, ἡ Μπέτυ Μπαζιάγα καὶ ὁ Ἀλέξης Τσίπρας, εἶχαν στὰ χέρια τους τὶς ἀναστάσιμες λαμπάδες, τό... ψευδοθαῦμα...».

Ὁ Σεβ. Κομοτηνῆς Παντελεήμων ἐτέλεσεν ἁγιασμὸν εἰς τοὺς Λάϊονς!

Ἀπίστευτον γεγονὸς κατηγγέλθη διὰ τὸν Σεβ. Κομοτηνῆς ἀπὸ τὸ ἱστολόγιον katanixis.blogspot.gr τῆς 20ῆς Ἀπριλίου 2017:

«Ὁ ἴδιος Ἱεράρχης ποὺ προκάλεσε ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς διακονίας του στὴν περιοχὴ σάλο μὲ τὶς δηλώσεις του περὶ Γκιουλμουτζίνας, ἔρχεται τώρα νὰ δημιουργήσει νέο σάλο μὲ ἁγιασμὸ στὴ μασονικὴ λέσχη.

Ὁ Μητροπολίτης Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς Παντελεήμων εἶναι ὑπόλογος! Τὸ βίντεο ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν δείχνει νὰ τελεῖ τὸν ἁγιασμὸ στὴν Λέσχη Lion's Club, ἡ ὁποία εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν μασονία!

Σύμφωνα μὲ τὴν ἱστοσελίδα τοῦ Lion's Club, ἡ ὀργάνωση ξεκίνησε τὸ 1917 μὲ ἕνα 38χρονο ἐπιχειρηματία ἀπὸ τὸ Σικάγο ὀνόματι Melvin Jones. Σήμερα μετράει παγκοσμίως 1,35 ἑκατομμύρια μέλη σὲ 46.000 συλλόγους σὲ 191 χῶρες.

Ὁ ἴδιος ὁ Melvin Jones ἦταν ἕνας μασόνος ποὺ ἦταν μέλος τοῦ Garden City Lodge No 141 στὸ Illinois. Τὸ ὄνομὰ του ὑπάρχει στὸν κατάλογο τῶν διάσημων μασόνων μὲ τὸν τίτλο «Civics».

Παρόλο ποὺ δὲν ὑπάρχει ἄμεση σύνδεση μεταξὺ τῶν Lions καὶ Τεκτονιστῶν, εἶναι σίγουρο πὼς ὑπάρχει κοινὴ βάση, ὅπως ἀποδεικνύεται σὲ ὁμιλία τὸ 2004 ἀπὸ ἕνα "Λιοντάρι" τῆς Λέσχης τὸν μασόνο James F. Kirk-White. Τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας ἦταν «Μοιράζοντας τὸν Τεκτονισμὸ μέσα στὴν κοινότητά σας».

Ὁ Σεβασμιώτατος προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ εἰς συνέντευξίν του εἰς τὴν ἱστοσελίδα paratiritis-news.gr τῆς 22ας Ἀπριλίου 2017:

«ΠτΘ: Σεβασμιώτατε, τί ἔχετε νὰ πεῖτε γιὰ τὰ δημοσιεύματα ποὺ διατείνονται ὅτι τελέσατε «ἁγιασμὸ σὲ μασονικὴ λέσχη» κάτω μάλιστα ἀπὸ συγκεκριμένη φωτογραφία;

Μητροπολίτης: Διαβάζοντας τὸ δημοσίευμα ἐξεπλάγην καὶ ἐγὼ γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνακοίνωση δὲν ἔχει οὔτε ἕνα ἴχνος ἀληθείας.

Πρῶτον ἀναφέρουν ὅτι πῆγα σὲ μία μασονικὴ λέσχη. Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πάω ἐκεῖ. Δὲν εἶχα ποτὲ σχέση μὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καὶ ἐπίσης σύμφωνα μὲ τὰ θέσμια τῆς ἐκκλησίας, ὅπως ἐκφράζονται στὴν ὑπ' ἀριθ. 1395/28.03.2014 Ἐγκύκλιο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «ὁ Τεκτονισμὸς στηλιτεύεται ὡς σύστημα συγκρητιστικῶν δοξασιῶν, τοῦ ὁποίου ἡ σκοτία φύση εἶναι ἄκρως ἀντίθετη πρὸς τὴν ἐν πλήρει φωτὶ χριστιανικὴ ἀλήθεια» καί, ἐπομένως, «ἡ ἰδιότητα τοῦ Τέκτονα ὑπὸ ὁποιαδήποτε μορφὴ εἶναι ἀσυμβίβαστη πρὸς τὴν ἰδιότητα τοῦ Χριστιανοῦ ὡς μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ».

Δεύτερον ὁ ἁγιασμὸς τελέστηκε ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴ Στέγη Ἀγάπης, τὴν ὁποία δημιούργησαν ὅλοι οἱ Κομοτηναῖοι καὶ συνεισέφεραν ὅλοι, Περιφέρεια, Δῆμος καὶ ἄλλοι φορεῖς. Μία Στέγη Ἀγάπης στὴν ὁποία ἤδη διαμένουν μία γυναίκα μὲ δύο παιδιὰ ποὺ δὲν εἶχαν ποὺ νὰ μείνουν. Καὶ θὰ μείνουν ἐκεῖ καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ποὺ ἀντιμετωπίζουν ἀντίστοιχο πρόβλημα στέγασης. Πῆγα ἐκεῖ ὡς πνευματικὸς πατέρας. Γιὰ ὅποιον καλοπροαίρετο λοιπὸν θέλει νὰ μάθει τὴν ἀλήθεια, αὐτὴ εἶνα